CONSTANTIN M. BORCIA

CHEMAREA STELELOR

(POEZII EXISTENȚIALE ŞI ÎNSEMNĂRI)

Editura
PRINTECH

Editura Printech
Editură acreditată de Consiliul Național al Cercetării Științifice din Învățământul Superior

TIPAR:
S.C. ANDOR TIPO S.R.L. - EDITURA PRINTECH
Str. TUNARI, nr. 11, sector 2, BUCUREŞTI
Tel./Fax: 021.211.37.12; 021.212.49.51
E-mail: andortipo@yahoo.com

SIMTEX-OC
ISO 9001 REGISTERED

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BORCIA, CONSTANTIN
Chemarea stelelor / Constantin M. Borcia. - Bucureşti : Printech, 2009
ISBN 978-606-521-465-1

821.135.1-1

Procesare computerizată: Constantin M. BORCIA
Lector: Elena TIBACU
Traducerea în limba engleză: Sergiu Ioan; translate.google.com

Contact: e-mail: cborcia@yahoo.com, robiacon@gmail.com ,
București, România

© **Copyright 2009**

Autorul își asumă responsabilitatea privind conținutul cărții. Reproducerea integrală sau parțială a textului prin orice mijloace, fără acordul scris al autorului sau fără citare este o ilegalitate morală...

CONSTANTIN M. BORCIA

CHEMAREA STELELOR
(Poezii existenţiale şi însemnări)

CALL OF STARS

(EXISTENTIALIST POEMS and NOTES)

Dedicaţie

Cu modestie şi recunoştinţă deosebită, mamei mele NICULINA A. BORCEA...

Dedication - For my mother, NICULINA A. BORCEA,
gratefully and affection...

"Caută să trăieşti astfel, ca şi cum ai avea de trăit şi mult şi puţin."

BIAS

"Orice vis poate fi transpus în viaţă de către cei care sunt destul de puternici pentru a crede în el."

GEORGE BERNARD SHAW

CHEMAREA STELELOR
(POEZII EXISTENŢIALE ŞI ÎNSEMNĂRI)

CALL OF STARS
(EXISTENTIALIST POEMS AND NOTES)

Procesare computerizată: Constantin M. BORCIA

Lector: Elena TIBACU

Traducerea în limba engleză: Sergiu Ioan; translate.google.com

Contact: e-mail: cborcia@yahoo.com, robiacon@gmail.com , Bucureşti, România

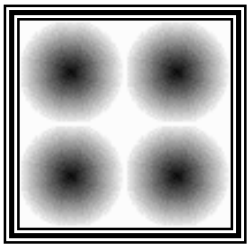

Autorul îşi asumă responsabilitatea privind conţinutul cărţii.
Reproducerea integrală sau parţială a textului prin orice mijloace, fără acordul scris al autorului sau fără citare este o ilegalitate morală...

Bucureşti

ROMÂNIA
2007-2009

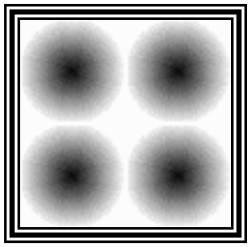

CHEMAREA STELELOR
(Poezii existenţiale şi însemnări)

Cuprins

CUVÂNT ÎNAINTE / 4

ACOLO, UNDEVA, CINEVA VEGHEAZĂ... – *POEZII EXISTENŢIALE / 5*

LACRIMI PENTRU O FLOARE DE REGINA-NOPŢII-ÎNSEMNĂRI/36

Texts in English: / 68
- FOREWORD / 68
- SOME EXISTENTIALIST POEMS AND NOTES / 69

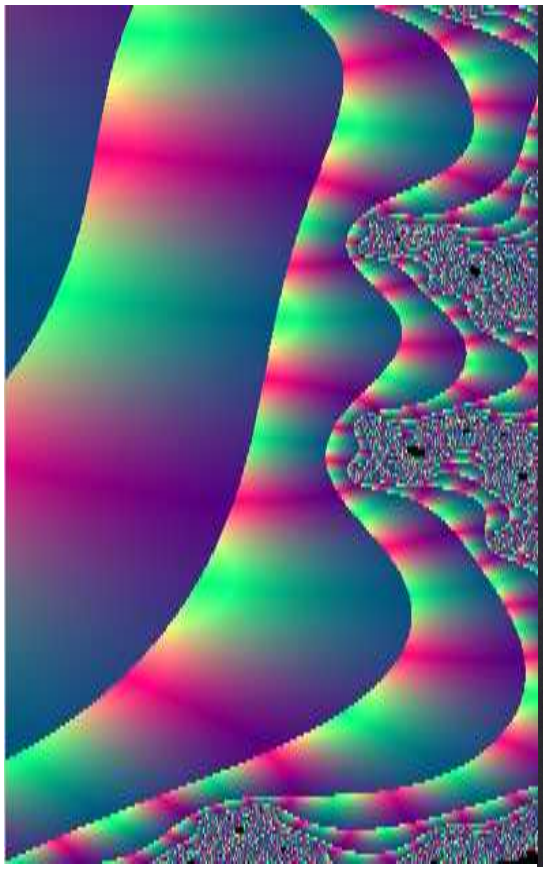

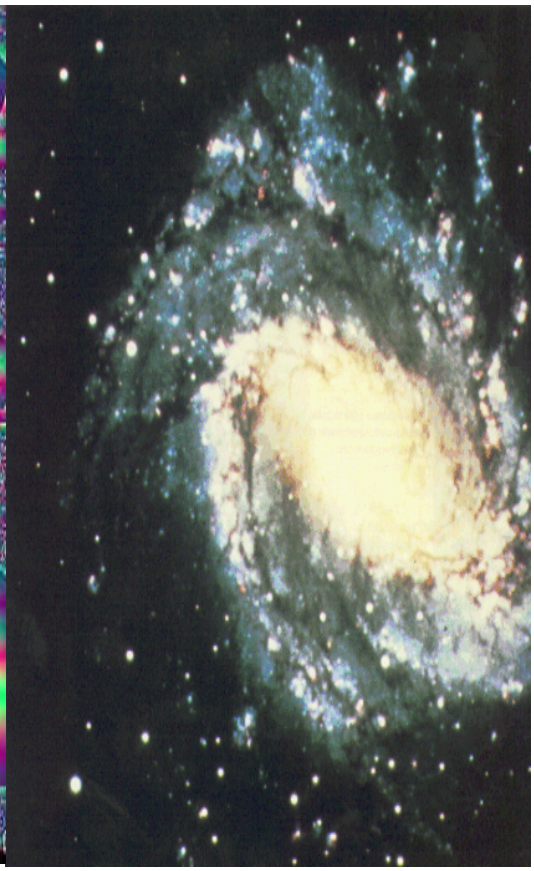

CUVÂNT ÎNAINTE

"Tu aşează-te deoparte,
Regăsindu-te pe tine,
Când cu zgomote deşarte
Vreme trece, vreme vine."

MIHAI EMINESCU

Viaţa văzută din interior...

Am reunit aici câteva dintre visele, gândurile şi trăirile mele cele mai curate şi mai adevărate…

Să mai precizez că, scriind această carte, am avut un intens sentiment al existenţei şi am dorit să transmit acest sentiment şi celor ce vor citi…
Aici, în aceste cuvinte, am dorit să transpun tot ce am avut mai bun, mai adevărat şi mai frumos în sufletul meu, am dorit ca aceste cuvinte să ajute pe cei ce au nevoie de o clipă de uitare de sine… Am încercat să realizez un amestec de vis, de trăire existenţială şi de poezie care, am crezut, constituie o caracteristică a vieţii.

Pe de altă parte, ESTE CONVINGEREA MEA: ACOLO, UNDEVA, DINCOLO DE INFINIT, CINEVA VEGHEAZĂ…

Conţinutul cărţii este următorul:

- ***"Acolo, undeva, cineva veghează..."*** – conţine câteva poezii existenţiale.
- ***"Lacrimi pentru o floare de regina-nopţii..."*** – reuneşte câteva gânduri despre existenţă.

Poate că Universul este ca un labirint,
Un labirint în care înaintezi, te întorci, cazi, te ridici,
Te odihneşti, visezi, iar înaintezi,
Până când ajungi în dreptul unui capăt, unde te opreşti... definitiv !
Şi totuşi, poate că nu este aşa,
Poate că ieşirea din labirint nu se află nicăieri,
Poate că este un labirint fără sfârşit,
Poate că mergi prin labirint spre infinit... cine ştie ?
Poate că ne cheamă stelele !...
Poate că, acolo, undeva, dincolo de infinit,
Cineva veghează... cine ştie ?...

Toate cele bune,

Dr.Chim. Constantin M. BORCIA

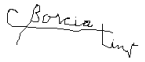

Octombrie, 1974 - Octombrie, 2009; Bucureşti

ACOLO, UNDEVA, CINEVA VEGHEAZĂ...

– POEZII EXISTENŢIALE –

”La steaua care-a răsărit
E-o cale-atât de lungă,
Că mii de ani i-au trebuit
Luminii să ne-ajungă. ”

MIHAI EMINESCU

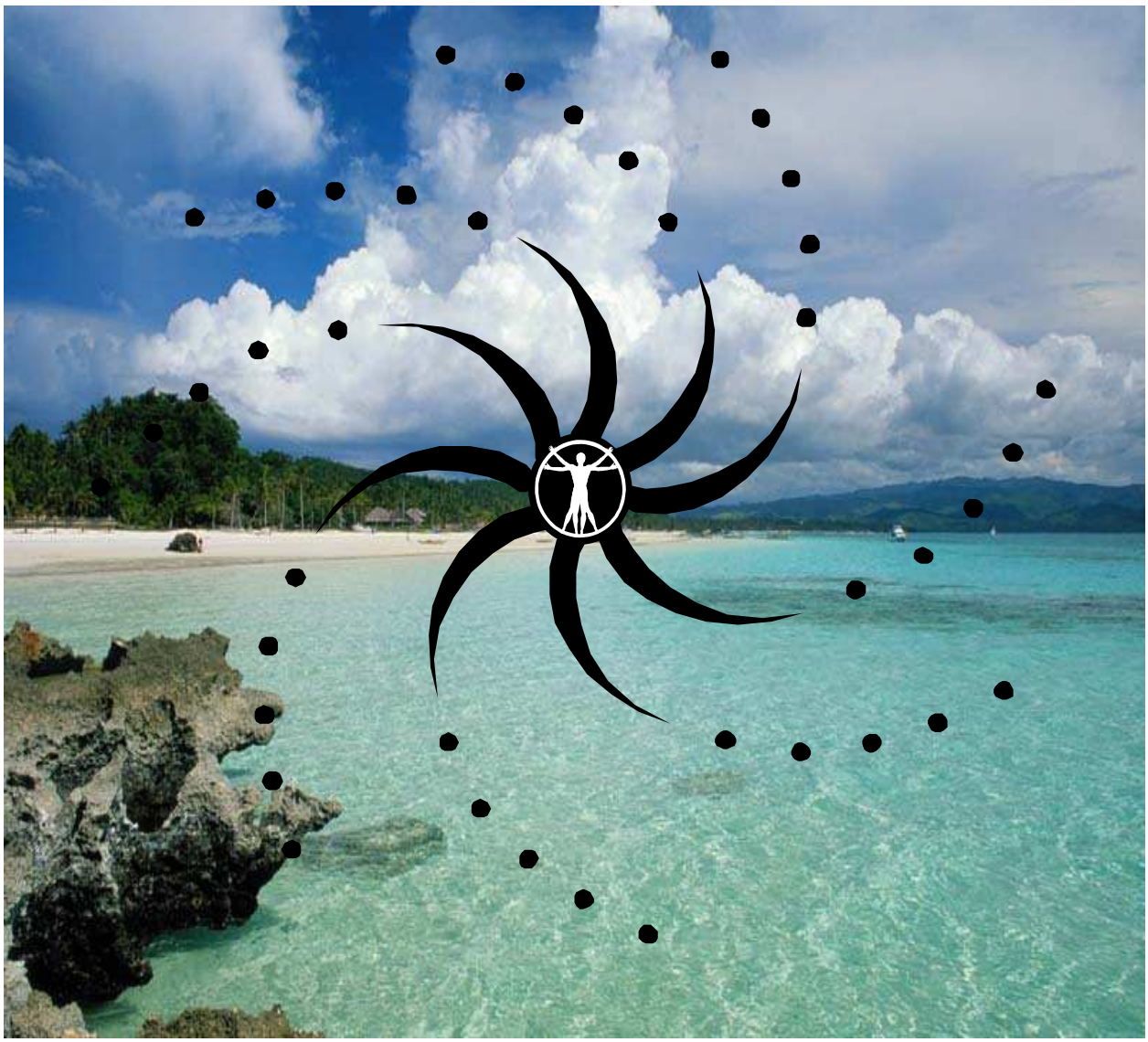

CHEMAREA STELELOR

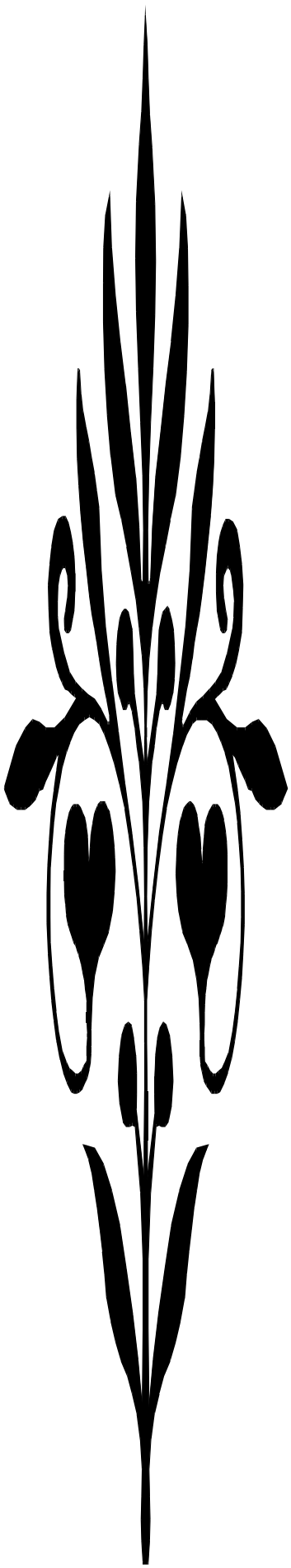

Plecat–am de pe Terra
Acum cinci mii de ani,
Plecat–am eu, hoinar, prin spaţiul sideral
Şi cine ştie când
Mă voi plimba din nou
Printre castani…
Era atunci, demult, demult,
O noapte apăsătoare,
Iar stelele pierdute în depărtare
Au apărut misterioase, ademenitoare…
Şi o dorinţă vie, aprigă, mistuitoare
M–a cuprins privind înmărmurit, imensa depărtare…

Acum sunt departe de stele şi de Terra,
Necunoscut şi singur, în lumea siderală…
Privesc la bezna nopţii dense
Şi mă gândesc că undeva
Departe, departe, unde oare ?
Planeta pe care am stat un timp,
Se pierde în spaţiul abisal, în timpul schimbător…
Şi un dor aprig m–a cuprins mistuitor
Şi către Terra m–am îndreptat atunci,
Sperând să o găsesc, la fel ca altă dată…

Dar iată, am sosit…
Ah, totul s-a schimbat !
M–am simţit străin, stingher,
Deşi voisem să rămân, să nu mai plec nicicând !
Spre cer mi–am îndreptat privirea
Şi am văzut stelele care sclipeau,
Chemându–mă la ele…
Şi am plecat din nou, furat de vraja lor,
Călătorind prin spaţiul fără de sfârşit…
Şi am tot mers aşa, fără oprire,
Până când, din nou, m–a cuprins dorul
De Terra, planeta pe care am stat un timp…
Când am ajuns aici, iarăşi m–am simţit
Străin şi stingher…
Şi iarăşi am plecat spre stele,
Furat de vraja lor…
Am făcut asta de mii şi mii de ori…
Mereu m–am tot întors, mereu am tot plecat…
Aceasta–mi este scris, să vin, să plec, să vin, să plec,
Mereu, mereu, la nesfârşit !…

NU ŞTIU, NU VOI ŞTI NICIODATĂ...

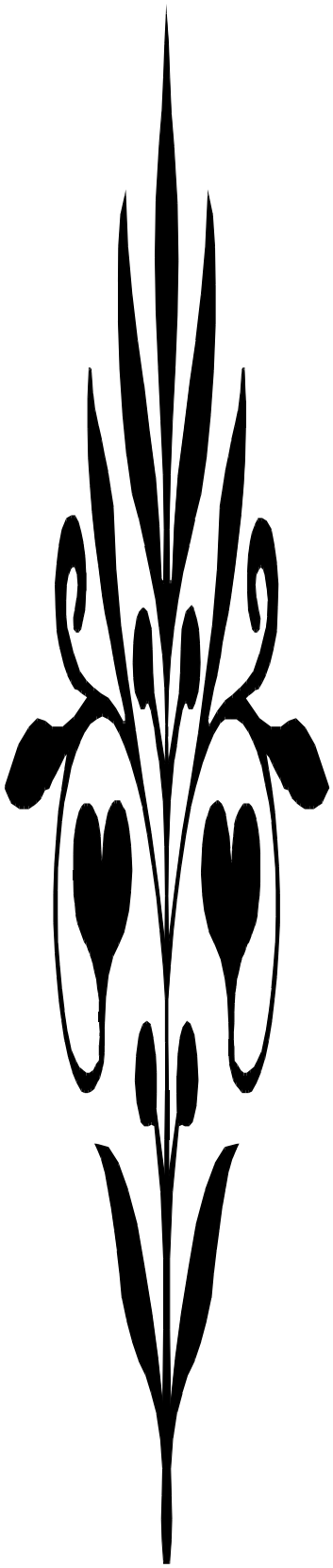

S*puneţi-mi ce este lumea ?*
Lumea aceasta ce mă înconjoară,
Spuneţi–mi ce este vremea ?
Vremea aceasta ce mă omoară…

Unde este clipa care s–a dus ?
Cum va fi clipa ce va să fie ?
Ce este clipa ce nu s–a dus,
Mereu aprinsă, mereu vie ?

Ceva se naşte şi ceva dispare,
Şi ce va fi, mereu a fost,
În lumea unde nu am scăpare,
Unde totul are un rost…

Se tot perindă mereu alte zile,
Necontenit vine altă şi altă vreme,
Oh, singur eşti copile,
Nu ai de ce te teme...

◈

BĂTRÂNUL CEASORNICAR

O *viaţă întreagă a făcut ceasuri,*
O viaţă întreagă a reparat
Şi a trecut prin multe vremuri,
Dar în viaţă a sperat.
Viaţa lui şi–a pus–o în ceasuri
Şi de timp nu i–a păsat,
Doar el cu ale lui visuri
Peste veacuri a zburat…
Şi a venit apoi o zi
Când, cuprins în jocul sorţii,
Bătrânul nu se mai trezi…
Dar atunci, la miezul nopţii,
Toate ceasurile, toate,
De oriunde s–au aflat,
Toate ca şi fermecate,
Ei bine toate, toate au… ***înviat !...***

◈

LA RĂSPÂNTIE DE DRUM...

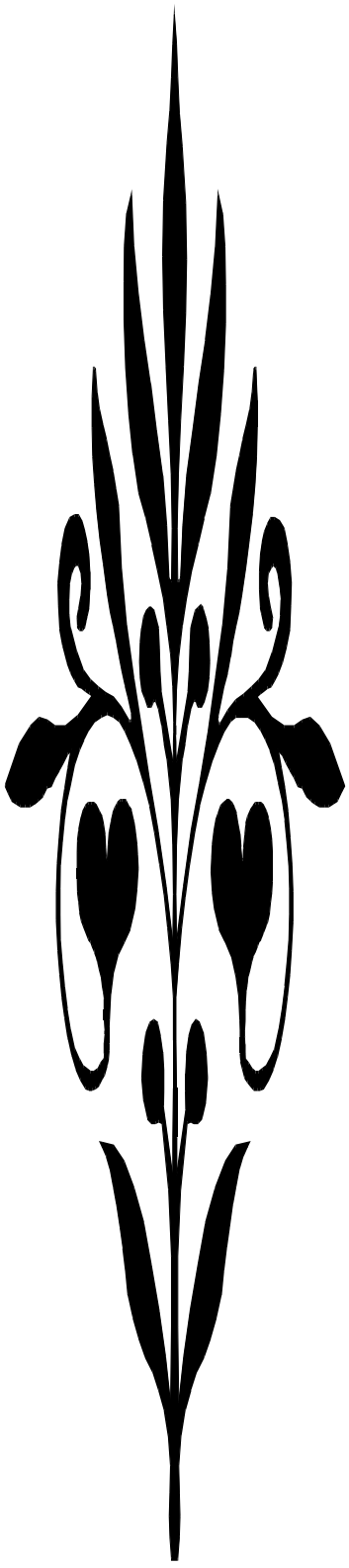

***O**h, ce singur mă simt, ce singur sunt,*
Acum când anii au trecut
Şi când mă simt, precum o frunză purtată de vânt,
Nu sunt decât un om neputincios, tăcut…
Dar ce pot face acum,
Acum la răspântie de drum ?
Oh, nu pot decât să mă las în voia vântului,
Să mă cufund şi să mă pierd în lumea viselor…

◈

TREC ANII...

***C**âteodată vine o clipă*
Când trecutul îl revăd,
Când eu mă separ de mine
Şi din timpuri depărtate
Visul vechi se înfiripă…

Da ! Au trecut ani şi vor mai trece…
Ani, secole, milenii,
În neant au dispărut,
Toate au fost nişte vedenii,
Nişte umbre, doar fantasme…

Pe când toate în astă lume
Din nimic par a se naşte
Şi în nimic par a se întoarce,
Eu îmi fac mereu iluzii
Care par fără sfârşit…

Dar aşa e jocul vremii,
Toate în lume par a fi
Simple umbre trecătoare,
Din nimic parcă născute,
Întorcându–se în... nimic…

◈

CEVA MISTERIOS...

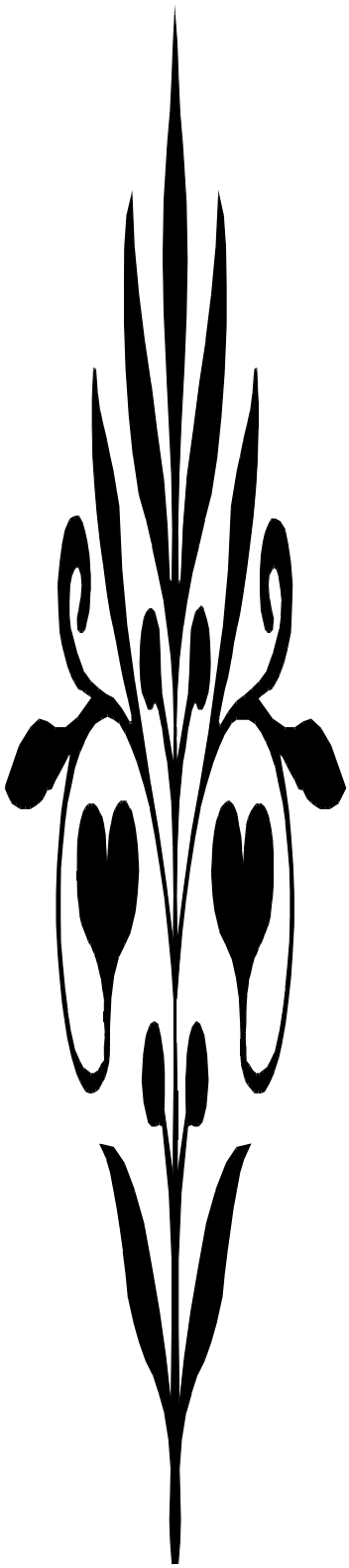

Seara se lasă peste lumea obosită,
Ce doarme fericită, pierzându–se în visuri,
Nimic nu tulbură această vreme neasemuită
Şi totul pare că va dăinui de–a pururi...

Acum când a înflorit regina–nopţii, este linişte, este dor,
Iar ceva misterios învăluie într–o clipă,
Atom şi Cosmos, Om şi Meteor,
Purtaţi spre infinit în zbor, de o invizibilă aripă...

Şi tot ce a fost ori o să fie aici sau undeva,
Demult, demult a dispărut departe
Şi nici nu a mai rămas ceva
În miez de noapte...

◈

TĂCERE ETERNĂ

În această lume am venit,
Pentru a cunoaşte totul
Şi m–am zbătut şi am trăit
Înfrigurat, pătruns de un singur dor...
Dar nu am avut nici timp, nici loc,
Pentru a cunoaşte totul
Şi m–am sfârşit,
În lumea asta mare,
M-am sfârşit, departe, undeva,
Fără să ştiu de nimeni,
Fără să ştiu nimic...

◈

UN VIS MISTERIOS

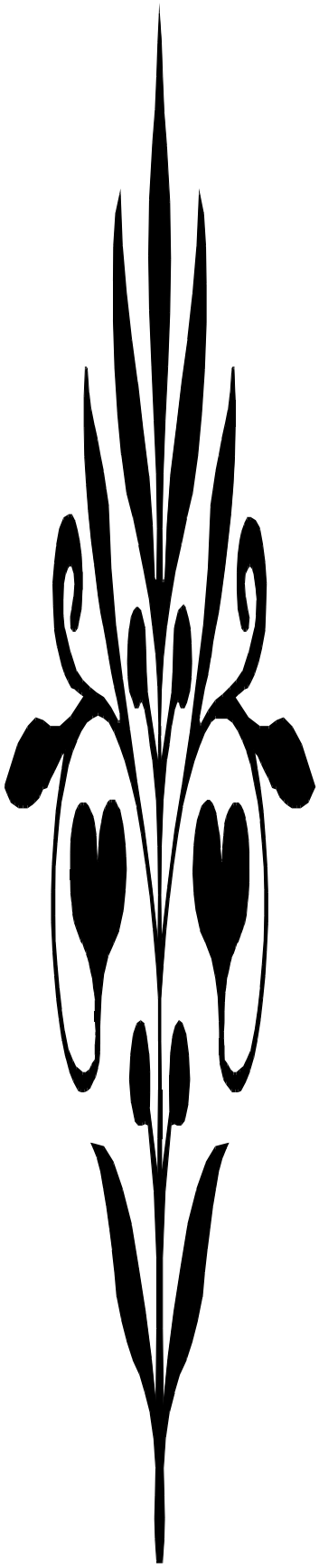

***S**unt singur în pustiu şi merg fără încetare;*
Coline scunde, tocite, prăfuite,
Îmi răsar în faţă.
Sunt hăituit… dar nu ştiu de cine…
Ce ştiu este că trebuie să fug, să scap...
Ici, colo, câţiva arbori veştejiţi,
Agonizează…
În spatele colinelor, alte coline,
Iar apoi, întinderea plată,
Vastă şi fără drumuri,
A unui deşert fără sfârşit…
Şi în faţă văd o mulţime de păianjeni
Care vin, se strâng în jurul meu roată.
Nu mai am unde să fug
Şi mă opresc,
Iar păianjenii îşi ţes pânza în jurul meu,
Mereu mai aproape, mereu mai deasă…
Mai văd un şarpe teribil
Care îşi face loc prin plasă.
Greaţa mă cuprinde şi încerc să ies...
Dar nu mai pot… mă muşcă…

◈

IREVERSIBILITATE

***I**nfinitul, o vorbă de oameni inventată,*
Răneşte spiritul sau îl îmbată.
Eternitatea, o altă vorbă ce realitate nu are,
Veşnicia, cuvânt ce atât de des apare,
Există doar ca vorbă, ca idee, ca speranţă
Rostită şi gândită, dar fără reală existenţă…
Sunt cuprins în timp, în devenire,
Inutil să–mi fac idei de nemurire.
Biata–mi suflare este şi nu este,
Iluzii nu–mi mai fac, e inutil, totu–i poveste !
Lumea îşi continuă şi fără mine mersul neîntrerupt,
Iar eu demult, demult am dispărut…
Timpul se scurge fără de oprire,
Absolutul nu este decât o amăgire…
Tentaţii sunt nenumărate, dar nu este decât o posibilitate,
Există numai… *ireversibilitate*…

◈

CÂTĂ DISPERARE ! ...

***O** stea s–a stins în depărtare*
În Univers s–a prăbuşit,
Lăsând în urmă însingurare
Şi un mister nemărginit…

Nu este singura care dispare,
Altele o vor urma,
Şi niciodată, vai, în zare,
Ele nu se vor mai arăta !

O stea s–a stins în depărtare
Mirajul ei m–a părăsit,
Este linişte şi deprimare
Şi un gol negru, răvăşit…

Şi totuşi, mai văd o licărire,
Steaua încă nu s–a stins,
Dar nu–i decât o amăgire,
Fiindcă astrul nu s–a mai aprins !

O stea s–a stins în depărtare,
Chemarea ei n–a mai venit,
Oh, câtă disperare
Este în sufletu–mi veşnic rănit !…

S-a stins o stea în depărtare,
Undeva s-a stins o viaţă,
Lăsând în urmă o amintire
Şi un suflet trist, fără speranţă...

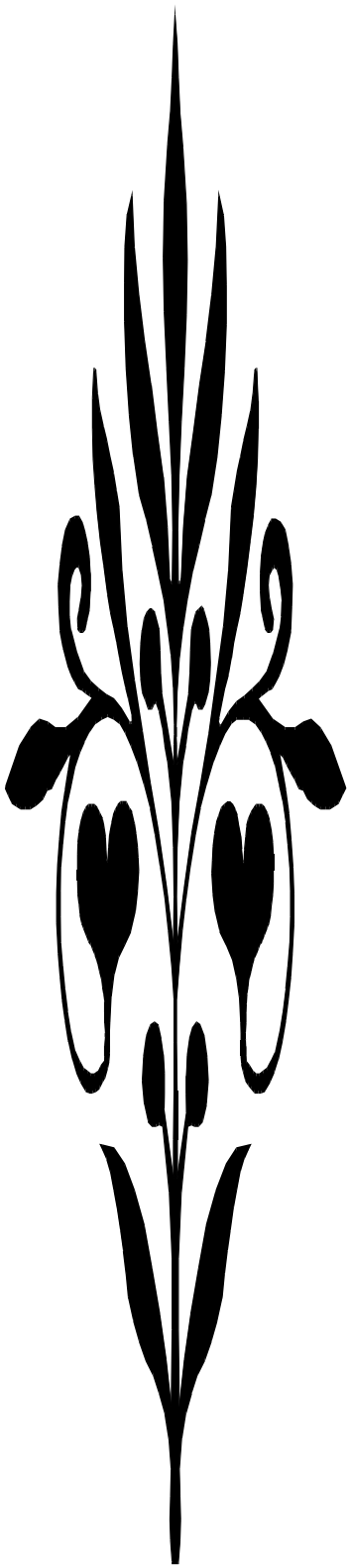

STATUILE DIN INSULA PAŞTELUI

***U**n om, trăind cândva pe o insulă pustie,*
Privind cerul înstelat,
A simţit o stranie chemare,
Văzând cum cerul şi oceanul
Făceau departe, departe, legământ,
Prinzându–l în imensitate…
Şi un imbold profund, nestăpânit,
Simţi că îl cuprinde…
Şi a lucrat mereu, noapte şi zi,
Făcând statui, multe statui,
Care priveau, undeva, în depărtare,
Spre absolut, spre infinit,
Într–o eternă aşteptare,
A morţii, ce nu va veni…

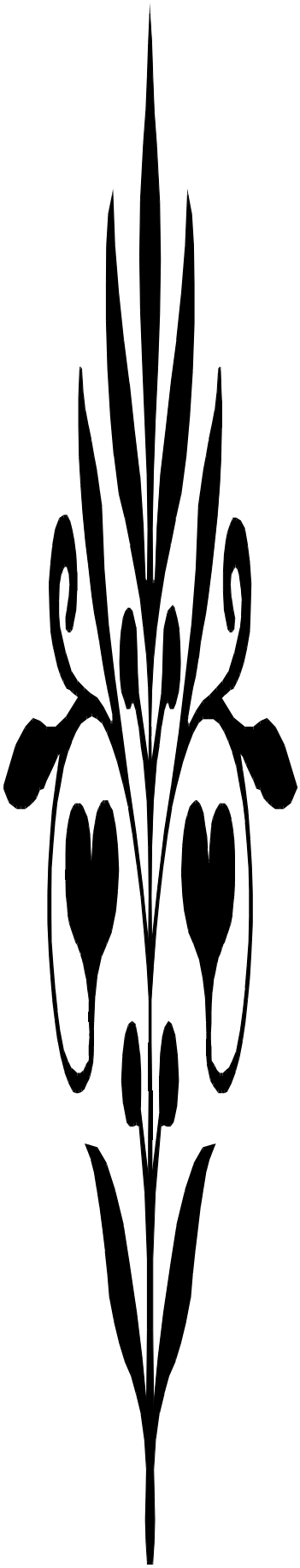

PIETRELE CIMITIRULUI

***N**oaptea se lasă peste vechiul cimitir,*
Unde sunt ascunse gânduri multe, multe,
În gropi, în pietre şi în stele…
Uitate vieţi, uitate gânduri…
Fior al morţii care vine
Din veşnicia unei clipe
Ce trece într–o altă veşnicie…
Iluzii trecătoare, speranţe de o clipă,
Ce au fost şi nu vor mai fi în veci…
Pe morţi şi vii noaptea îi cuprinde
Şi acele pietre pe morminte, ascund,
Uitate vieţi, uitate gânduri…

COSMOS ŞI SINGURĂTATE

D*eparte, departe, într–un ţinut muntos*
Unde cerul este aproape,
Unde totul este pustiu şi misterios,
Departe de lume, departe de ape,
Trăia un bătrân sihastru,
Atât de bătrân, încât părea lipsit de viaţă…
Adâncit în gânduri, pe recele astru,
Ţinea singuratic, a lumii balanţă…
Vede în depărtare întregul Univers
Cu lumile sale pierdute în el,
Urmând de o veşnicie al evoluţiei mers,
Fiecare în al său fel…
Vedea cum se zbăteau în legea existenţei,
Universale fiinţe şi lumi siderale,
Unele trecute de pragul esenţei…
O lume era cufundată în visurile sale,
Iar alta era pierdută în spaţiu, pierdută în timp…
Erau fel de fel de fiinţe, fel de fel de lumi,
Care apăreau şi apoi dispăreau, după un răstimp,
Atingând fiecare fel de fel de culmi
Şi galaxii şi stele, planete, meteori,
Materia cu ale sale forme,
Le vedea mereu, mereu, de câte ori?…
Vedea cortegii de himere, cortegii de fantome
Care veneau din depărtări astrale,
Şi dispăreau apoi în cosmice abisuri…
Şi astfel, adâncit în gândurile sale,
Adâncit în idei şi în visuri,
Bătrânul sihastru,
Urmând a Universului lege, cuprins de imensitate,
Se stinse şi el, acolo, pe recele astru,
Pierdut în cosmos şi în singurătate…

CÂNDVA, ÎNTR-UN PARC...

Singur stăteam, cândva, într-un parc,
Pe o bancă uitată de vreme…
Noaptea se lăsa încet, încet,
Iar vântul hoinar şi nebun,
Se furişa printre tenebrele nopţii…
Copacii îşi plângeau pierdutele frunze,
În liniştea sfâşiată de geamătul hoinarului vânt…
Lumina stelară venită din noaptea imensă,
Mângâia veştejitul pământ…
Singur stăteam, cândva, într-un parc,
Cufundat în acea noapte abisală,
Stăteam şi mă gândeam,
La lumi care au existat cândva,
Şi care nu vor mai exista în veci…
Privind acele stele, pierdute în depărtare,
Pierdute în veşnicie,
Purtam atunci în mine,
Tristeţea fiinţelor în agonie,
Tristeţea clipei trecătoare,
Tristeţea visului neîmplinit…
Singur stăteam cândva într-un parc,
Pe o bancă uitată de vreme,
Gândind la lumi care au existat cândva
Şi care nu vor mai exista în veci…

◈

POATE CĂ NE VOM REÎNTÂLNI...

Ce înseamnă viaţa mea, a ta, a noastră,
În lumea asta atât de vastă ?
Este doar un vis, o nălucire,
Totul nu este decât o închipuire ?…
Voi aţi plecat acolo unde totul este lumină,
Unde este pace şi linişte deplină…
Noi am rămas aici, unde este întuneric,
Unde este frig, este zgomot, este nimic…
Dar, poate, cândva, cândva, vom fi iar împreună,
Acolo, departe, departe, unde totul este lumină…

◈

STELELE, IMAGINI ŞI MISTERE ÎNCHISE

D*eparte de lume aş vrea să fiu,*
Departe, departe, tot mai departe,
Aproape de stele aş vrea să fiu,
Aproape, aproape, tot mai aproape…
Şi singur şi liber trăind printre stele,
Visând şi gândind, timpul suspendând,
Departe în Cosmos să mă cufund,
Departe, departe, tot mai departe…

◈

CAPĂTUL UNIVERSULUI...

A*m ajuns la capătul Universului,*
Locul unde se află atotputernica şi neîndurătoarea Fiinţă…
De aici trimit acest mesaj disperat
Şi nu ştiu, peste o clipă, ce va mai fi cu mine…
Am ajuns la capătul acestui Univers,
Capătul în timp şi spaţiu,
Urmează apoi un abis fără sfârşit...
Aici, apăsător, pierdut, deşert e totul,
Aici viaţa nu mai e viaţă
Şi moartea nu mai e moarte…
Totul este straniu, bizar, misterios, macabru…
Stelele au dispărut…
Este întuneric, un întuneric dens, de nepătruns…
Şi este atât de frig, încât totul este îngheţat…
Dar, după un timp, întunericul dispare şi în locul acestuia apare... lumina...
Este lumină, numai şi numai lumină...
Apoi este pârjol şi este deşert şi este infern…
Deodată, apare înspăimântătoarea Fiinţă,
Fiinţa de la capătul Universului...
Se apropie de mine şi mă absoarbe...
Oare ce se va întâmpla cu mine peste o clipă ?...
Am terminat mesajul…
Nu ştiu unde va ajunge şi cine îl va înţelege !…

◈

ÎNTRE LANDAL ŞI BADARE

Îmi amintesc cu groază despre ceea ce mi s–a întâmplat
Odată, într–una dintre călătorii,
Când cercetam sistemul planetar Implat,
La bordul cosmonavei Astori.

Pe una dintre planete, pe Landal,
Am întâlnit ciudate formaţiuni,
Care apăreau şi dispăreau, la fel ca pe planeta Widal,
Dar care se manifestau, prin fel de fel de acţiuni…

Eram cuprins de panică, teroare,
Văzând explozia de forme, de culori,
De mărimi, de fiinţe fără asemănare,
Care încercau să captureze cosmonava Astori…

Şi într–un târziu, luptând cu disperare
M–am îndepărtat,
Îndreptându–mă spre planeta Badare
Şi sperând să fi scăpat…

Pe Badare am observat o stranie nemişcare,
Roci şi praf şi cratere
Şi o singură fiinţă imobilă, lipsită de putere,
Care parcă agoniza, dar care mi s–a părut plină de mistere…

Am vrut să ies din acest sistem planetar
Dar… nu am mai putut.
A fost în zadar
Orice am încercat, orice am făcut…

Între Landal şi Badare
Am stat un timp nedefinit
Şi am transmis cu disperare,
Semnale de ajutor, ajutor care nu a mai venit…

Părea că totul s–a sfârşit,
Eram prizonier la hotarul dintre două lumi misterioase,
Între Landal şi Badare şi urma să fiu nimicit,
De fiinţe necunoscute, stranii, nemiloase…

Cum oare am supravieţuit, cum oare am scăpat ?
Mă întreb şi astăzi, dar încă nu am aflat…
Fără să ştiu cum şi când, la un moment dat,
Am fost departe, departe de sistemul planetar Implat…

ORĂ MACABRĂ

E ora orelor, ora misterelor şi totul dispare şi visul se dilată…
În faţa mea este un deşert
Şi limbi de foc ţâşnesc din el,
Prin aerul greu, apăsător…
Iar mai departe se cască ameţitor,
O prăpastie fără sfârşit…
Se lasă seara, este întuneric
Şi frigul cosmic cuprinde totul…
Liniştea profundă, abisală, este stăpână;
Şi stelele se aprind şi luminează
Imensul pustiu, imensa prăpastie…
Acum, când noaptea s–a lăsat,
Ies la iveală reptile gigantice,
Păianjeni uriaşi şi şerpi şi scorpioni…
Un şir fără sfârşit de cranii hidoase, infernale
Cad cu vaiete şi ţipete lugubre în prăpastie
Care se cască şi cheamă…
Pe nesimţite se strâng în jurul meu, mă–ncercuiesc,
Păianjeni, scorpioni, hiene, şerpi,
Reptile monstruoase…
Dar ies şi fug şi ajung
Pe margine, aproape de prăpastie…
Simt că mă sufoc
Şi atunci mă arunc în abis…
Şi cad şi cad şi cad
Şi… nu mai ştiu nimic !…

◈

AŞA A FOST ŞI ESTE ÎNTREAGA LUME…

Ei bine, am văzut marea
Pe vreme de furtună !
Valurile se ridicau, enorme, fioroase,
Stăteau apoi o clipă,
Iar apoi, cădeau neputincioase !
Am simţit frigul,
Am simţit apăsarea, neliniştea,
Angoasa, frica îngrozitoare,
Privind acel spectacol !
Dar aşa a fost şi este întreaga lume,
O mare pe vreme de furtună,
O mare ce se zbate,
Iar eu nu sunt decât un biet strop,
Cuprins în această mare,
Un strop care se pierde
În marea învolburată…

◈

ETERNITATE IMPOSIBILĂ

***D**e două mii de ani lucrau fără încetare*
Să construiască fantasticul templu al Zeului Soare.
Milioane de oameni au muncit la el,
O viaţă întreagă, zi de zi, la fel.
Totul a început demult, demult,
Când un faraon, uitat, pierdut în al vremii tumult,
Plimbându–se singur în înstelata noapte,
Începu să se gândească la eternitate…
Nimic nu îl mai atrăgea, trăia şi era mort,
Nimic, nici pace, nici război, nici palat, nici cort,
Trăia de pe o zi pe alta, lipsit de speranţe şi de visuri…
Un gând îl chinuia şi nu îi da pace, viaţa şi–o voia de–a pururi !
Veşnic se voia să fie, la fel de tânăr şi voinic,
Dar timpul trecea şi îi măcina puterea, acum nu mai era atât de falnic…
Abisul viitorului îl absorbea, îl nimicea,
Iar el stătea, stătea şi timpul tot mereu trecea…
Deodată, privind pierdutele stele ce veşnice par,
Un gând îi încolţi în minte, un gând amar…
Ceva ca un văl îi căzu şi alte gânduri îi urmară,
Înţelese în sfârşit că el, el însuşi, va trebui să piară,
Că veşnicia nu există nici pentru un faraon măcar,
Dacă ar fi fost o stea, ar fi putut să spere, dar aşa este în zadar !
Şi totuşi, în această lume trecătoare,
Viaţa lui nu a însemnat nimic, oare ?...
Asta nu, pentru că trebuie să facă ceva ce nimeni până atunci nu mai făcuse,
Să facă un templu, un templu gigantic ce nu se mai văzuse,
Care să înfrunte timpul, să înfrunte viitorul,
Iar el spre eternitate să–şi înalţe zborul !
A dat ordine, a făcut proiecte, planuri,
A adunat oameni, materiale, fonduri,
Şi, într–un târziu, lucrul a început…
Oamenii munceau, iar faraonul îi privea tăcut…
Şi totuşi, templul se înălţa încet, încet, încet,
Deşi nimeni nu stătea, nici sclav, nici stăpân, nici preot ori ascet…
Toţi munceau, munceau cu ardoare
Pentru a înălţa fantasticul templu al Zeului Soare…
Iar faraonul îmbătrânea, pe zi ce trecea,
Cu ochii împăienjeniţi, slăbiţi, vedea
Cât de încet templul se înălţa…
Era neputincios, degeaba îi îmboldea, degeaba îi învăţa,
Degeaba îi bătea, degeaba îi forţa…
Şi într–un târziu, se stinse în el viaţa !...
A fost înmormântat într–o mică piramidă, departe, undeva,
Iar apoi a fost uitat de toţi oamenii pe care îi cunoscuse cândva…
Dar lucrul la templu a continuat,
Ani şi ani de–a rândul, mereu, mereu neîncetat…

Şi după două mii de ani şi mai bine,
Se părea că templul va fi gata, în fine…
Încă un secol, două şi iată, totul se va termina...
O minune la care toţi se vor închina !…
Marele Templu dedicat Zeului Soare
Care în veci nu va avea asemănare !
În noaptea aceea când totul s–a sfârşit,
Mulţimi de oameni, uimiţi l–au privit…
Dar iată că, deodată, o a doua Lună, pe cer apăru
Şi nu peste mult timp, totul dispăru…
Pentru că doi giganţi s–au înfruntat şi s–au ciocnit,
Marele Templu şi Marele Meteorit !…
În urmă a fost moarte, bolovani şi praf ce se înălţa în zare,
Sub forma unui imens şi ciudat semn de întrebare…

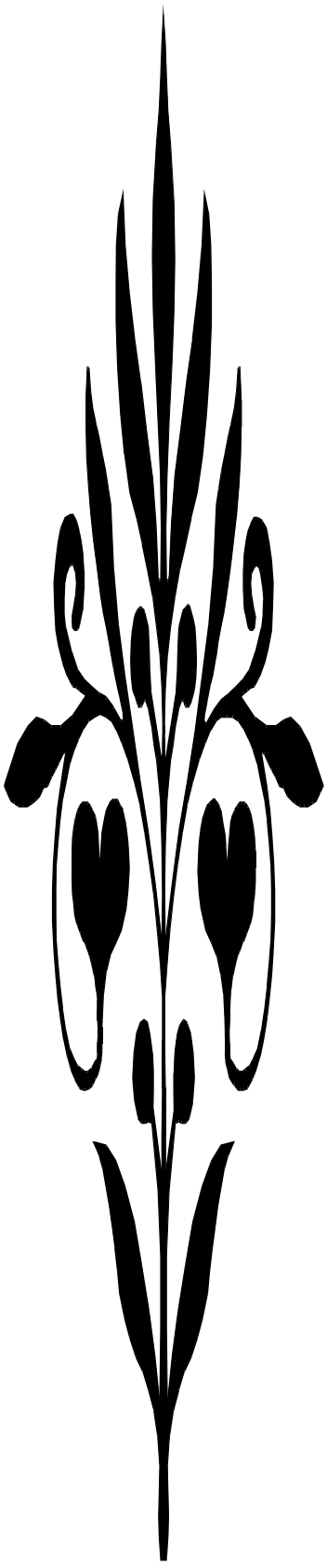

◈

POVEŞTI CU AŞTRI, POVEŞTI CU FIINŢE…

***C**e este Universul ?*
Mi–am pus adesea întrebarea
Dar niciodată nu am răspuns,
Iar gândurile îmi zburau aiurea…
Poveşti cu aştri, poveşti cu fiinţe,
Îmi apăreau în minte,
Iar Universul rămânea
Departe într–un colţ, uitat…
Au trecut ani şi ani şi ani,
Dar eu nu am încetat să întreb,
Ce este Universul ?…
Şi după mulţi ani, sunt întristat…
Universul… este ceva, ceva…
Şi în minte îmi apar din nou
Poveşti cu aştri, poveşti cu fiinţe…
Dar asta nu este totul,
Fiindcă mă întreb, acum după mulţi ani,
De ce există lumea ?
De ce toate au un sfârşit ?…
De ce nicicând ceea ce a fost, nu va mai fi ?...
Zadarnic mă zbat şi mă frământ,
Fiindcă mereu în minte îmi apar,
Poveşti cu aştri, poveşti cu fiinţe…

◈

S–A ÎNTÂMPLAT ODATĂ, POATE SE ÎNTÂMPLĂ SAU SE VA ÎNTÂMPLA…

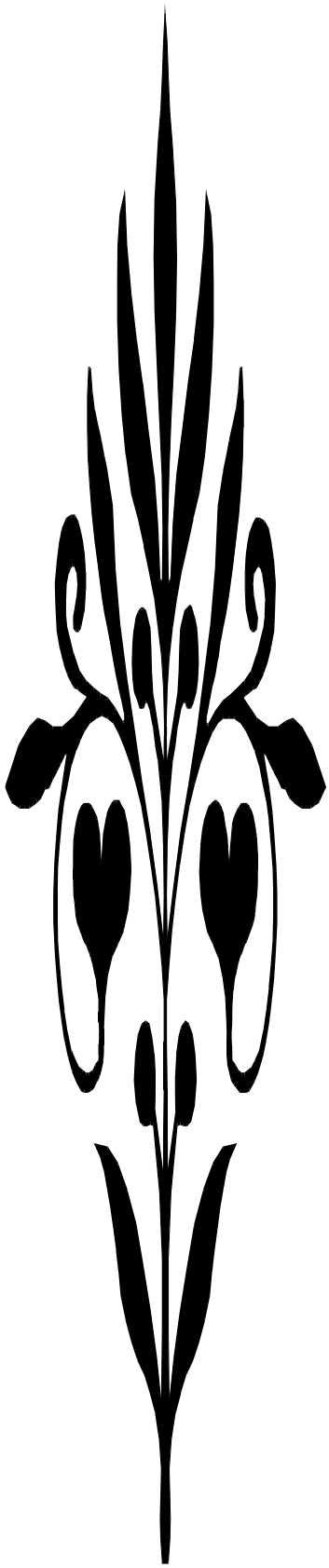

În Universul tainic,
În care trăim şi adesea îl contemplăm,
S–a întâmplat odată,
Poate se întâmplă sau se va întâmpla,
Ca două fiinţe atât de diferite,
Una, de pe Terra,
Cealaltă din Centauri,
Să se îndrăgească mult…
S–a întâmplat odată,
Poate se întâmplă
S–au se va întâmpla,
Ca acele fiinţe
Atât de diferite,
Să piară amândouă,
Departe, undeva, în spaţiul nesfârşit…
Vai, câte speranţe, oare,
Nu pier, nu se destramă,
În marea depărtare
Şi în timpul trecător ?…
În Universul tainic
În care trăim şi adesea îl contemplăm,
S–a întâmplat odată,
Poate se întâmplă sau se va întâmpla,
Ca două fiinţe atât de diferite
Să se îndrăgească mult
Şi apoi, să piară amândouă
Departe, undeva, în spaţiul nesfârşit…

◈

NOAPTE…

Când oare va înceta această noapte
Apăsătoare şi plină de mister ?
De atâta timp durează, că am uitat de mine…
Va veni oare clipa când voi vedea lumina
Pe care am visat–o ?
Dar ce pot face acum, în noaptea abisală
În care mă cufund ?
Nu pot decât să sper şi să visez lumina,
Cândva, cândva o voi vedea…

◈

TRECEAU ODATĂ NIŞTE OAMENI...

Treceau odată nişte oameni
Şi tineri şi bătrâni,
Treceau aşa de–o veşnicie,
Mereu pe acelaşi drum…
Când noaptea se lăsa tăcută,
Peste acel loc uitat de timp,
Acei oameni s–au oprit, din mersul lor neîncetat…
S–au aşezat lângă un râu şi au adormit, uitând de toţi, uitând de toate…
Sus, stelele tainic clipeau
Şi povesteau ceea ce a fost şi ce va fi,
Iar undeva, se stinse o stea,
Vai, pentru totdeauna…
Deodată, în mijlocul acelor oameni,
Apăru ceva, ca o nălucă…
Şi alergă înnebunită spre râul zbuciumat…
Un ţipăt scurt şi un clipocit de ape
Şi acea nălucă dispăru…
A doua zi de dimineaţă,
Acei oameni au plecat la drum,
Lăsând în urmă locul gol,
Tăcut şi enigmatic…

◈

VISUL UNEI NOPŢI DE PRIMĂVARĂ...

Mă zbăteam într–o mocirlă
Cu smoală şi raci,
Unde mi se părea că aud cântând o mierlă
Şi unde alergau parcă şi nişte arici...

Şi parcă mai erau nişte lilieci,
Probabil că mai erau şi nişte şerpi
Şi nişte şobolani mari dar paşnici
Şi, ciudat, mai erau şi câţiva arbuşti anemici, sterpi...

Parcă erau şi tunete
Şi fulgere şi farfurii zburătoare,
Se mai auzeau şi zbierete
Şi parcă mai huruiau şi nişte elicoptere…

Mai şi ploua fără încetare,
Ploua torenţial,
Iar eu mă zbăteam din ce în ce mai tare,
În timp ce gigantice reptile urlau dementţial…

Apoi, deodată, s–a potolit totul,
Nu am mai ştiut, un timp, nimic,
Apoi m–am trezit îmbrăcat cu halatul,
Mahmur, fără vlagă, astenic…

◈

FIINŢE VISĂTOARE...

Fiinţe ce s-au ivit din neguri abisale
S-au stabilit cândva lângă o stea, lângă un Soare
Şi acele fiinţe visau şi se jucau
Cu alte fiinţe de pe o planetă: Terra… o numeau…

Iar oamenii credeau că se-nchină unui Zeu,
Atotputernic, care făcea cu ei tot ce voia,
Până când, într-o zi, plictisiţi de – atâta joc şi vise,
S-au trezit şi au plecat de pe acea planetă…

S-au aşezat apoi lângă o altă stea strălucitoare,
Ce radia în spaţiu energie,
Apoi au început să viseze şi să se joace,
Cu alte fiinţe, de pe acel fierbinte astru…

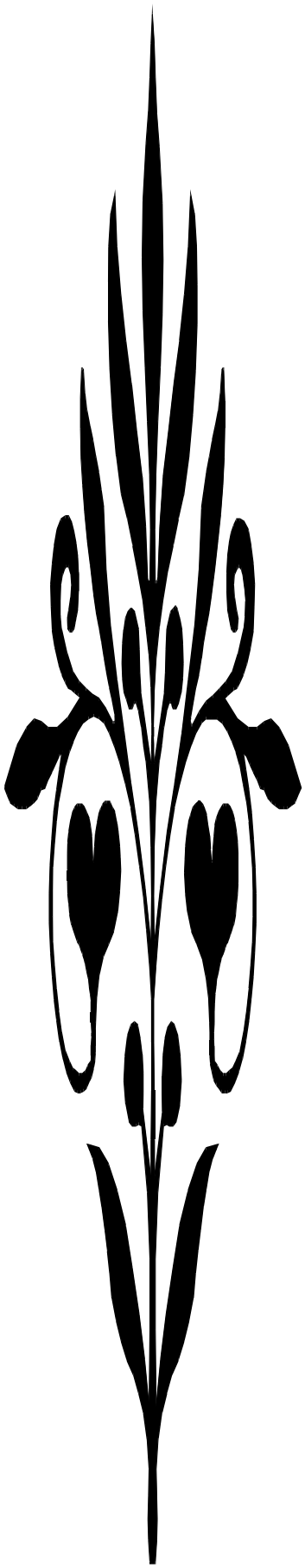

O ÎNTREBARE...

Sunt pe o planetă, pierdută în galaxie,
Sunt o banchiză de gheaţă
Care pluteşte la suprafaţa unui ocean…
Este frig şi este tăcere…
Şi timpul pare că nu mai există…
Sunt o banchiză şi visez,
Visez că sunt o stea,
Visez că sunt un fir de praf,
Visez că sunt un strop de apă…
De fapt, ce sunt în realitate ?…
Ei bine, ştiu acum…
Nu sunt decât o biată banchiză,
Care pluteşte pe suprafaţa unui ocean…
Şi stau şi mă întreb…
Oare mai există în lumea asta mare,
Şi alte banchize plutitoare ?…

VIAŢA REPTILIANĂ

Ieri noapte, am visat că eram o… reptilă,
O reptilă din mezozoic, parcă,
Stăteam şi mă uitam la ceva care strălucea pe cer…
Era o sferă de foc şi era fierbinte…
Soarele… era, desigur…
Şi îmi plăcea să stau aşa şi să nu fac nimic,
Nimic, decât să mă încălzesc !…
Deodată… a apărut o altă fiinţă,
Cred că era o altă reptilă… care m-a atacat !…
Am răcnit !…
Un răcnet care mi-a plăcut,
Un răcnet de reptilă plictisită…
Fiinţa aceea s-a repezit din nou la mine
Şi a încercat să mă rănească, aşa cred,
Dar m-am ferit strategic, apoi,
Întrucât sunt înzestrată cu trei coarne respectabile,
M-am repezit la fiinţa aceea mârşavă, cu coarnele pregătite să împungă…
Se pare că am speriat-o !…
A fugit, urlând şi spunând că mă lasă în pace !…
Apoi m-am tolănit din nou
Şi am privit chestia aia de pe cer care mă încălzea… Soarele…
Ah, ce mult îmi place să stau aşa şi să nu fac nimic altceva,
Decât să mă încălzesc !…
Şi stând aşa, m-a cuprins o stare de somnolenţă
Şi am visat că sunt o fiinţă minusculă,
O fiinţă bipedă, o fiinţă care se numeşte… om…
Şi care visează că este o reptilă… un triceratops…
Adică o reptilă cu trei coarne,
Care stă şi se încălzeşte la… Soare !…
Of, ce harababură, of, ce încurcătură, of, ce dilemă !…
Nu mai ştiu acum ce sunt !…
Ce sunt ?… Om sau reptilă ?…
Cine poate să-mi spună ?…
Of, cred că am făcut… insolaţie,
Cred că m-am încălzit prea mult şi am început să gândesc aiurea,
Cred că am început să gândesc prea mult !…
Ar fi cazul să mă duc să mai stau şi la umbră…
Dar mi-e lene, ah, ce lene îmi este !…
Nu prea mai am chef să mă mişc de aici !…
Mi-e somn acum şi voi dormi şi voi visa că sunt… un om…
Un om care stă şi se încălzeşte la… Soare !…

După ce au trecut milioane şi milioane de ani, nişte paleontologi,
Au găsit un schelet de triceratops,
Care… stătea şi nu făcea… nimic !…
Se încălzea la… Soare !…

LUNGA NOAPTE A SINGURĂTĂŢII...

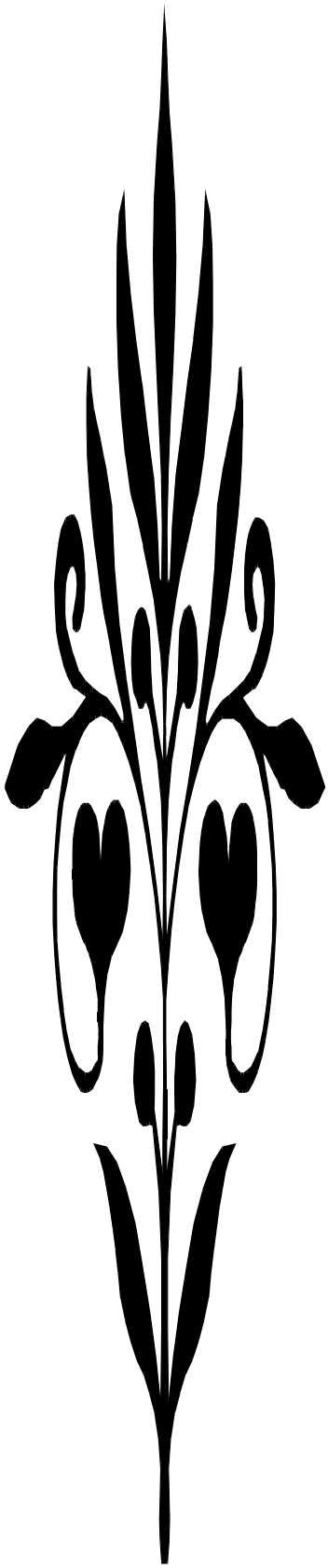

Am părăsit demult Pământul
Îndreptându–mă spre steaua Hiperal,
Zburând repede ca gândul
La bordul cosmonavei Tropoastral…
Speram ca, acolo ajungând,
O altă lume să găsesc,
Iar apoi, un timp, să zbor plin de avânt,
Altor lumi să le vestesc
Idealuri de cunoaştere şi pace…
Dar iată că după mult timp de zbor,
Necunoscute forţe, au început să atace
Puternicul motor
Al cosmonavei Tropoastral…
Iar după un timp, au învins…
Şi am rămas apoi suspendat în spaţiul sideral
De nemărginire fiind cuprins…
Şi am încercat neliniştit,
Cuprins de disperare, motorul să îl repar
Şi să mă pierd în negrul infinit…
Dar totul, totul, a fost în zadar !
Nu mai puteam să fac nici măcar o singură mişcare,
Fiind la hotarul morţii şi al vieţii !
Eram pierdut, fără scăpare…
Oh, începuse, lunga noapte a singurătăţii !
Eram singur, pierdut printre stele,
Doar eu, cu amintirile şi gândurile mele…
Şi după mult timp de agonie,
Chinuit de spaimă, de nelinişti,
Se întâmplă ceva, o formidabilă explozie,
Care mă azvârli departe, dar unde anume, nu pot şti…
Dar iată, ce tot spun ?
Iată Hiperal, frumoasa stea !
Oh, gândurile răvăşite să îmi adun,
Şi lumii de acolo, să le comunic vestea…

Oh, singuratic călător ce zbori prin noaptea înstelată,
Speranţa să nu ţi-o pierzi nicicând,
Chiar şi atunci când viaţa ta pare pierdută !
Salvarea poate veni de oriunde şi oricând…
Nu te întreba de ce a venit şi cum,
Poate că a fost chiar o… minune !...
Nu te întreba nimic acum,
Pentru că tu ai veşnic o misiune...

CHEMAREA PLANETEI PĂRĂSITE...

***N**imeni nu îşi mai aminteşte*
De când am părăsit planeta,
Demult, demult, cândva…
Am pornit atunci, demult, spre astre,
Hoinărind, în căutare de lumi noi,
Minunate, exotice, stranii…
Atunci eram fascinaţi de mirajul depărtărilor
Şi am părăsit planeta vlăguită…
Dar acum, amintirile revin
Şi ne îndeamnă să ne întoarcem…
Acum auzim chemarea planetei părăsite…
Ne cheamă să ne dojenească,
Pentru faptele nesocotite
Pe care le-am făcut !…
Am ajuns aproape de planetă
Şi am auzit mustrarea ei…

Repede a trecut vremea,
Existenţa-mi e precară,
Steaua vieţii a apus,
Eu m-am dus şi tot m-am dus,
Moartea încet, încet mă prinde ,
Noaptea frigul mă cuprinde,
Aparenţă am fost şi sunt,
Repede a trecut vremea,
Existenţa-mi e precară !…

◈

VEŞNICA LUPTĂ...

***E**ste o zi ploioasă de toamnă, închisă, plumbuită, răcoroasă;*
Şi clopotul bate, vestind încă o moarte…
Este tristeţe şi vânt,
Nimicnicie şi deşertăciune, suferinţă şi tăcere…
Oh, ce este viaţa, moartea,
Lumea, existenţa ?
Stau şi mă întreb şi mă cutremur
Şi în minte îmi vin frânturi de gânduri,
De cuvinte, citite ori auzite,
Demult, cândva…
Pe de o parte este absurdul lumii,
Pe de altă parte este misterul ei,
La mijloc fiind, veşnica luptă…

◈

MITUL REÎNVIERII

Era o zi de august preafrumoasă,
Atât de liniştită şi de plină de speranţă !
Era atâta calm, atâta dor… era o zi armonioasă !…
Natura îşi arăta splendoarea şi totul era plin de viaţă…

Dar iată că, pe înserat, într-un loc de pe această enigmatică planetă, undeva,
Cei care au trăit de când e lumea, toţi,
Oameni, animale, plante, toate fiinţele care au existat cândva,
Viaţă au căpătat, au înviat din morţi !

De atunci, au trecut ani şi ani şi ani
Şi nimeni, nimeni nu a mai murit !
Şi erau fericiţi, frumoşi, adevăraţi şi buni,
Mereu, mereu, mereu, la infinit…

Dar tot de atunci, ca un făcut,
Nici un om, ca înainte,
Nu s–a mai născut,
Nici alte animale şi nici alte plante…

Nu mai erau naşteri, dar nici morţi,
Pe această enigmatică planetă,
Fiindcă toţi s–au regăsit cu toţi,
Într–o iubire nesfârşită…

◈

CÂNDVA…

Aş vrea să uit de mine,
De faptul că trăiesc,
Să scap de vremea care vine,
De zilele ce se ivesc…

Sunt singur în pustiu
În liniştea înserării
Când Soarele este încă viu
Şi întră încet în apele mării…

Mereu aceleaşi zile,
Mereu aceleaşi gânduri,
Speranţe inutile
Şi inutile visuri…

Veni-va poate ziua, o zi îndepărtată,
Când altul eu voi fi,
O zi mult aşteptată,
Când voi fi din nou, printre cei vii…

◈

DESTIN...

Şi eu credeam în nemurire
Precum atâţia alţii,
Şi am sperat şi am crezut
Că moartea este doar o vorbă...
Deşi au murit oameni
Cât timp eu am trăit,
Am refuzat cu indignare
Să cred în nemiloasa moarte,
Dar gândul de a trăi etern
M-a fascinat şi mi-a dat aripi,
În timp ce gândul morţii m-a înspăimântat...
Şi tot aşa, până într–o zi,
Când am simţit
Că vremea a sosit să plec,
Să plec departe, undeva,
Să nu mă mai întorc...
Atunci, cu ochii goi, cu gânduri răvăşite,
Am oftat răpus de neputinţă,
Şoptind, cuprins de agonie:

Ceva din mine, din noi toţi,
Rămâne veşnic undeva
Şi va sosi odată clipa,
Când viaţa mereu ne va însoţi,
Şi moartea ne va părăsi...

◈

DESPRE MINE

Mă simt bătrân şi obosit,
Secătuit de vise,
Nu mai doresc nimic, sunt istovit,
Ideile sunt pentru mine închise...

Şi stelele ce înainte mă chemau,
Acum nu mai îmi spun nimic,
Misterul lor mă învăluia atunci când apăreau,
Acum mă simt atât de mic...

Ce oare s–a întâmplat
În tot acest răstimp ?
Mereu mă întreb, dar nu am aflat
Şi toate se vor rezolva în timp...

Şi aşa, mereu, mereu mă duc,
Mă pierd în timp şi în noaptea înstelată,
Privirea–mi rătăcită departe, departe îmi arunc,
Sperând ca într–o zi să fiu ce am fost odată...

◈

REGINA-NOPŢII ŞI PETUNII

***M**–am regăsit,*
M–am întâlnit cu mine,
Deşi de toţi sunt părăsit,
Totuşi este bine…

Plecat–am din lume
Spre albastre ceruri,
Sufletu-mi apune,
Cu nesfârşite doruri…

Nimic am fost, nimic voi fi,
În sfârşit, m-am regăsit,
Şi în adâncurile firii,
Mă pierd acum, într-un drum fără sfârşit…

Aş vrea ca pe mormântul meu
Să crească regina–nopţii şi petunii,
Să mă însoţească tot mereu
Şi să înflorească noaptea, la lumina Lunii…

◈

LUMEA VISELOR…

***U**niversul îl umplem, acum şi aici,*
Libertatea-i fără limite, în veci !
Timpul nu mai are importanţă,
Infinită este a noastră existenţă…
Misterul ce ne înconjoară va aduce poate,
Uitând de toţi, uitând de toate,
Linişte, iubire, pace şi-alinare…

Din imemoriale timpuri existăm şi colindăm,
Speranţe vieţii să dăm,
Semeni să întâlnim,
Aceleaşi gânduri să găsim,
Vremea să oprim,
Infinitul să ne absoarbă, să ne piardă,
Pentru că nemărginirea ne atrage, nu ne înspăimântă*…*

Viaţa, ea însăşi este un vis,
Infern, purgatoriu sau paradis,
Să te cufunzi în vis, ca într-un abis !…

◈

VOIA SĂ AJUNGĂ LA STELE...

***V**ăzut-am odată un pom minunat,*
Care voia să ajungă la stele,
Era plăpând, era întristat,
Fiindcă voia să ajungă la ele...

Stătea lângă o casă, lângă o fereastră,
Stătea şi gândea şi visă,
Că se va pierde în lumea asta vastă,
În lumea asta misterioasă...

Dar iată, speranţa i se împlini într-o noapte,
Pe când stătea şi visa printre flori,
Stelele au coborât la el minunate,
Şi i-au spus povestea lor...

Povestea lor nu are sfârşit,
Nici pomul cel visător,
Ce stă acum, trăind fericit,
Alături de stele şi flori...

◈

PLOUĂ...

***A**fară plouă, ropoteşte,*
Nori mari şi negri s-au strâns pe cer,
Un tunet se aude, mă asurzeşte,
Este o atmosferă de mister…
Şi străzile sunt pustii şi reci,
Ceva în aer tot pluteşte…
Este cenuşiu pe oriunde treci,
Afară plouă, ropoteşte…
Din când în când se luminează,
Un fulger, cerul îl sfâşie,
Iar oamenii în case, visează,
Şi vântul se tânguie în voie…
Sunt umbre într-un nesfârşit vis,
Şi nimeni afară, nu mai priveşte…
Cădem cu toţii într-un abis,
Iar afară, plouă, ropoteşte…

◈

CE A FOST ?...

***P**rintr-o pădure treceam,*
Speram şi gândeam şi visam,
Pierdut printre arbori,
Pierdut printre flori…
Să mă ridic spre stele aş fi vrut,
Să scap de al vieţii tumult…
Deodată, Zeiţa Bendis a apărut,
Din cerul albastru a coborât,
Spre mine privirea şi-a îndreptat,
Şi spre lumi exotice am zburat…
Apoi, m-am trezit şi mi-am zis,
Să fi fost oare, numai un vis ?…

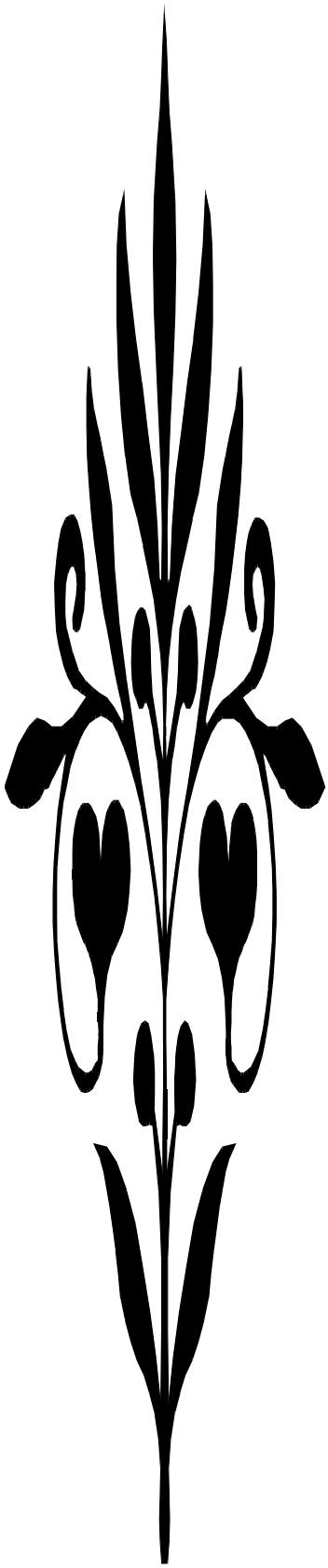

CĂTRE SINE...

***Î**n lumea aceasta trecătoare,*
Evenimentele pot fi oricare,
Să iau aminte, prin urmare,
Că întotdeauna există o salvare,
Să fiu calm şi demn, în orice împrejurare**...**
Iar minunilor, să le dau crezare,
Niciodată să nu mă întreb, de ce oare,
Minunea a apărut sau va apare,
Să fiu mereu cu sufletul deschis, în aşteptare,
Iar minunea va veni… va fi o binecuvântare !…

MAI ARD STELE, TOT MAI ARD...

*Î**n noaptea caldă, demult, cândva,*
Sus pe cer, stelele au apărut,
Şoptind şoapte de mister...
Iar acum la tinereţe,
Când iluzia este mare,
Sus, pe cer în depărtare,
Mai ard stele, tot mai ard...
Ele ard şi ard mereu,
Şoptind şoapte de mister...
Dar şi acum la bătrâneţe,
Când viaţa s-a dus demult,
Sus, pe cer în depărtare,
Mai ard stele, tot mai ard...
Mă învăluie noaptea caldă,
Iar deasupra mea sunt stele,
Şoptind şoapte de mister...
Este linişte profundă,
Este pace şi mister,
Iar pe cer, în depărtare,
Mai ard stele, tot mai ard...

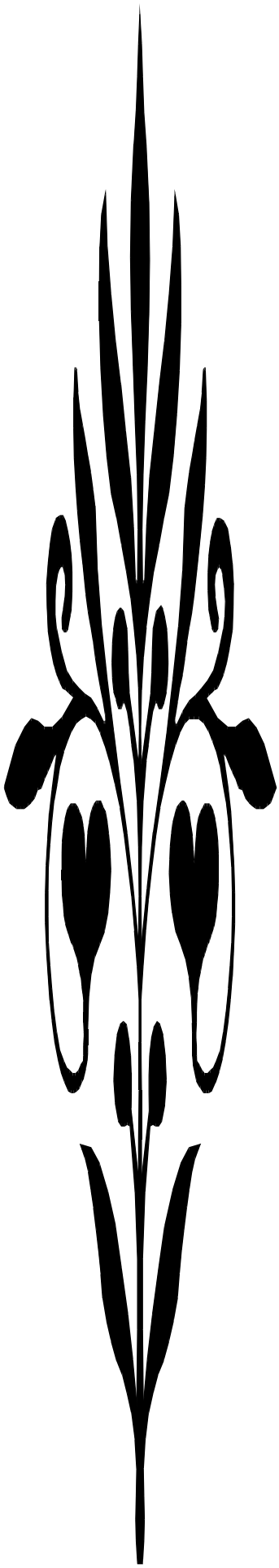

TRISTEŢEA ORIZONTULUI

*F**ulgii mari de zăpadă cad necontenit,*
Peste pământul alb, îmbătrânit...
Nămeţii sunt mari, troienile sunt lungi,
Peste gheţuri sari şi zăpada alungi...
Peste tot este alb, ceva pluteşte în aer,
Este ger, dar sub pământ încolţeşte un bulb...
Un miros de cărbune, de lemne,
De fum şi de pâine aburindă,
Se răspândeşte alene,
În timp ce ţurţurii se agaţă de grindă...
Un om merge grăbit spre casă...
Şi câteodată, un câine latră...
Este frig, este pace şi este pe înserat,
Şi stelele au început să apară...
În case oamenii visează la primăvară,
Care va veni cândva, cândva,
Peste zece mii de ani...

ZIDUL TĂCERII

Mă văd pe mine însumi,
Pe o planetă străină...
Astrul fierbinte, imens,
Azvârlea, fără cruţare, razele ucigătoare...
Planeta însăşi este un ocean,
Care clocoteşte neîncetat...
După un timp s-a făcut întuneric de nepătruns,
Şi s-a făcut frig dens, pătrunzător...
Totul este gheaţă !...
Imense blocuri albe,
Plutesc pe un ocean de metan lichid...
Planeta este pustie,
Iar stelele îndepărtate, cheamă trecutul...
Şi un gând straniu îmi trece prin minte,
Îmi spun că sunt un... experiment....
Cineva mă studiază !...

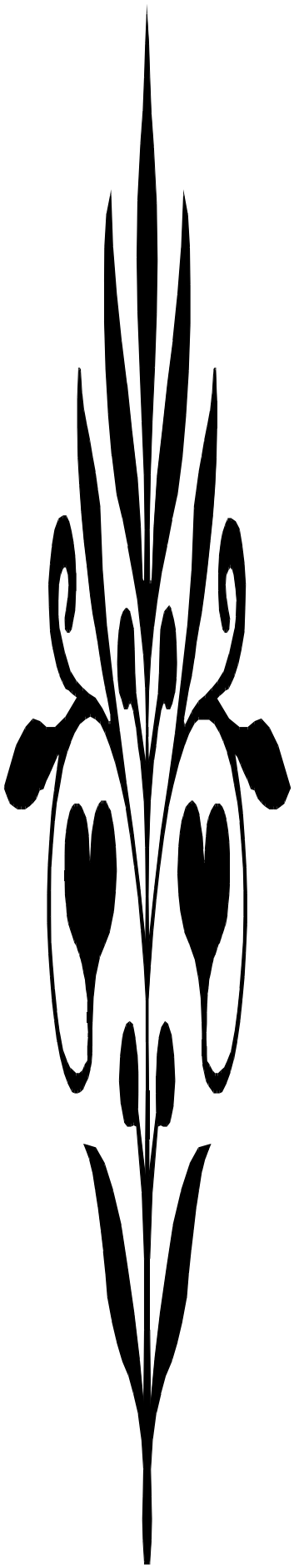

GÂNDUL ASCUNS

Când gândul meu ascuns
Nu apare în conştiinţă,
Deşi cu disperare,
Mereu, mereu îl caut,
O mare deznădejde mă cuprinde !
Şi singur rătăcesc,
Mereu pe acelaşi drum,
Şi încerc, plin de speranţă, să găsesc,
Gândul cel ascuns, gândul salvator !...

LABIRINTUL VIEŢII...

Poate că viaţa este ca un labirint,

Un labirint în care înaintezi, te întorci, cazi, te ridici,

Te odihneşti, visezi, iar înaintezi,

Până când ajungi în dreptul unui capăt, unde te opreşti… definitiv

Şi totuşi, poate că nu este aşa,

Poate că ieşirea din labirint nu se află nicăieri,

Poate că este un labirint fără sfârşit,

Poate că mergi prin labirint spre infinit… cine ştie ?

MISTERUL UNEI LUMI ABSURDE

Este iarnă şi este frig şi este tăcere...
Şi ninge...
Şi în mine este frig,
Şi în mine este tăcere,
Şi sunt pierdut în gânduri....
Şi este întuneric şi sunt fantasme
Şi timpul se întoarce,
Cu mii şi mii de ani în urmă...
Sunt un gheţar,
Un bloc de gheaţă mort...
Şi vântul urlă în pustiul de gheaţă,
Şi stele multe sunt deasupra
Şi dedesubt sunt şi mai multe !...
Şi fosta realitate îndepărtată,
Acum pe gheţuri se reflectă...
Da, sunt un... gheţar....
Şi sunt... şi ce sunt oare ?...

◈

SĂ DISPAR ÎNTR-UN VIS...

De multe ori mă gândeam la viaţă şi la moarte...
Îmi spuneam că moartea,
Este rea şi este bună...
Este rea, pentru că mă lipseşte
De binefacerile vieţii,
Este bună pentru că mă fereşte
De răutăţile lumii...
Alteori, mă întrebam,
Cum aş putea oare să dispar într-un vis ?
Să adorm într-o noapte,
Să visez,
Şi să rămân acolo, în vis...
Şi, după un timp, chiar aşa s-a întâmplat !
Am adormit şi am visat
O lume nespus de frumoasă,
O lume miraculoasă,
O lume cu fiinţe blajine şi înţelepte...
Şi am rămas acolo, în acel vis,
Am rămas o veşnicie,
În timp ce unii prieteni se întrebau,
De ce oare am plecat de aici, din realitatea asta ?
Unde oare am dispărut ? ...

◈

MISTERUL NOPŢILOR CU STELE

Merg pe acelaşi drum,
În noaptea care s-a lăsat încet, încet...
Greierii ţârâie şi câinii latră,
Iar după un timp, este linişte...
Deasupra mea sunt stele,
Ce clipesc tainic şi mă cheamă spre ele...
Privind puzderia de stele,
Deodată mă cuprinde,
Mirajul acelei nopţi cu stele...
Şi m-am întrebat, dar nu am putut răspunde,
Oare ce mă atrage atât de mult,
Când privesc... puzderia de stele ?...

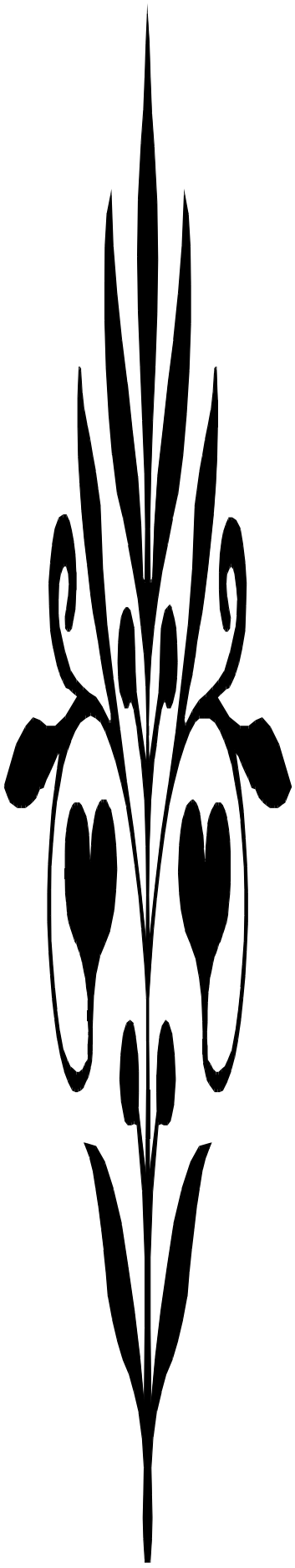

AM FOST ODATĂ...

Cândva şi eu am fost un trecător,
Păşind pe drumurile vieţii,
Şi mi-am oprit, paşii grăbiţi
Şi m–am gândit o clipă,
La trecut şi viitor, la neant şi infinit…
Şi mi-am adus aminte,
Când eram trist, fără speranţă,
Că nimic nu e pierdut,
Fiindcă voi fi ceea ce sunt :
Spirit ce se înalţă liber
Înspre cerul înstelat !…

DRAMA NEPUTINŢEI

Câte sunt chemări în viaţă,
M-au atras, mi-au dat speranţe,
Cu un farmec nesfârşit,
Ele m-au înlănţuit...
În zadar mă zbat, mă zbucium,
Totul va dispare acum,
Când se apropie sfârşitul,
Mă urmăreşte neputinţa şi voi lăsa în urmă... infinitul !...

ACOLO, UNDEVA, CINEVA VEGHEAZĂ...

Stăteam cândva, într-o vară, în vechiul chioşc
Şi citeam carte după carte...
Apoi mă gândeam la viaţă, la reîncarnare şi la moarte,
Şi voiam ca lumea să o cunosc...
Deodată, pe când citeam o carte captivantă,
Mi-am amintit că într-o viaţă precedentă,
Tot aşa, ca şi atunci, în acea vară, stăteam într-un chioşc
Şi mă gândeam la viaţă, la reîncarnare şi la moarte,
Şi voiam ca lumea să o cunosc !
În viaţa aceea mă pregăteam să plec departe,
Speram să ajung la stele, undeva,
Speram să cunosc fiinţe minunate,
Şi mai speram să fac ceva deosebit, cândva...
Dar nu a fost nimic din toate astea,
Însă am aflat ceva,
Că acolo, DINCOLO DE INFINIT, veghează, undeva,
Veghează CINEVA, cu nesfârşită iubire,
În timp ce noi, sărmanii muritori, visăm la nemurire !...

◈

TU NU EŞTI CEL DIN URMĂ !...

Oh, neliniştit visător,

Tu nu eşti singurul,

Tu nu eşti cel din urmă !

După tine,

Mai sunt şi alţii care vor veni

Şi vor fi gânduri şi speranţe

În viitorul fără de sfârşit, de nepătruns...

Peste morminte

Se vor înălţa mereu nenumărate stele,

La nesfârşit, la nesfârşit, la nesfârşit !...

LACRIMI PENTRU O FLOARE DE REGINA-NOPŢII
(însemnări)

"Înainte ca viaţa să ajungă la culmea ei, două treimi din ea s-a pierdut."

PAPIRUS INSINGER, XVII, 21

LACRIMI PENTRU O FLOARE DE REGINA – NOPŢII...

Era o vară toridă, iar o floare de regina-nopţii albă, delicată, răspândind un parfum îmbătător, a înfruntat cu vitejie căldura cumplită, timp de o săptămână. Şapte zile şi şapte nopţi cât a trăit, a folosit fiecare secundă pentru a trăi viaţa ei, nedrept de scurtă, cu maximă intensitate şi pentru a-mi dărui tot ce avea mai bun: frumuseţe, delicateţe, parfum...
Atunci când s-a ofilit şi a murit, am simţit aceeaşi durere ca şi pentru un prieten care s-a prăpădit... Şi am plâns…

Am plâns pentru frumuseţea, pentru generozitatea şi pentru iubirea care durează puţin, nedrept de puţin, şi care nu cere nimic, dar care oferă totul...

◈

SĂ NU EXIŞTI NICIODATĂ...

Când mă gândesc ce... probabilitate infimă am fost înainte de a mă naşte şi apoi, câte alte obstacole am depăşit pentru a ajunge ceea ce sunt, ei bine, mă cutremur ! Mă cutremur când mă gândesc că s-ar fi putut foarte bine să nu mă fi născut niciodată, să nu fi existat niciodată...
Ar fi fost mai bine ? Ar fi fost mai rău ? Nu ştiu ! Este greu să-mi închipui, să înţeleg, ce înseamnă... *să nu exişti niciodată...*
Pe de altă parte stau şi mă întreb: câţi indivizi nu ar fi putut exista, dar care nu există, nu au existat şi nu vor exista niciodată ?...

◈

GÂNDURI HOINARE...

Multe lucruri nu vor mai fi peste un milion, peste un miliard de ani... Atunci nu va mai fi nimic din ceea ce simt şi cunosc, decât, poate, gândurile hoinare care îmi trec acum prin minte, despre absolut, neant, eternitate, devenire, absurditate...

◈

O ÎNTREBARE FĂRĂ RĂSPUNS

De ce există Universul ? Mi se pare o enigmă indescifrabilă, cu atât mai mult cu cât îmi închipui că este etern şi infinit în diversitate... Poate că această întrebare nu are sens, poate că... Universul este absurd ! Sunt eventualităţi care, în ultimă instanţă, nu mă conduc nicăieri ci mă îndeamnă să mă resemnez în neputinţa mea de a găsi un răspuns cât de cât plauzibil…
Totuşi, sper că voi răspunde la această întrebare, precum şi la multe altele, într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat, când voi fi evoluat îndeajuns... Poate...

◈

IMAGINEA STELELOR...

Imaginea stelelor îmi sugerează următoarele idei: forţă colosală şi depărtare imensă, speranţă şi singurătate, viitorul şi trecutul, puterea şi măreţia, infinitul şi profundul mister... Întotdeauna stelele m-au fascinat... Întotdeauna am simţit atracţia lor, întotdeauna am auzit chemarea lor !...

◈

NEANTUL ŞI ETERNITATEA...

Gândirea oscilează între două extreme – nefiinţa sau neantul, pe de o parte şi fiinţa nesfârşită sau eternitatea pe de altă parte... Între aceste limite se zbate gândul şi trăirea oamenilor... Între neant şi eternitate, între nimicnicie şi veşnicie, se scurge viaţa şi totul pare să fie deşertăciune... Dar se naşte o dilemă... Din nimic am apărut şi în nimic ne vom întoarce sau am apărut din eternitate şi ne vom duce în eternitate ?... Care să fie adevărul ?...

RELATIVITATE

Realităţi actuale, fireşti, chiar banale pentru noi cei care trăim în această realitate, pot deveni enigme odată cu trecerea timpului, pentru cei ce vor trăi peste sute sau mii de ani sau pentru cei care vin de departe şi nu au trăit în această realitate...

O REMARCĂ

Unii vor să trăiască şi mor totuşi, în ciuda dorinţei lor de a trăi, în timp ce alţii vor să moară şi trăiesc totuşi, în ciuda dorinţei lor de a muri !...
Ce poate să însemne asta ? Că destinul însuşi este absurd ?… Tot ce se poate...

SUNT UN OM ATRAS DE UN VÂRTEJ...

Da ! Am îmbătrânit şi nici nu îmi vine să cred !... Sunt disperat deoarece simt că timpul se scurge, iar eu stau şi nu fac nimic altceva decât să îmbătrânesc... De fapt sunt un om atras de un vârtej... În zadar ţip şi mă zbat... Clipă de clipă, sunt din ce în ce mai aproape de vârtej care mă va absorbi în cele din urmă... Şi după aceasta, nu voi mai şti nimic...

SFINXUL

Îmi amintesc de legenda Sfinxului din Teba, de care am aflat, citind o carte captivantă, intitulată ***"Legendele şi miturile Greciei antice",*** scrisă de către ***N.A. Kun***, pe care am citit-o cândva, cu mulţi ani în urmă…

"Un Sfinx înfiorător, zămislit de Tyfon şi Ehidna, se aşezase lângă Teba, pe muntele Sthyngione şi cerea necontenit jertfe noi... Acesta era un monstru cu cap de femeie, cu trup de leu uriaş, având labe cu gheare ascuţite şi nişte aripi nemăsurat de mari. Zeii hotărâseră să rămână lângă Teba până când cineva îi dezlega enigma ce i-o încredinţaseră muzele. Sfinxul silea pe toţi drumeţii care treceau pe acolo să-i dezlege enigma, dar nimeni n-o putea tălmăci şi toţi piereau de o moarte chinuitoare în ghearele lui de fier…"

Lăsând la o parte legenda, văd bine că lumea este un Sfinx uriaş, iar eu sunt un drumeţ rătăcitor... Sunt oprit şi întrebat, iar dacă voi şti să răspund, voi trece mai departe, dar cu asta nu am scăpat, nu, fiindcă mi se vor pune apoi, alte şi alte întrebări... Dacă nu voi şti să răspund, voi avea de suferit...
În fiecare clipă, la orice pas, Sfinxul mă întreabă, mă ţintuieşte cu privirile lui de gheaţă, iar eu răspund...
Şi pe măsura răspunsului meu, voi gusta din paharul suferinţei sau al satisfacţiei... Şi tot aşa... până la sfârşit...

GÂND DESPRE VIAŢA EFEMERIDELOR

Uneori mă gândesc la viaţa efemeridelor... Aceste vietăţi trăiesc numai o singură zi... O viaţă scurtă, neînsemnată pentru noi, vietăţile care trăim mai mult...

Oare câte generaţii de efemeride vor apare şi vor pieri în timpul unei vieţi omeneşti ?... Şi totuşi oamenii spun că trăiesc atât de puţin... Atât de puţin şi totuşi, atât de mult, în comparaţie cu aceste vietăţi... Pe de altă parte, totul este trecător dacă se compară cu eternitatea care, de fapt, nu este decât o iluzie: iluzia pe care ţi-o dă... imensitatea raportată la insignifiant, la infim...

O efemeridă ar putea crede că viaţa unui om, raportată la a sa, este... eternă !...

SĂ FIU ALTCEVA...

Neantul nu este decât o altă existenţă, diferită de aceasta cu care m-am obişnuit... Să trec în nefiinţă, înseamnă de fapt că nu mai sunt acelaşi, că sunt altceva ! Este foarte complicat şi este foarte greu de înţeles...

GÂND DESPRE ETERNITATE

Crezi că omul, că fiinţele în general, mor ? Crezi că obiectele, că lucrurile dispar ?... Ei bine, eu nu cred. Dacă aş face o călătorie în timp, aş putea să regăsesc oameni dispăruţi demult, lucruri, fiinţe, obiecte dispărute, cândva... Poate părea straniu, dar ceea ce ştiu acum, este că... nimic nu se pierde...

Iată paradisul, iată purgatoriul, iată infernul, iată eternitatea: ***chiar aici şi chiar acum...***

GÂNDURI DESPRE DEVENIRE

Iată: florile se ofilesc, arborii se usucă, munţii se prăbuşesc, insulele sunt invadate de apa mărilor şi oceanelor, continentele se transformă în pustiuri, aştrii se sting, civilizaţiile dispar, stelele explodează, galaxiile se pierd în imensitatea spaţiului şi timpului, toate supuse devenirii... Aceasta este legea Universului, această agitaţie continuă a tuturor lucrurilor: marea şi cerul, peştera şi astrul, atomul şi galaxia, omul şi fiinţa necunoscută, praful de pe maidane şi praful interstelar, deşertul şi gheţarul, pustiul şi jungla, prăpastia şi muntele, planeta şi cosmosul... Orice lucru dacă a existat, a existat numai o singură dată... A apărut şi a dispărut apoi, ca şi cum nu ar fi existat niciodată !...

Oare câte lucruri nu sunt, nu au fost sau nu vor fi pe această planetă, ori în acest misterios şi absurd Univers ? Câte ?...

Iată: o vieţuitoare care moare, un râu care seacă, munţii care se prăbuşesc, continentele care dispar, stelele care se sting...

Însăşi apariţia şi existenţa lor reprezintă distrugere; s-au distrus fiindcă au distrus...

Moartea cuiva, înseamnă viaţa altcuiva...

Totul este iluzie, aparenţă, nimicnicie, devenire, diversitate... deşertăciune...

TENTAŢIA DEPĂRTĂRILOR

De multe ori stau şi privesc cerul cu puzderia de stele şi sunt tentat să fac într-un fel, să pot ajunge la ele, apoi îmi închipui lumea microobiectelor, a particulelor elementare şi aş vrea, iarăşi, să fac într-un fel, să pot pătrunde în acea lume... Apoi încerc să-mi reprezint trecutul şi viitorul îndepărtat, foarte îndepărtat... Aş vrea să ştiu cum este alcătuită şi cum există o fiinţă vie mult mai evoluată decât omul, cu conştiinţa ei, cu gândurile şi sentimentele ei...
În sfârşit, aş vrea să înţeleg ce este depărtarea...

◈

TOTUL CURGE ?

Stau şi contemplu Timpul. Din EL se aud vaiete şi ţipete şi râsete şi muzică şi zgomote şi voci... Dar vremurile trec şi trec şi cine să le oprească ?...
Nu este nimeni, nimeni, decât Timpul care curge neîncetat şi atâtea fiinţe care îl umplu...

Pe de altă parte, mă întreb, oare va veni o vreme în care tot ceea ce s-a clădit cu atâta trudă, cu atâtea suferinţe, se va descompune şi lumea va renaşte apoi din haos ?... Sau dimpotrivă, va veni o vreme în care totul va fi perfect şi etern ? Sau totul va continua să curgă aşa, la nesfârşit ?…
Cine poate şti ? …

◈

FRÂNTURI DE GÂNDURI

Timpul nu este decât un fluviu care se varsă în oceanul numit Eternitate.

*

După cum haosul generează ordinea, tot aşa, cea mai bună organizare poate fi foarte aproape de haos...

*

Cine nu îndrăzneşte mult, nu trebuie să se aştepte la mult...

*

Gândul de a trăi o veşnicie, nu te lasă să trăieşti nici măcar o clipă...

*

Adevărata viaţă începe după moarte...

*

Niciodată nu este prea devreme, niciodată nu este prea târziu, nu te lăsa copleşit de necazuri; poţi începe oricând şi de oriunde, dar nu te mai poţi opri niciodată şi nicăieri...

*

Labirintul este în acelaşi timp şi o afirmare dar şi o negare a drumului drept…
Este cel mai simplu paradox…

*

Este adevărat că suntem datori cu o moarte, ea poate veni oricând, anunţată sau neanunţată, dar moartea nu înseamnă nimic, dacă viaţa nu a fost trăită aşa cum se cuvine… Şi cum se cuvine ?...
Răspunsul îl va primi fiecare, când va veni vremea, de la propria conştiinţă…

*

Dincolo de teama de moarte este speranţa...

*

Este trist când un copil gândeşte şi se comportă ca un adult, iar un adult gândeşte şi se comportă ca un copil...

◈

DE CE SE DEOSEBESC LUCRURILE ?...

Oare nu ar fi posibil să mă transform în altceva ? Seara să mă culc, ca de obicei, iar dimineaţa să mă trezesc că sunt... altceva... Să mă transform, aşa, deodată... Să fiu un calculator sau o floare sau... o carte... Şi nimeni să nu ştie asta ! Oare de ce lucrurile sunt aşa cum sunt, oare de ce lucrurile nu se confundă unele cu altele? De ce se deosebesc lucrurile între ele ? Ştiu, există principiul identităţii, dar, dincolo de acest principiu, ce este ?... Sunt oare chiar atât de naive sau de stupide întrebările ?... Poate că nu... Aşadar, cum ar fi să mă trezesc într-o dimineaţă şi să constat că sunt... altceva ?... Ei bine, prefer să nu ştiu...

◈

NICIODATĂ...

Iată această insectă care se plimbă prin faţa mea. O pot omorî... Se plimbă, fiind fără conştiinţa morţii şi a vieţii... Dacă o voi omorî, nu va mai exista în veci...
Vor exista altele, însă niciodată, nimeni nu va şti de moartea ei...
Tot astfel, câte întâmplări minore rămân necunoscute, ca şi cum nu ar fi existat niciodată... niciodată...

◈

SĂ MORI CÂND ÎNFLORESC CIREŞII !...
(Un gând pe care îl port în mine)

Îmi amintesc câteodată cum a fost atunci când a murit cineva la care am ţinut foarte mult. Era primăvară, era frumos, era bine, iar natura îşi arăta splendoarea, bunul gust... Era dimineaţă şi totul parcă era o poveste... Viaţa părea că va dăinui de-a pururi, iar fericirea de a trăi era deplină... Vântul adia, păsările cântau, cireşii înfloreau, natura se trezea şi chema la viaţă şi te îndemna să trăieşti, să fi fericit...
Dar, pe nesimţite, acea frumuseţe devenea din ce în ce mai vagă, dispărea...
Apoi au fost lacrimi şi durere, jale şi amintiri... Şi a mai fost un gând pe care îl port în mine şi acum: oh, ce păcat este să mori când înfloresc cireşii !... Ce păcat...

◈

MĂ CHEAMĂ ÎNAPOI PĂMÂNTUL - o viziune

Eram atras de depărtări şi am pornit spre stele, hoinărind în căutare de lumi noi, minunate, exotice, stranii... A venit apoi o vreme când amintirile reveneau şi mă îndemnau să mă întorc pe Pământ...
Trăiam cu speranţa revederii, fiind unica mea raţiune de a trăi...
Iată că am ajuns, în sfârşit, însă liniştea pe care am găsit-o aici la înapoiere, m-a uimit... Era o linişte profundă, la fel ca şi aceea de la facerea lumii...
Oamenii plecaseră spre stele purtând cu ei inteligenţa, creativitatea, curajul, cinstea, bunătatea, toleranţa, credinţa şi lăsând în urma lor liniştea, precum şi speranţa unui nou început, speranţa unei lumi noi... M-am contopit apoi şi eu cu acea linişte...
Şi atât... Nu mai ştiu nimic...

◈

AŞ VREA...

Aş vrea să nu mai îmi pun atâtea şi atâtea întrebări despre viaţă şi despre moarte, despre infinit şi despre absolut, despre spaţiu şi despre timp, despre nimicnicie şi despre absurd...
Aş vrea să mă identific cu muzica… Aş vrea să fiu o melodie, doar atât, o melodie care să dăruiască bucurie celor ce o vor asculta...

CONŞTIINŢA COSMICĂ

Am avut şansa să ştiu şi eu ce este ***conştiinţa cosmică...*** Mi s-a întâmplat de câteva ori în viaţa mea, pentru un timp foarte scurt, ce-i drept, să ajung la această conştiinţă… Este ceva extraordinar… ceva greu de descris în cuvinte…
Să plutesc cu spiritul prin Univers, printre stele, printre planete, printre fiinţe…, să privesc cu ochii minţii Universul…, să trec apoi dincolo de Univers şi să contemplu nesfârşite alte Universuri, să contemplu adică **MARELE UNIVERS**, ei bine este ceva deosebit, ceva ce nu voi putea uita niciodată…

ÎNCOTRO ?

De mii şi mii de ani, omenirea merge neîncetat pe drumu-i mohorât şi lung...
Şi iar se întoarce şi iar înaintează ca într-un labirint fără sfârşit...
De unde vine, încotro se îndreaptă ? Nimeni dintre oameni nu o va şti vreodată...

ÎNTREBĂRI DESPRE FERICIRE...

Îmi pun tot felul de întrebări despre fericire… Ce este fericirea ? Este o stare a conştiinţei ? Este un sentiment ? Este un proces ?... Un om este fericit atunci când este bogat, ori atunci când este sărac ?... Un om este fericit numai atunci când este sănătos, ori poate fi fericit şi atunci când este bolnav ? Fericirea este un ideal ? Care sunt cauzele fericirii ? Să fie cunoaşterea ? Să fie iubirea ?
Să fie familia ? Să fie viaţa socială ? Să fie muzica sau arta în general ?
Să fie ştiinţa ? Să fie tehnologia ? Să fie religia ? Să fie comuniunea cu divinitatea ? Să fie credinţa ? Să fie distracţia ? Să fie aventura ? Să fie egoismul ?
Să fie altruismul ? Există o măsură a fericirii ? Poate exista o fericire nesfârşită ? Scopul vieţii este fericirea ?…
Ei bine, se pare că fericirea nu poate fi definită în cuvinte, se pare că înţelesul fericirii este dincolo de cuvinte, este ceva complicat, ceva ce se intuieşte, se trăieşte, se simte... şi… atât… Şi asemănător, se pune problema şi în cazul suferinţei… În definitiv, fericirea şi suferinţa depind în mare măsură de împrejurări şi de caracterul oamenilor… Aşa cred… Şi mai cred că una dintre cauzele nefericirii este aceea că, uneori, avem idealuri prea mari şi posibilitaţi de a le înfăptui prea mici... sau inexistente... Alteori însă, avem idealuri prea mici sau nu avem deloc...

CUM SUNT ?...

Ei bine, cum să fiu ? Nici prea gras dar nici prea slab, nici prea înalt dar nici prea scund, nici prea frumos dar nici prea urât, nici prea prost dar nici prea deştept, nici prea norocos dar nici prea ghinionist, nici prea descurcăreţ dar nici prea bleg... Sunt un amestec din toate, am din toate câte puţin... Nu sunt nici bogat, dar nici nu pot spune că sunt sărac lipit pământului... În definitiv, Eminescu avea dreptate... "Toate-s praf... *Lumea-i cum este*... şi ca dânsa suntem noi."

◈

O POVESTE...

Departe, departe, demult, demult, a apărut şi s-a dezvoltat, pe o insulă, o civilizaţie înfloritoare, strălucitoare, unde mii de visuri se înfiripau şi îşi luau zborul spre cerul înstelat… Acea minunată civilizaţie spera că va exista etern, credea că va avea un destin preafericit… Iată însă că forţe telurice mai puternice decât cele ale oamenilor, au zădărnicit frumoasele visuri ale strălucitoarei civilizaţii… Pământul s-a cutremurat şi a aruncat în atmosferă foc, pietre, gaze şi lavă, oceanul s-a revărsat... Toate acestea, au surprins şi au nimicit acea înfloritoare civilizaţie, acea cultură… Nu a mai rămas nimic din acea civilizaţie !…
Au trecut sute, mii, zeci de mii de ani… Insula a fost la început stearpă... Pe insulă era numai pământ arid, praf şi pietre, stânci şi câteva bălţi… Dar, odată cu trecerea timpului, a apărut vegetaţia, care a devenit luxuriantă… Apoi au venit păsările, apoi mamiferele… Trăiau aici ca într-un paradis. Apoi au sosit oameni din lumea întreagă şi s-au stabilit pe acea insulă… Unii se năşteau, alţii mureau… Au trecut anii… Civilizaţia umană se dezvoltase atât de mult, încât putea să se avânte în noaptea nemărginită a Cosmosului…
Iar planeta Pământ a devenit prea mică, prea neîncăpătoare pentru oameni… A rămas pustiu, trist, singur, cu amintirile lui, gravitând în jurul Soarelui, care, nu peste mult timp, a intrat în agonie… Iar insula, insula aceea, nu mai exista demult… Fusese cotropită de ape, cândva… Se scufundase… Ce se mai poate spune ?… Nimic !…

◈

UN PARADOX...

Cineva mi-a spus că toată înţelepciunea lumii se reduce la următoarea afirmaţie: cel ce vrea de la viaţă totul, nu are nimic, iar cel ce nu vrea nimic de la viaţă, are totul... Într-adevăr, deoarece lumea este infinită, pentru a avea totul, ar trebui să trăieşti etern, ceea ce nu se poate... Dacă însă nu vrei nimic de la viaţă, atunci totul înseamnă de fapt numai trăirea prezentă, realitatea imediată... Aşa încât cine va trăi astfel, va trăi mult şi bine, dar nu va şti niciodată ce înseamnă absolutul, idealul, transcendentul...

◈

ACTIVITATE ŞI PASIVITATE

Unii oameni vor să fie în mijlocul acţiunilor, în mijlocul evenimentelor, nu pot suferi numai să le contemple… Se plictisesc pur şi simplu dacă se găsesc într-o stare de pasivitate, se plictisesc dacă nu fac nimic !...
Alţii, dimpotrivă, vor mai mult să contemple, să se detaşeze de lumea acţiunilor, să viseze… Începutul acţiunilor îi entuziasmează pe unii oameni, dar pe alţii îi sperie… Sfârşitul acţiunilor îi întristează pe unii oameni, pe alţii îi bucură…
Mă întreb, ce este mai bine, să te bucure sau să te întristeze începutul unei acţiuni, să te bucure sau să te întristeze sfârşitul acesteia ? Nu ştiu ce să răspund… Depinde de împrejurări…
Sunt unii oameni care consideră că viaţa este absurdă… De ce ? Pentru că acei oameni au ambiţii prea mari sau, dimpotrivă, nu au deloc...

◈

EXTREME UMANE...

Mărturisesc că sunt fascinat de două tipuri umane… Un tip uman este reprezentat de omul ratat, neliniştit, de omul pierdut în singurătate şi visuri, convins de deşertăciunea vieţii… Al doilea tip uman este reprezentat de omul care a depăşit toate barierele de orice fel, fiind singur, puternic şi înţelept… Cu alte cuvinte, sunt impresionat atât de omul sensibil, gingaş, fragil şi blând, cât şi de omul neînfricat, inteligent şi generos...

◈

ÎNCEPUTUL ŞI SFÂRŞITUL...

Unde este prospeţimea, bucuria, iluziile, neliniştile începutului ?...
Unde sunt... promisiunile sau dimpotrivă temerile începutului ? Unde s-au dus ?...
Acum nu a rămas decât nostalgia, dezamăgirea, tristeţea sau poate... eliberarea sfârşitului !... Dar, după cum se ştie, orice început are şi un sfârşit şi după orice sfârşit urmează un început... Este filozofia cea mai simplă, dar şi cea mai adevărată...

◈

ŞOC EXISTENŢIAL

Cândva, într-o toamnă, am avut o experienţă deosebită… Am văzut… rămăşiţele pământeşti ale unor persoane pe care le-am iubit… Am văzut… craniile şi alte câteva oase risipite prin pământ, precum şi praf, mult praf… Doar atât a mai rămas din acele persoane iubite… A fost copleşitor, copleşitor… Nu pot să concep că peste un miliard de ani, spre exemplu, totul se va schimba şi nu va mai exista nimic din ceea ce acum îmi este cunoscut. Nu va mai fi nimic ! Nici măcar amintirea lumii în care am trăit !…
Am simţit pentru o vreme, că totul este zadarnic, că orice ideal, că orice speranţă este inutilă, am simţit că, într-adevăr, totul este deşertăciune… Şi am simţit apoi, o milă nesfârşită, pentru tot ceea ce înseamnă… **viaţă !**…

◈

VIAŢA MEA A FOST CA UN LABIRINT…

Viaţa mea a fost întortocheată, uneori a fost misterioasă, alteori a fost anostă, plictisitoare, iar alteori a fost ciudată şi sunt tentat să compar această viaţă cu un labirint… Cu un labirint în care am tot mers, apoi m-am întors, în care am căzut şi apoi m-am ridicat, în care am fost neliniştit, în care am lucrat şi apoi m-am odihnit, în care am visat, apoi iar am înaintat, în care am suferit şi în care m-am bucurat, uneori… Când voi ieşi din acest labirint, nu ştiu şi poate că nu voi şti niciodată…

DESTINUL VIEŢII, DESTINUL OMULUI…

Universul este înglobat într-o structură foarte complexă (numită hiperstructură), iar destinul vieţii în Univers este acela de a contribui la stabilitatea şi la existenţa galaxiilor (ca părţi componente ale Universului) şi prin extrapolare, la stabilitatea (relativă) şi existenţa metagalaxiei. Viaţa a fost *impusă* de galaxie, de Univers şi nu va dispare atâta timp cât va fi o necesitate pentru existenţa Universului însuşi. Studiul "destinului" biosferelor (şi în particular, studiul "destinului" civilizaţiilor), ar putea constitui obiectul de investigaţie al unei ştiinţe şi probabil că va fi constituită cândva, aşa cred, aşa sper…

Pe de altă parte, cred că scopul fiecărui om este să evolueze, prin încercări succesive, până într-atât, încât să ajungă să fie… **CREATOR DE UNIVERSURI !…**

CETATEA - INTERIOR ŞI EXTERIOR, CENTRUL ŞI PERIFERIA

Lucrurile sau evenimentele, privite din exterior par atrăgătoare sau dimpotrivă înspăimântătoare, depinde la ce te aştepţi... Seamănă cu drumul spre o cetate...
Când eşti departe, nu te aştepţi la nimic... Mergi pur şi simplu pe drum...
Pe măsură ce te apropii de cetate, te cuprind îndoielile... Când te afli la periferia cetăţii, când intri în cetate, îţi spui că a meritat drumul spre aceasta...
Ajungi în centrul cetăţii... Şi aici, eşti copleşit de ceea ce vezi... Apoi... pleci...
Pleci pe un alt drum, spre o nouă cetate, care poate că te atrage sau dimpotrivă, te înspăimântă, dar pe care trebuie să o vizitezi... În general însă, niciodată nu este aşa cum te aştepţi să fie... Întotdeauna, este altfel... Nimic nu este ceea ce pare că este... Un anumit sentiment de dezamăgire persistă totuşi...

Se poate spune că toată viaţa vizitezi tot felul de cetăţi, mergi pe tot felul de drumuri, iar în final vizitezi o ultimă cetate în care te stabileşti pentru totdeauna...

TRĂIREA NEANTULUI

*" **T**răirea Neantului a fost şi încă este una dintre cele mai tulburătoare trăiri ale spiritului. Trăirea aceasta porneşte de la un sentiment de nelinişte vagă şi se termină cu un sentiment de angoasă accentuată. Sentimentul de nelinişte se caracterizează prin aceea că nimic nu poate să suscite interesul spiritului... Acesta rămâne dezorientat, descumpănit…*
Situaţia aceasta progresează şi se transformă într-o stare de stupoare combinată cu un sentiment de insatisfacţie şi de inutilitate a vieţii… Concomitent, spiritul este ameninţat de fiinţe impenetrabile şi este neliniştit...

Mai departe, apare teama – inima bate mai tare, tot mai tare… Apoi teama devine spaimă – respiraţia devine sacadată şi tot mai rapidă, nervozitatea creşte, privirea este îndreptată undeva, spre cer… Tot corpul rămâne nemişcat, ţintuit locului, înmărmurit… Spaima devine groază, nervozitatea devine delir…
Pentru spirit, lumea se prăbuşeşte şi apare sentimentul unei catastrofe iminente… Totul este groază, delir... Apoi, apare angoasa…
Când angoasa atinge punctul culminant, spiritul are o revelaţie… Sentimentul catastrofei iminente dispare şi concomitent întunericul şi liniştea pun stăpânire pe spirit care devine ca un pustiu nemărginit…
Atunci, pentru un timp ce pare că se dilată la infinit, spiritul percepe Neantul…
Este un sentiment extraordinar, indescriptibil, este un sentiment… infernal !
Apoi spiritul percepe efectiv senzaţia de frig pătrunzător, de beznă, de linişte profundă, de cădere vertiginoasă într-un abis fără sfârşit… Şi deodată, brusc, spiritul se "trezeşte" la realitate după această aventură stranie, sleit de puteri, înmărmurit…
Această trăire a Neantului reprezintă punctul culminant al unei "furtuni" care a avut loc în subconştient… Apare spontan, independent de voinţă… "

Acesta este un fragment dintr-o povestire pe care am început să o scriu, dar pe care nu am terminat-o şi nu ştiu, în acest moment, dacă o voi termina vreodată... Pentru că nu ştiu ce va mai urma...

◈

CĂLĂTORILOR SINGURATICI...

Aşadar eram singur, la bordul cosmonavei Tropoastral, singur cu gândurile, cu amintirile mele… Apoi, începeau chinurile… Nelinişti… Spaimă… Agonie…
Apoi se produse ceva… O explozie. O explozie formidabilă ! Vedeam lumini şi umbre, vedeam sclipiri, vedeam forme nedefinite… Apoi, nimic… Abis… Nefiinţă… Genune… Apoi… O stea… Computerele au semnalat că era steaua Hiperal !
Oare ce s-a întâmplat ?… În sfârşit, nu trebuie să mă mai gândesc la asta acum, ci să-mi adun gândurile, să mă pregătesc pentru întâlnirea cu lumea stelei Hiperal, să transmit civilizaţiei de acolo, idealuri de cunoaştere şi pace… Fiindcă acum ştiu, după o viaţă lungă, zbuciumată dar singuratică, ştiu că numai asta contează: CUNOAŞTEREA, PACEA, ÎNŢELEGEREA !…
Şi aş mai vrea să le transmit… călătorilor singuratici, să nu îşi piardă niciodată speranţa atunci când vor fi în primejdie, pentru că salvarea poate veni oricum, oricând !… O ştiu acum…
Şi mai ştiu că nu voi mai fi singur… Iar SPERANŢA mă va însoţi de acum încolo oriunde, atât timp cât voi mai trăi… Şi chiar dincolo de moarte !

Da, a fost un vis, un vis pe care l-am avut odată, demult şi care se va adeveri, cândva… Într-o altă existenţă, poate... Cine ştie, de ce nu ?…

Oh, tu, singuratic călător,
Ce nemărginite spaţii colinzi zburând,
Să fii puternic, liber şi încrezător,
Iar speranţa să nu ţi–o pierzi, nicicând…

◈

UN VIS...

Odată, am avut un vis deosebit... Se făcea că eram un magician şi că am ajuns într-o ţară care se numea Nihilonia, în care orice zi era o sărbătoare... Aici am stat mult timp... Am asistat la nenumărate spectacole şi întreceri...
Am participat la lupte cu tauri... Am văzut lupte între oameni, lupte între cocoşi, lupte între şerpi şi lupte între scorpioni... Apoi am asistat la curse de cai, de automobile, de motociclete, de avioane, de corăbii... Am asistat şi la numeroase întreceri sportive... Am luat parte la diferite jocuri, chiar şi la jocuri de noroc.
Am străbătut tunelul groazei şi tunelul bucuriilor...
Am văzut spectacole de circ, de teatru, de divertisment... M-am plimbat prin parcuri, ziua şi noaptea... Am intrat într-o clădire... Înăuntru era întuneric, aşa încât, aproape imediat, am ieşit... Uimit, m-am uitat într-o oglindă mare aşezată undeva lângă clădire... Am încremenit... Îmbătrânisem ! Părul mi se albise, o parte din el căzuse, pielea se zbârcise, eram ştirb ! În câteva secunde, trăisem o viaţă de om !
Am intrat apoi într-o altă clădire. Şi aici am stat foarte puţin timp...
Când am vrut să ies, m-am simţit foarte greu. Pipăindu-mă, am constatat că eram foarte, foarte gras !... Abia mă mai puteam deplasa... Cu greu, am intrat într-o colibă unde am stat mult... Aici am zăcut... Stăteam nemişcat şi uneori aţipeam, apoi mă mişcam puţin, apoi iar aţipeam...
Când în cele din urmă am ieşit din colibă şi m-am uitat în oglinda aceea mare, am încremenit... Arătam ca un tânăr... Mă transformasem... Eram altcineva...
Dar... câte nu am făcut ?... Nihilonia era un loc în care nu puteai să te plictiseşti, pentru că erau adunate aici toate jocurile, toate distracţiile, pur şi simplu, orice !...
În plimbările mele, am văzut, într-o noapte, discuri luminoase care îşi schimbau culoarea – erau fie galbene, fie verzi, fie albastre... Se mişcau cu mare viteză şi îşi schimbau brusc direcţia... Ştiam că unele sunt vehicule de transport ale unor fiinţe inteligente venite din alte lumi, altele erau venite din Universuri Paralele, iar altele erau venite din viitor. Cu greu m-am hotărât să părăsesc acel loc. Am vizitat apoi, multe alte locuri de pe Pământ...
Apoi m-am trezit şi am constatat înspăimântat că mă... transformasem !...
Devenisem... o **cometă !...**
Da, eram o cometă şi mă mişcam prin spaţiul cosmic !...
Totuşi, dacă stau bine şi mă gândesc, cred că începuse alt vis...

◈

UN CEAS VECHI...

Cândva am avut un ceas vechi... Şi am avut certitudinea că, în vreme ce îl priveam, mă detaşam şi călătoream în timp cu sute de ani şi retrăiam vremurile de atunci, demult stinse, cu atmosfera de atunci, cu speranţele oamenilor de atunci, cu visurile lor, cu suferinţele lor, cu bucuriile lor, cu tot ceea ce era mai frumos sau mai urât, atunci, cândva... Am făcut aşadar o călătorie în timp şi a fost extraordinar. Deodată, am revenit în... prezent... În acel prezent obişnuit, cenuşiu şi neliniştitor...

◈

VIAŢA PRIVITĂ DIN INTERIOR ŞI DIN EXTERIOR...

Viaţa privită din interior este vis, suferinţă, fericire, frământare, speranţă, dezamăgire, iluzie, luptă, durere, plăcere, alergare, odihnă... Viaţa privită din exterior este rece, impersonală, indiferentă, nimeni nu are un statut privilegiat...
Şi un om sărman şi un om bogat şi un rege şi un cerşetor şi un om celebru dar şi un anonim, toţi sunt egali în faţa bolii şi în faţa morţii... La nivel cosmic, boala sau moartea lor nu înseamnă nimic... În definitiv, toţi aceștia au acelaşi sfârşit...

O insectă poate fi omorâtă de cineva, dar moartea insectei nu va avea pentru nimeni nici cea mai mică importanţă... Dispariţia acelei insecte nu se va repercuta asupra ansamblului vieţii sau asupra ansamblului cosmic...
Vor apare alte insecte, apoi vor dispare altele… Viaţa şi Universul vor continua să existe... Aşa să fie oare ?...

◈

SĂ NU RENUNŢI NICIODATĂ !...

Nu trebuie să te dai bătut niciodată, niciodată să nu renunţi la idealurile tale, oricât de stranii sau de extraordinare ar fi ele ! Să nu uiţi că există întotdeauna o şansă !... Iar dacă nu vei reuşi, nu dispera ! Când un om îşi dedică toată viaţa realizării unui ideal, în care crede cu toată fiinţa lui, indiferent cât de nesemnificativ este sau dimpotrivă, cât de nemaipomenit este, ei bine, nu se poate să nu îl realizeze !… Nu trebuie să îţi pierzi niciodată speranţa, nu trebuie să te descurajezi niciodată !... Numai aşa poţi să evoluezi cu adevărat… Aşadar, să lupţi pentru viaţa ta, pentru visele tale şi pentru… idealurile tale…
NU RENUNŢA NICIODATĂ !...

◈

S-AR PUTEA...

Se spune că Universul s-a format în urmă cu vreo douăzeci de miliarde de ani, printr-o mare explozie... La început a fost o singularitate, adică un fel de atom primordial care a explodat, nu se ştie de ce, nu se ştie cum, cert este că apoi, Universul a evoluat, s-au format particulele elementare, stelele, galaxiile...
Apoi a apărut viaţa, conştiinţa, civilizaţiile... Dacă a fost aşa, dacă totul a fost la început concentrat într-un fel de atom, atunci ar rezulta că orice eveniment care s-a întâmplat sau se întâmplă, undeva, într-o anumită regiune din Univers, ar trebui să influenţeze mai devreme sau mai tîrziu, într-un fel sau altul, orice altă regiune din Univers ! Este foarte posibil !... Explozia unei stele, spre exemplu, poate influenţa, mai devreme sau mai târziu, un anumit proces de pe o planetă numită Pământ... De ce nu ?... Toate evenimentele, toate obiectele din Univers sunt corelate, într-un anumit fel... Esenţial este să ştim cum anume sunt corelate...

◈

CÂTEVA REGULI...

Iată câteva reguli pe care încerc să le aplic în viaţă (nu sunt singurele, dar sunt importante pentru mine):

- *Regula calmului* – este bine ca în orice împrejurare să nu îmi pierd cumpătul, pacea interioară şi liniştea sufletească, întrucât, chiar dacă aş fi într-o situaţie disperată, nu trebuie să uit că oricând se poate produce un eveniment care va schimba acea situaţie…
  Calmul şi pacea să mă cuprindă !
- *Regula obiectivului* – în tot ceea ce fac trebuie să am un ideal, un obiectiv, să nu uit că dacă un om vrea să ajungă pe o stea şi îşi dedică toată viaţa pentru a ajunge acolo, în cele din urmă va ajunge !...
  Niciodată nu este prea devreme, niciodată nu este prea târziu !
  Să nu spun niciodată... niciodată, pentru că sunt şanse să mă înşel !
- *Regula non-regretului* – să îmi trăiesc viaţa în aşa fel încât să pot spune că nu regret nimic din ceea ce am făcut, din ceea ce am gândit, din ceea ce am simţit şi din ceea ce am visat !...
  Să pot spune oricând: nu, nu regret nimic !...
- *Regula demnităţii* - pe cât posibil, în orice situaţie, să nu uit să fiu eu însumi, să nu mă prefac şi să încerc să mă înalţ la nivelul celui care este mai inteligent şi mai bun decât mine sau să mă cobor la nivelul de înţelegere al celui mai puţin inteligent ca mine, cu blândeţe dar, în acelaşi timp, cu fermitate…
  Să îmi păstrez demnitatea în orice situaţie...
- *Regula speranţei* - niciodată să nu îmi pierd speranţa, întotdeauna să cred că ziua de mâine poate fi mai bună decât ziua de azi…
  Speranţa... nu costă nimic, dar dăruieşte totul...
- *Regula cunoaşterii* - să cercetez, să gândesc şi să visez în fiecare zi, să nu fiu niciodată copleşit de cotidian...

◈

VISE...

Mărturisesc că am tot felul de vise... Unele vise sunt apăsătoare, misterioase, altele sunt spălăcite, diluate... Am avut şi câteva vise prevestitoare, rare ce-i drept... Am avut şi numeroase coşmaruri… Am avut chiar şi noaptea trecută un vis pe care aproape că l-am şi uitat... Acum, treaz fiind, încerc să-mi amintesc câte ceva…
Mă aflam, undeva, într-o localitate, nu are importanţă unde, oricum era o localitate cu edificii, cu magazine, cu tot felul de oameni... Mai erau şi nişte fiinţe stranii, asemănătoare cu acelea din unele filme cum ar fi *"Războiul Stelelor"* sau *"Alien"* sau *"Prădătorul"* şi mă mişcam printre acele fiinţe stranii de parcă făceam un fel de slalom şi încercam să le evit ! Eram stupefiat !… Apoi m-am trezit...
Apoi am adormit din nou, am încercat să reiau visul, dar nu am mai putut…
Probabil că am visat altceva, dar am uitat…
Au venit stimulii realităţii cotidiene care au luat locul visului… Ce păcat !...

◈

VIAŢA UNEI IDEI...

Sper să scriu într-o zi o nuvelă sau o schiţă, intitulată... "*Viaţa mea a fost un dezastru ?"...* Va fi dezvoltarea unei idei... Iată despre ce este vorba...

Aşadar, va fi povestea unui om fără părinţi, fără rude, fără prieteni, care nu reuşeşte să facă nimic în viaţă, tot ceea ce încearcă să facă, ratează, este ocolit de noroc, este urmărit numai de ghinion, trăieşte de pe o zi pe alta, trăieşte dintr-un salariu de mizerie şi în mizerie, ajunge să cerşească, ajunge să se îmbete sistematic, duce o viaţă cenuşie şi lipsită de aspiraţii, de pe o zi pe alta. Este un om singuratic, un om timid, vede cum alţi oameni se îmbogăţesc, se distrează, se plimbă, călătoresc prin locuri exotice...

Uneori se revoltă, dar de cele mai multe ori oftează însă nu plânge, pur şi simplu înjură şi... atât ! Nu blestemă nici soarta, nici oamenii... Nu dă vina pe nimeni pentru situaţia lui, nici măcar pe el însuşi...

Nu mai speră nimic, de ce ar mai spera ? Ce să mai spere ?... La un moment dat, se îmbolnăveşte şi aproape că paralizează... După un timp, îşi mai revine. Se mişcă ajutându-se de nişte cârje... Şi totuşi, acel om, care nu mai spera nimic, ca un fel de compensaţie pentru ghinionul care l-a urmărit mereu, are o şansă extraordinară şi anume câştigă la loto, foarte mulţi bani !

Dar... ce să facă acum cu ei, acum la apusul vieţii ? După un moment de gândire, se decide să investească banii în construcţia unui... spital specializat pe cercetarea şi tratarea cancerului !... În sfârşit, după vreo doi ani, se termină construcţia spitalului, iar după încă doi ani, acel om ciudat, se îmbolnăveşte de... cancer !... Se tratează la spitalul construit din banii lui, se încearcă tot felul de tratamente, dar inutil... Cu toată viaţa lui amărâtă, voia cu disperare să trăiască, să nu moară în chinurile cumplite ale cancerului !... Disperat, aplică o terapie despre care auzise că a dat rezultate şi anume la terapia prin... râs !... Vizionează filme, citeşte tot felul de cărţi, toate însă fiind comedii... Şi râde, râde aproape tot timpul şi totodată, consumă multe lămâi şi portocale...

Ei bine, oricât ar părea de necrezut sau de ridicol, terapia a avut efect ! Se vindecă de cancer ! Într-o zi, fericit, aleargă pe stradă şi strigă bucuros că... este salvat, este salvat !... Numai că un automobil, în plină viteză, îl accidentează mortal !...

Ce stupid !... Tocmai atunci când soarta a fost mai favorabilă, când se vindecase de cancer, când spera că venise vremea să trăiască şi el, să fie fericit, tocmai atunci, totul s-a sfârşit !

Viaţa lui a fost un... dezastru ? Sau a fost pur şi simplu... absurdă ? Ce rost a avut viaţa lui ? De ce a fost aşa ?... Oare suma fericirilor şi a nefericirilor din lumea asta este egală cu zero ?

Oare niciodată binele, adevărul, frumosul şi fericirea nu vor triumfa în lumea asta ?

Iată, aceasta este ideea... Lumea asta este absurdă !...

Pe de altă parte, trebuie să spun că eu "lucrez" mult cu subconştientul, cu... inspiraţia, pot spune că sunt momente când inspiraţia şi intuiţia la mine funcţionează la cote destul de înalte... Dar nu întotdeauna, din păcate...

Ce "viaţă" va avea această idee ?

În acest moment nu pot să răspund !...

DESPRE PLANTE...

Am observat că dacă îndrăgeşti plantele, dacă te apropii de ele cu simpatie şi blândeţe, acestea devin mai frumoase !
Pare o copilărie şi totuşi, aşa este ! Am observat asta la plantele pe care le-am avut - regina-nopţii, petuniile, aloia, la altele !... Şi chiar la o plantă cu flori albe pe care o am în cameră, o plantă care a crescut mare şi frumoasă !...
Orice agresiune, cum ar fi gândurile rele, ura, furia, se repercutează negativ asupra vitalităţii şi asupra frumuseţii florilor !... Să nu uităm niciodată să îndrăgim plantele, pentru că ele ne înfrumuseţează sufletul !...

◈

ILUZIA LUMII ŞI LUMEA ILUZIILOR...

Îmi aduc aminte de două reflecţii, una aparţinând lui Seneca, alta aparţinând lui Schopenhauer... Iată prima reflecţie a lui ***Seneca***:

"Trebuie, aşadar, să ne gândim la toate şi să ne întărim sufletul împotriva a tot ce se poate întâmpla."

A doua reflecţie, aparţinând lui ***Schopenhauer***, este:

"Această greşeală obişnuită o pricinuieşte neapărata înşelare a ochiului intelectual, în urma căreia viaţa privită de la început ne pare nemărginit de lungă, iar privită de la sfârşit ne pare foarte scurtă."

Aceste două cugetări exprimă faptul că în lume sunt numai iluzii... Pe de altă parte, ce este realitatea şi ce este adevărul ?... Este foarte greu de răspuns... Pot să spun numai că realitatea este ceva dincolo de iluzii, adevărul este ceva dincolo de aparenţe...

Dar de unde ştim asta ? Ce ne garantează asta ?...

Filozofia indiană şi filozofia tibetană afirmă, printre altele, că totul este iluzie sau "maya", că nu facem decât să ne complacem în jocul acesta al iluziei şi ca urmare, ne încărcăm karma, cu cât suntem mai satisfăcuţi de iluzie, cu atât karma se va încărca şi mai mult şi ca urmare vom fi nevoiţi să ne tot reîncarnăm...
Şi ne vom reîncarna, până când ne vom debarasa de iluzie. Astfel, ne vom apropia de adevăr, vom evolua şi ne vom purifica şi vom atinge în cele din urmă stadiul de nirvana sau de contopire cu fiinţa supremă...

(Precum se ştie, karma este, conform Dicţionarului Explicativ... *"o noţiune complexă care reuneşte renaşterile şi reîncarnările succesive ale sufletelor, migraţia lor după moarte şi forţa care le generează şi le conduce").*

Ne întâlnim cu tot felul de iluzii: iluziile optice, auditive, termice sau de altă natură, trucurile iluzioniştilor... Iluziile reprezintă o modalitate de adaptare la mediu...
Este cunoscut în acest sens, cameleonul... Cameleonul este o reptilă arboricolă şi insectivoră din regiunea tropicală, având proprietatea de a-şi schimba culoarea pielii potrivit mediului… La fel, sunt unele plante carnivore, care, prin tot felul de procedee, atrag diverse insecte cu care se hrănesc... Acestea sunt exemple de iluzii create de animale şi vegetale în lupta pentru existenţă...
Desigur că subiectul este destul de vast...

Tot din categoria iluziilor fac parte şi anumite judecăţi sau raţionamente sau chiar paradoxurile logice... Iată un exemplu de iluzie logică...
O săgeată nu va ajunge niciodată la ţintă... Pentru că, mai înainte de a ajunge la ţintă, săgeata va trebui să străbată jumătate din distanţă, dar mai înainte să străbată jumătate din distanţă, va trebui să străbată un sfert din distanţă, dar mai înainte de a străbate un sfert din distanţă va trebui să străbată o optime din distanţă şi aşa la infinit... Deci săgeata nu va ajunge niciodată la ţintă pentru că va trebui în prealabil să străbată o distanţă infinită, distanţă care nu va putea fi străbătută niciodată, de fapt... Acest tip de "infinit de diviziune" se numeşte în matematică şi în filozofie, transfinit...

Revenind la cugetarea lui Seneca, aşa este, în lumea iluziilor, se poate întâmpla orice; revenind la cugetarea lui Schopenhauer, aşa este, în lumea iluziilor, timpul pare că se scurge, când foarte lent, când ameţitor de repede...

Aşadar, ce se mai poate spune ? Ceva de genul că... pentru a nu avea deziluzii, nu trebuie să ne facem iluzii... Dar, este cam greu asta !...
Nu este aşa ?

O ÎNSEMNARE OARECARE...

" Aşadar, cred că în viaţa mea, la fel ca în viaţa fiecărui om, sunt momente de blocaj, de dezorientare... Parcă mă aflu la o răscruce de drumuri şi nu ştiu ce să fac, ce cale să urmez, unde să mă duc şi în plus, simt că parcă stau pe marginea unui abis, sunt încordat, sunt ameţit, iar prin minte nu mai îmi trece decât o singură întrebare... Ce va fi dincolo, dincolo de abis sau dincolo de răscrucea de drumuri, ce va fi ?... Întrebarea asta devine obsedantă, mă macină...
Încep să tremur, încep durerile... Durerile sufletului, durerile corpului...
Ce va urma ?*..."*

Iată, aşa mă gândesc să încep încă o povestire, dar, nu ştiu... ce va urma, pentru că, uneori, îmi vin în minte astfel de gânduri şi apoi nu mai ştiu cum să continui... Uneori am ideea povestirii şi trebuie să o dezvolt, iar alteori nu am ideea povestirii, am numai câteva fraze sau fragmente şi trebuie, invers, să găsesc ideea... Uneori, nu mă mai gândesc la nimic şi după un timp, mai lung sau mai scurt, mă gândesc din nou la acea idee şi creez ceva neaşteptat...
Nu ştiu ce va urma din frântura aceasta de povestire... Poate că nu va urma nimic...
Tot aşa se întâmplă şi în viaţă... Uneori am nişte ocazii pe care trebuie să le folosesc, altfel le pierd şi aştept să apară altele, alteori, trebuie să îmi creez ocazii... Dar trepidaţia asta a vieţii în care apar zilnic tot felul de solicitări, mă fac să nu iau întotdeauna cea mai bună decizie... Sunt împrejurări în care mă întreb ce să fac acum şi aici ?... Uneori mă întreb care este scopul meu în viaţă ?... Alteori mă întreb de ce există viaţa şi de ce există Universul ?...
Sunt întrebări la care am încercat să răspund, dar, mărturisesc că nu am fost niciodată mulţumit de răspunsuri... Sper să răspund mulţumitor odată şi odată la aceste întrebări...
Iată câteva gânduri pe care le-am scris în goana condeiului...

BLÂNDEŢE ŞI ÎNŢELEGERE...

În general m-am "înţeles" bine cu pisicile şi în egală măsură cu câinii, dar nu numai... Îmi amintesc că în vremea copilăriei mele, am intrat într-o curte unde era un câine rău, era atât de rău încât chiar şi pe stăpâni îi muşca...
Oamenii se aşteptau ca acel câine să se repeadă la mine şi să mă muşte…
Dar nu a fost aşa... A fost incredibil... Câinele s-a apropiat de mine şi s-a gudurat.
Şi faţă de pisici am avut multă simpatie… În fine şi câinii şi pisicile au personalitatea lor, la fel şi alte animale şi chiar plantele au o anumită personalitate…
În altă ordine de idei, este bine să te apropii de fiecare fiinţă vie sau de fiecare obiect cu blândeţe şi înţelegere, ceea ce nu este totuşi, un lucru uşor de realizat...

◈

ÎNTREBĂRI DESPRE SENTIMENTE...

Oare când a apărut prima fiinţă vie ? Oare când a apărut primul sentiment ?... Care a fost acesta ?... Protozoarele au vreun sentiment ?... Peştii au vreun sentiment ?... Sentimentele au apărut odată cu apariţia sistemului nervos ? Ce semnificaţie au sentimentele, în contextul echilibrelor şi dezechilibrelor ecologice ?... Nu trebuie uitat pe de altă parte că sentimentele joacă un rol important şi în cazul fenomenelor paranormale... Telepatia este favorizată de sentimente pozitive, la fel şi vindecările miraculoase... Unele fenomene paranormale sunt generate de sentimente negative...
Se poate pune problema existenţei unui sentiment fundamental sau primordial din care au derivat celelalte ?...

◈

NIMIC NU ESTE DURABIL...

Am citit mai demult o povestire ştiinţifico-fantastică… Într-o secvenţă a povestirii se arată că Eleonor, un personaj din acea povestire, trebuia să realizeze o sculptură măreaţă, din marmură… A muncit la acea sculptură ani de zile…
Când a terminat-o, un personaj numit Maestrul a venit, a privit opera, după care a luat un baros şi a sfărâmat sculptura într-o clipă…
Plângând, Eleonor, l-a întrebat pe Maestru, de ce a făcut asta…
Iar Maestrul i-a răspuns că a făcut asta pentru a o învăţa şi a o face să simtă faptul că nimic nu este durabil, că totul este deşertăciune, că orice creaţie, orice realizare este tot atât de fragilă şi la voia întâmplării ca şi acea marmură sculptată…

◈

PUTEREA SEMNĂTURII...

Ei bine, totul în societate, în economie, în politică, în cultură, se supune... semnăturii... Semnătura este unică (aceasta simbolizează sau reprezintă un individ; falsificarea semnăturii atrage după sine sancţiuni); semnătura este un simbol (cel ce semnează are anumite drepturi dar şi anumite obligaţii; încălcarea obligaţiilor, atrage după sine diverse sancţiuni). În funcţie de împrejurări, semnătura are o anumită semnificaţie (valoare). Semnătura poate avea o valoare socială şi politică (prin semnătură se stabilesc acorduri sociale, proprietăţi sau principii politice; în lipsa semnăturii, acordurile sau principiile politice nu au valoare). Semnătura poate avea o valoare economică (toate contractele economice se semnează), o valoare culturală (se identifică o anumită creaţie artistică, filozofică, literară, prin semnătură) şi o valoare juridică (prin semnătură se certifică o lege, o înţelegere, o decizie judecătorească, prin semnătură se autentifică un act).

Studiul grafologic al unei semnături, poate da anumite informaţii despre caracterul persoanei care are semnătura respectivă.

În sfârşit, mai este de precizat că semnătura a evoluat de-a lungul istoriei, de la peceţi, sigilii, imprimarea degetului, până la parafa medicală şi semnătura electronică...

Ce se mai poate spune ? Diferenţa dintre un om sărman şi o celebritate este dată de... semnătură, în ultimă instanţă...

De fapt, cine a fost cel care a inventat semnătura ?

Iată o întrebare la care nu se va răspunde niciodată !...

◈

DESPRE SINGURĂTATE...

Unii oameni spun că ne naştem şi murim singuri, pentru că fiecare persoană este unică ! Nu există două persoane identice. Chiar şi gemenii sunt fiinţe unice ! Fiecare om are... singurătatea sa, singularitatea sa !...

Alţi oameni, spun că nimeni nu se naşte şi nu moare singur !... Purtăm în noi, în fiinţa noastră experienţa a milioane de ani de evoluţie, în noi sunt strămoşii noştri pe care îi purtăm în cromozomi şi în subconştient, în fiecare clipă a existenţei noastre, aşa încât, cum se poate spune că suntem... singuri ? Generaţii şi generaţii de oameni sunt în noi, dacă vrem sau dacă nu vrem... Trebuie să fim conştienţi de asta. Pe de altă parte, dacă ne referim la... singurătatea... fizică şi nu la singurătatea psihică sau spirituală, lucrurile se pot schimba într-o oarecare măsură, dar nu prea mult... Pentru că nu poţi fi singur decât numai în măsura în care vrei asta şi chiar şi aşa, uneori este destul de dificil...

◈

O ÎNSEMNARE DESPRE CRITICĂ...

Am constatat că este în general uşor să critici ceva sau pe cineva, dar este mult mai greu să fi generos, să creezi o operă de artă sau să faci o faptă bună, să susţii o idee sau să ajuţi un om... Am mai constatat că oamenii care au o mare plăcere să critice un om, o lucrare sau orice altceva, sunt foarte întristaţi sau foarte nervoşi atunci când sunt criticaţi, la rândul lor, de altcineva... Ar fi bine ca acei oameni care critică, să nu uite că, mai devreme sau mai târziu, vor fi la rândul lor criticaţi de alţi oameni...

◈

TRECUTE VIEŢI...

Întotdeauna când vizitez un cimitir, simt efectiv o pace, o linişte, pe care nu sunt capabil să o explic… Este aceeaşi linişte şi pace pe care o simte oricine atunci când se găseşte pe malul unui lac netulburat de valuri şi de vânturi sau într-o pajişte… Este pacea şi liniştea celor care odată au fost vii şi care se zbăteau, alergau, se temeau, sperau, plângeau, visau, sufereau, râdeau, aveau tot felul de scopuri... Este pacea şi liniştea acelor oameni care cândva credeau într-o viaţă fără sfârşit, credeau în reîncarnare şi care îşi spuneau că... ”moartea este doar o vorbă”... Este pacea şi liniştea acelor oameni care nu credeau în nimic şi care, în cele din urmă, au ajuns în cimitir, unde în sfârşit şi-au găsit odihna veşnică…
Ei bine, repet, simt efectiv liniştea şi pacea şi acestea nu sunt doar cuvinte !… Pe de altă parte, mai simt ceva… Şi anume, cumplita inutilitate a tuturor zbaterilor fiinţelor umane şi nu numai !… Multă vreme am avut acest sentiment al inutilităţii tuturor activităţilor…
Ecleziastul avea dreptate… "*Totul este goană după vânt !…"*
Eminescu avea dreptate… "*Dar de-a lor zădărnicie te întreabă şi socoate."*
Vezi atâţia oameni care strâng averi, vezi pe alţii alergând după onoruri, alţii după poziţii sociale… Şi vine un moment când toate astea nu vor mai fi, când toate vor fi praf şi pulbere… Mai rămâne amintirea, dar o amintire care se pierde cu timpul, treptat, o amintire care se deformează şi devine tot mai neclară cu timpul, până dispare în cele din urmă !…
Şi atunci pentru ce ?... Ei bine, m-am tot întrebat… De ce ?…
Şi răspunsul, se pare că nu poate fi decât unul singur… Viaţa se pare că este necesară în acest Univers, numai că... nu contează !… Paradoxal !…
Pentru Univers, viaţa contează tot atât cât contează o celulă pentru un organism… Nu are importanţă că celula va muri, pentru că va apare o altă celulă care îi va lua locul…
Poate că Universul va avea nevoie de viaţă pentru totdeauna sau poate că nu... După ce nu va mai exista viaţă în Univers, ce va mai fi oare ?…
Ei bine poate că va fi ALTCEVA, ce anume nu pot şti…
Ei bine, este o cumplită inutilitate şi o cumplită iluzie !…
Pe de altă parte, dacă am rămâne la nivelul acesta de gândire, orice acţiune ar fi paralizată… Aşa că revenim la agitaţia obişnuită a vieţii…

MĂ GÂNDESC...

Referitor la evenimentele care se succed în lumea asta, mă gândesc că acestea pot fi clasificate în trei categorii...
Sunt evenimente pe care nu le putem controla, suportăm doar consecinţele lor... Uneori, cel mult, putem să încercăm să evităm consecinţele nefavorabile...
Apoi sunt evenimentele pe care le inducem chiar noi, altfel spus, noi suntem la originea unor evenimente şi apoi suportăm consecinţele acestora, bune sau rele... Şi în fine, sunt acele evenimente care parţial le producem noi şi parţial se corelează cu alte evenimente independente de noi...

De aici pot rezulta tot felul de necazuri, de griji, de suferinţe, dar pot rezulta şi bucurii şi satisfacţii, depinde de împrejurări şi de caracterul oamenilor...
Pentru a supravieţui, este necesar să te poţi strecura în mod optim prin reţeaua asta de evenimente...
Cum spuneam, sunt evenimente care depind de noi să le producem sau nu, dar odată produse, consecinţele sunt imprevizibile...
Producem tot felul de evenimente, alegem mereu anumite direcţii de evoluţie, decidem, urmărim tot felul de scopuri... Pe de altă parte, mişcarea noastră în mediul natural şi social este plină de neprevăzut, dar poate că tocmai asta constituie o atracţie... Atracţia necunoscutului, tentaţia necunoscutului...
Dacă totul ar fi predictibil, dacă fiecare dintre noi ar cunoaşte tot ceea ce se va întâmpla, poate că viaţa şi-ar pierde din farmec... însă chiar şi aceasta, până la o anumită limită, pentru că dacă se vor produce evenimente în urma cărora suferinţa va fi insuportabilă, atunci, viaţa nu numai că nu va mai avea farmec, dar poate că va fi chiar respingătoare, chiar lipsită de sens... Avem o anumită libertate de a alege, de a decide, (aşadar sunt anumite grade de libertate), dar există şi multe grade de constrângere, iar constrângerile nu le mai putem influenţa, decât cu anumite pierderi şi suferinţe...
Unii spun că nu trăim şapte vieţi şi că, în consecinţă, trebuie să ne trăim viaţa... Într-adevăr... uneori nu trăim nici măcar o viaţă şi poate că nici măcar o jumătate de viaţă şi poate că nici măcar un sfert dintr-o viaţă… Şi este păcat...
Ei bine, acestea sunt gândurile care îmi trec prin minte, în această atmosferă mohorâtă, de toamnă...

◈

SOLIDARITATE...

Mi-a povestit mai demult, cineva, următoarea întâmplare... Spunea persoana respectivă că avea acasă un câine mare (nu îmi mai aduc aminte ce rasă era) şi mai multe pisici, care se înţelegeau bine... Într-o zi, un pisoi s-a apropiat prea mult de câine, iar acesta s-a... enervat şi l-a muşcat şi aproape că l-a omorât...
Apoi a azvârlit pisoiul ca pe o zdreanţă... Ei, bine, celelalte pisici, s-au strâns în jurul pisoiului şi au început să-l... "trateze" şi au stat lipite de pisoi, până când acesta a început să-şi revină ! Şi-a revenit de-a binelea în cele din urmă şi a scăpat cu viaţă şi mai mult decât atâta, a crescut şi a devenit un motan foarte frumos !...
Iată un exemplu care se pare că este cât se poate de real, un exemplu de solidaritate din cadrul speciei, de la care poate că oamenii ar avea de învăţat...
Oare câţi oameni ar fi reacţionat cu atâta promptitudine, cu atât devotament dacă unul dintre ei ar fi fost într-o situaţie critică ?... Unii oameni şi-ar fi abandonat semenul, pur şi simplu... Pe lângă asta, la animale sunt rare cazurile de agresiune în interiorul speciei, dar la oameni astfel de cazuri sunt frecvente !...

◈

DEŞERTĂCIUNEA DEŞERTĂCIUNILOR

De fapt cel mai fericit dintre toţi oamenii este cel care nu îşi pune problema fericirii sau a nefericirii sale şi a altora... Şi care se ghidează după principiul, trăieşte şi tu şi lasă şi pe altul să trăiască !... Pe de altă parte, fiinţa umană este integrată în sistemul cosmic, iar un individ nu are vreo importanţă în ansamblul cosmic, nu are vreo importanţă pentru Univers... Fericirea sau nefericirea unui om, suferinţele lui, nu au vreo importanţă la nivel cosmic... Peste cinci miliarde de ani, poate că specia umană nu va mai exista... Atunci, peste cinci miliarde de ani, nu va mai fi nimic, nu va mai fi nimeni care să indice sau să-şi amintească de planeta Pământ, de "măreaţa" specie umană, de faptul că cineva a fost fericit, a suferit, a murit, altul s-a născut... Aşa încât poate că ar fi mai bine să ne formăm o anumită conştiinţă cosmică şi să ne obişnuim cu ideea că viaţa noastră, speranţele noastre, trăirile noastre sunt efemere... Să ne obişnuim cu nimicnicia noastră în lumea asta... Ecleziastul a sintetizat totul în numai două cuvinte... *Deşertăciunea deşertăciunilor* !... Totul a dispărut ca şi cum nu ar fi existat niciodată...
Şi dacă suferi dar şi dacă eşti fericit, nu are importanţă... Tot îţi va părea rău... Vei regreta că ai suferit, vei regreta că fericirea a trecut atât de repede...
A fost odată ca niciodată…

DESPRE IMPORTANŢĂ

Am constatat că şi lucrurile umile, neînsemnate, merită atenţie şi poate chiar compasiune... Iată câţiva câini care aleargă şi latră... Mai sunt şi nişte vrăbii care zboară şi ciripesc vesele... Aparent sunt fiinţe neînsemnate. La fel de neînsemnate sunt tot felul de gâze şi de flori şi de alte plante... La fel de neînsemnate sunt tot felul de obiecte, spre exemplu o piatră sau un creion... Lucruri lipsite de importanţă se spune, mici şi efemere... Şi totuşi, în ciuda acestei opinii, unii spun că totul pe lumea asta are importanţă... Alţii spun că, dimpotrivă, nimic din lumea asta nu are importanţă... Fiecare lucru poate fi sau nu important... Ceva ce este important pentru mine, pentru altcineva este lipsit de importanţă... Unii spun că un lucru este important pentru o anumită persoană numai în măsura în care persoana respectivă foloseşte lucrul respectiv. Spre exemplu dacă ne referim la automobile, şoferii acordă o importanţă foarte mare acestora, dar cei care nu au aşa ceva, eschimoşii de plidă, nu sunt interesaţi deloc de automobile... Alţii susţin că sunt importante numai lucrurile sau situaţiile care sunt periculoase... spre exemplu un incendiu... Producerea unui incendiu devine ceva important... Aşadar un lucru poate fi sau nu poate fi important pentru o anumită persoană sau eventual pentru un grup social... Depinde de împrejurări… Puţine sunt lucrurile care să suscite interesul pentru un grup mare de persoane, pentru o anumită societate sau pentru civilizaţia umană... Dar chiar şi aşa, interesul se modifică de la o generaţie la alta… Un lucru important ieri, va deveni neimportant mâine... Şi astfel ajungem de unde am plecat, şi anume că, fie socotim că orice lucru însufleţit sau neînsufleţit din lumea asta are importanţa lui, fie dimpotrivă, nimic nu are importanţă... Şi atunci, dacă socotim că orice lucru este important, va trebui să fim plini de respect şi de compasiune pentru orice lucru, dimpotrivă, dacă socotim că nimic nu are importanţă, să fim total indiferenţi faţă de orice...
Iată o problemă interesantă, dar cu toate astea, nu prea ştiu ce să mai zic...

DESPRE OM ŞI NATURĂ

Ar trebui spus că omul nu este nicidecum stăpân nici pe natură, nici măcar pe sine însuşi... Este adevărat că are un anumit grad de libertate (aşa numitul liber arbitru), dar acesta nu este total... Nimeni nu poate să facă ce vrea, când vrea, cum vrea... Oamenii se supun unor legi... Unii afirmă că omul este stăpânul naturii, dar această afirmaţie este nejustificată... În consideraţiile pe care le-am făcut privind conservarea generalizată şi echivalenţa generalizată, precum şi, bazat pe asta, a rolului vieţii în galaxie şi în Univers, am arătat mai multe lucruri...
Printre altele am arătat că viaţa nu se poate dezvolta oricât, oricum şi oricând ci numai în concordanţă cu necesităţile cosmice de evoluţie... Prin urmare, numai dacă evoluţia cosmică o va cere, numai atunci omenirea se va dezvolta şi mai mult... Aşadar nu este de mirare că aparent se face risipă de "creiere", de inteligenţă... Pur şi simplu, la nivel cosmic, nu sunt necesare în acest moment ! Poate că este crud ceea ce scriu, dar se pare că asta este situaţia şi asta rezultă din studiile care se fac... Este o iluzie romantică să-şi imagineze cineva că Universul, este ceva ca o scenă deschisă făcută anume pentru ca oamenii să joace tot felul de piese de teatru, mai mult sau mai puţin reuşite... Nicidecum... Este invers, oamenii se supun necesităţilor cosmice... Universului ca atare, nu îi ”pasă” în mod special de faptul că cineva suferă sau este fericit, sau că nu îşi foloseşte integral creativitatea şi inteligenţa...
Universului nu îi ”pasă” de un geniu sau de un om sărman sau de o furnică... Un geniu nu a fost păstrat şi conservat nici măcar genetic, acesta a dispărut la fel ca şi un om sărman, în ciuda faptului că numele lui este pomenit de oameni, în ciuda faptului că opera lui persistă, dar el ca persoană, ca organism, nu mai supravieţuieşte, cum ar fi fost normal dacă Universul ar fi avut intenţia să selecteze acele persoane deosebit de inteligente... Dacă la un moment dat va fi necesar, în cadrul evoluţiei cosmice, de mai multă inteligenţă sau de mai multă creaţie sau de mai multă cunoaştere, atunci se va face şi asta. Cel ce afirmă că... "omul este stăpânul naturii", se înşeală. Omul a apărut în natură şi face parte din natură şi deşi are o anumită libertate, nu face decât să se supună naturii, voit sau nu, conştient sau inconştient !... Nu este o relaţie de tip slugă – stăpân, în care fie omul are rolul de stăpân, fie natura, nu este vorba de aşa ceva... Pur şi simplu este o relaţie funcţională la nivel cosmic şi atât !... În rest ne putem face oricâte iluzii dorim... Realitatea este însă indiferentă la iluziile noastre... Şi va reacţiona numai şi numai în concordanţă cu propriile... interese, asta pentru a folosi un termen... tipic uman...

TIMPUL TRIŞEAZĂ !

Este relativ totul şi este tulburător... Da, este tulburător să şti că... trăieşti şi în viitor – spre exemplu în viitorul erei mezozoice sau în viitorul lui Platon sau al lui Seneca, dar şi în trecut... în trecutul oamenilor care vor coloniza planeta Marte sau galaxia Calea Lactee... Trăieşti într-un prezent care este simultan, un viitor îndepărtat, dar şi un trecut îndepărtat... Pe de altă parte, am remarcat că sunt perioade când densitatea evenimentelor este destul de mare, iar alteori, această densitate scade...

Dacă am privi lumea din perspectiva spaţiului cu patru dimensiuni (aşa cum ne propune teoria relativităţii să facem), am putea constata că în spaţiul cu patru dimensiuni, există zone de îngrămădire, de aglomerare a evenimentelor, (oarecum asemănător cu nişte grămezi de obiecte în spaţiul tridimensional)...
Şi dimpotrivă, am putea vedea zone rarefiate cu foarte puţine evenimente, (oarecum asemănătoare cu nişte goluri în spaţiul cu trei dimensiuni)...
Totodată, se mai poate constata că percepţia trecerii timpului este diferită - acolo unde densitatea de evenimente este mai mare, este perceput în general un timp accelerat, timpul pare că trece foarte repede, are "viteză" mare şi dimpotrivă în cazul evenimentelor rare, timpul se scurge lent... Mai sunt însă şi alte aspecte particulare... Depinde foarte mult şi de activitatea fiecărei persoane...

O persoană care este foarte activă, poate să-şi creeze evenimente (cu sau fără voia ei) şi astfel, crescând numărul evenimentelor, să-şi accelereze timpul... Dar odată cu creşterea evenimentelor, creşte şi oboseala care influenţează de altfel şi percepţia timpului... O persoană obosită, înspăimântată, bolnavă, la un moment dat, poate ieşi din timp, pur şi simplu... Pe de altă parte, timpul trişează... Sunt situaţii, când, spre exemplu, eşti nevoit să faci ceva, să termini ceva, într-un anumit interval de timp... Iniţial ţi se pare că intervalul acesta este destul de lung... Dar, când te apuci de treabă şi intri în activitate, la un moment dat, nu mai observi cum a trecut timpul, când a trecut timpul, cert este că, pe nesimţite acesta a trecut şi de unde iniţial ţi se părea că va fi un timp lung, constaţi că, de fapt, nu a fost aşa... A trecut parcă într-o clipă... Ca şi viaţa... Iniţial crezi că va fi un timp lung... În copilărie, în adolescenţă, în tinereţe... Fiecare se implică în tot felul de activităţi... Şi deodată, la maturitate şi bătrâneţe se constată de regulă că timpul parcă a trecut fulgerător... Oare când a trecut ?... Sau invers, trebuie să faci ceva într-un timp care ţi se pare că ar fi foarte scurt... Dar, desfăşurând actvitatea, poţi constata că timpul parcă se dilată şi uneori chiar nu mai constaţi nimic, pentru că s-ar părea că… ai ieşit din timp... Asta numesc eu, trişarea timpului...
Altfel spus, timpul te păcăleşte... Întotdeauna ar trebui să ţinem cont de asta... Să nu fim trişaţi de timp…
Iată, încearcă să te gândeşti cum şi când a trecut timpul de când ai sosit într-o localitate oarecare şi acum când trebuie să pleci din acea localitate...
Încearcă să surprinzi trecerea timpului acum, la plecare şi apoi la revenirea acasă...
Oare, în acest caz, a trişat timpul ?... Cu alte cuvinte, există o diferenţă între aşteptarea ca timpul să treacă mai încet şi constatarea că el a trecut… prea repede ? Sau invers... În sfârşit, aş mai vrea să remarc un lucru pe care îl observ de câţiva ani încoace şi anume că agitaţia asta a lumii, creşte de la o zi la alta... Ce vreau să spun este că lucrurile devin vechi... într-un timp foarte scurt...
Nimic nu mai durează, nimic nu mai are importanţă ! Un eveniment oarecare s-a produs, dar apoi, parcă s-a îndepărtat cu o viteză uluitoare...
Uneori, am impresia că de-abia s-a produs un eveniment anumit şi apoi a devenit vechi, după numai o zi !...
Este foarte ciudată accelerarea asta a vieţii şi a timpului !...

MINUNATA LUME A FANTASMELOR – DESPRE LITERATURA ŞTIINŢIFICO-FANTASTICĂ

Sunt unii oameni care mi-au spus că nu apreciază literatura ştiiţifico-fantastică datorită faptului că... "în această literatură este prezentă prea mult... ideea de maşinism (adică folosirea pe scară largă a maşinilor în economia naţională a unei ţări), iar ideea de maşinism... dezumanizează sau distruge valorile umane !..." Trebuie să spun că nu sunt de acord cu această afirmaţie... Nu cred că maşinismul, prezent în literatura ştiinţifico-fantastică, distruge valorile umane, dimpotrivă, sunt alte producţii sau activităţi care degradează fiinţa umană... Spre exemplu, să ne gândim la tehnicile dezvoltate de industria militară, de tehnologiile industriilor de consum... Acestea pot determina distrugerea valorilor umane, mult mai sigur decât literatura ştiinţifico-fantastică... Minciuna, crimele, mutilările, dezumanizarea, spionajul, poluarea, toate acestea sunt cât se poate de reale şi nu prea au legătură cu literatura ştiinţifico-fantastică... În afară de asta, toate problemele legate de politică, toate crimele, devastările, drogurile, tot felul de secte religioase, tot realismul acesta tragic, toate acestea distrug, încet şi sigur, valorile umane... Mai este de evidenţiat şi violenţa din şcoli, din localuri, de pe stradă, de oriunde, violenţă care, practic, nu are nimic de-a face cu idealurile şi frumuseţea literaturii ştiinţifico-fantastice.

Este nedrept să se spună că literatura ştiinţifico-fantastică, (în particular maşinismul), distruge valorile umane !... Să ne gândim la ororile din camerele de tortură ale inchiziţiei, de războaiele care au avut loc de-a lungul veacurilor şi în special să ne gândim la cele două războaie mondiale.

Cât a influenţat literatura ştiinţifico-fantastică declanşarea acestora ?… Şi dacă nici masacrele din aceste războaie nu înseamnă distrugerea valorilor umane, atunci nu mai ştiu ce mai înseamnă "valoare umană"... Dimpotrivă, de când au apărut creaţiile ştiinţifico-fantastice semnificative, de bine, de rău, au fost evitate războaie de proporţia celor de care am pomenit... A spune că remarcabilele creaţii ştiinţifico-fantastice ale lui Jules Verne, H.G.Wells, Ray Bradbury, Isaac Asimov, Herbert Francke, Philip K. Dick, Michael Crichton, Allan Dean Foster şi mulţi alţii, care conţin şi aspecte privind "maşinismul", dar conţin şi elemente certe de "valori umane", precum curajul, cinstea, prietenia, bunătatea, ei bine a afirma că aceste creaţii ştiinţifico-fantastice distrug valorile umane, atunci, mă întreb, oare ce mai înseamnă "valoare umană" ? Eu însumi m-am format la şcoala acestor minunate spirite vizionare !... Nu sunt decât un umil şi neînsemnat discipol şi admirator al acestor conştiinţe deosebite şi care au făcut cinste naturii umane ! Şi astea nu sunt vorbe mari şi gratuite ! În ceea ce priveşte maşinile, de fapt, până una alta beneficiem de ele, într-un fel sau altul, fără să ne facem probleme... Ne folosim de automobile, de computere, de electrocasnice, de televizoare, de multe alte maşini... Şi nu este vina maşinilor că oamenii distrug, mint, fură, omoară, se ceartă, sunt intoleranţi... Toate astea erau în firea oamenilor cu mult înaintea apariţiei şi dezvoltării maşinilor... Iar natura, să nu ne iluzionăm... distruge fără milă, atunci când are ocazia (să ne amintim de catastrofele naturale, spre exemplu uraganele, erupţiile vulcanice, tsunami, inundaţiile, cutremurele), iar fără maşini, distrugerile ar fi fost cu mult mai mari... Să ne aducem aminte de erupţia vulcanului Krakatau din anul 1883 şi legat de acesta, de valul tsunami care s-a produs, precum şi de distrugerile care au avut loc atunci...

Sunt date şi situaţii reale şi care pot avea tot felul de urmări… În ultimă instanţă, dramele umane nu se datorează... maşinismului conţinut în unele creaţii ştiinţifico-fantastice, cât firii omului... În altă ordine de idei, nu pot să exprim îndestul aşa cum s-ar cuveni, entuziasmul care a fost printre cei tineri dar şi printre cei bătrâni, însă cu sufletul tânăr (mă refer la oamenii pe care i-am cunoscut), după vizionarea episoadelor din "Star Trek" sau din "Călătorie în Lumi Paralele", sau "Războiul Stelelor"... Şi nu se poate spune că entuziasmul nu este o valoare umană !...
În sfârşit sunt firi şi firi, caractere şi caractere, opinii şi opinii, ar fi absurd să-mi închipui că toată lumea trebuie să accepte literatura ştiinţifico-fantastică, cu toate că aceasta este o valoare umană ! Într-adevăr, creaţia ştiinţifico-fantastică înseamnă curajul de a depăşi limitele şi barierele cotidianului, este demnitatea şi măreţia spiritului uman de a nu se lăsa copleşit de cotidian, de natură, care este rece şi indiferentă la dramele umane, este ceea ce ne deosebeşte de celelalte organisme: puterea de a visa, de a fi generos, de a gândi neconvenţional, de a anticipa, de a spune ceea ce crezi, de a nu te plafona, de a nu te închide într-o lume cenuşie, meschină şi mizerabilă !

Iată câteva exemple...

"Aceştia sunt hiperbioizii. Nu au o formă distinctă, ci dimpotrivă, permanent variabilă, ceea ce nu înseamnă că nu au o individualitate… Unii hiperbioizi, au o viaţă de miliardimi de secundă, alţii au o viaţă mai lungă, durata crescând treptat, iar alţii au o viaţă lungă, de miliarde de ani… Aceştia din urmă sunt dispersaţi prin Cosmos şi nu pot fi detectaţi decât foarte greu…
Unii hiperbioizi se mişcă foarte lent, alţii se mişcă foarte rapid… Ceea ce vedeţi sunt primii hiperbioizi formaţi la puţin timp după… Marea Explozie, în urma căreia s-au format stelele, constelaţiile, galaxiile… În acea eră a Universului se formaseră şi alte sisteme cuantice, altele decât nucleele, atomii, moleculele… cum ar fi… hiloizii, quarkonii, sisteme care pe atunci erau stabile şi care intrau în componenţa structurii hiperbioizilor. Odată cu trecerea timpului, hiperbioizii s-au diversificat… Aşadar acestea sunt printre primele fiinţe, protovieţuitoarele care s-au format în perioada Universului fierbinte şi au generat, într-un anumit mod, fiinţe în structura cărora atomul de siliciu are un rol preponderent… De fapt hiperbioizii provin din PROTOBIOS, prima formă de viaţă din Univers, creată de către forţele cosmice…"

◉

"Au mai aflat că, dacă o formaţiune biologică sau o civilizaţie este mai dezvoltată, atunci este şi mai… morală… Perfecţiunea unei civilizaţii de exemplu, este proporţională cu perfecţiunea ei morală care exclude violenţa, intervenţia dură sau transformările distructive… "

◉

" Ştiu, te gândeşti că este absurd, spre exemplu, în cazul cronopatiei, (adică în cazul comunicării prin timp), este absurd ca… o persoană din… prezent, mai bine zis, creierul acelei persoane de acum, din această clipă, căreia îi spunem prezent, zic pare absurd să comunice cu un alt creier din trecut, de acum o mie de ani, pe considerentul că acela este mort, descompus, dezintegrat… După cum pare să fie absurd ca persoana din prezent să comunice cu o persoană, cu un… creier din viitor, care nu s-a născut şi nici cea mai vagă bănuială de existenţă şi de formare a lui nu se prefigurează…"

Sunt foarte multe lucruri pe care nu le ştim… Ştiinţa îi dă putere celui care şi-o însuşeşte, dar îi arată totodată şi slăbiciunea lui… Cu cât cunoşti mai mult, cu atât ai vrea să cunoşti şi mai mult !… Nu există limite în cunoaştere decât acelea pe care ţi le impui… De fapt, limitaţi suntem numai noi, noi cei care cunoaştem, diversitatea existenţei fiind infinită, nimic "din afara noastră" nu ne împiedică să cunoaştem existenţa... Repet, ceea ce ne împiedică, provine din... "interiorul nostru"…

Acestea fiind zise, am expus succint opinia mea asupra acestui subiect …
Alte persoane pot avea desigur opinii diferite, iar prin faptul că există opinii diferite, nu se distrug... valoarile umane... Sper asta...

MISTERUL OMULUI...

Problema sinuciderii şi respectiv a luptei pentru viaţă, după părerea mea, este de fapt o componentă a tanatodoxiei, adică a concepţiei despre moarte care este, mai departe, o componentă a fiecărei personalităţi. De fapt, tanatodoxia şi corolarul acesteia, biodoxia (concepţia despre viaţă) reglează energia fiecărei persoane, inclusiv bioenergia... Dacă tanatodoxia nu este formată sau este difuză sau vagă, atunci şi energia va fi dezorganizată şi se va risipi sau va fi utilizată fie spre distrugerea altuia, fie spre propria distrugere... Tanatodoxia şi biodoxia sunt noţiuni complexe... Acestea sunt, într-o anumită măsură, imperative categorice, convingeri, invarianţi de acţiune, norme de comportament, care ghidează această energie... Din comportamentul unui sinucigaş sau din comportamentul unui criminal ca şi, dimpotrivă, din comportamentul unui om care luptă pentru supravieţuire, pare să rezulte tocmai aceasta - şi anume că sinucigaşul (sau criminalul) nu este, de fapt, conştient de moarte, nu are o viziune clară asupra morţii, energia lui nu este suficient de bine structurată sau controlată şi prin urmare, această energie, poate răbufni în orice moment... Dimpotrivă în cazul celui care luptă pentru viaţă, tanatodoxia este bine configurată şi în consecinţă energia lui va fi direcţionată sau ghidată într-un anume sens şi anume pentru a supravieţui... Mai este de remarcat însă că tanatodoxia şi respectiv biodoxia, sunt variabile, de la o persoană la alta, de la o vârstă la alta, dar pot să fie variabile şi în timp - o persoană poate să-şi schimbe tanatodoxia în decursul timpului, în sens pozitiv sau negativ...
Şi totuşi, misterul rămâne… Ce îl poate determina, la un moment dat, pe un om să omoare sau să se sinucidă ?... Este foarte ciudat, într-adevăr... Sunt unii oameni care se agaţă cu disperare de viaţă şi luptă cu toată fiinţa lor pentru a trăi, iar alţi oameni, dimpotrivă, într-un moment de slăbiciune, poate, îşi curmă propria viaţă !... Aşadar, ce anume face ca unii oameni să lupte pentru supravieţuire, iar alţi oameni, dimpotrivă să se sinucidă ? Iată una dintre întrebările fundamentale la care ar trebui să se răspundă... Mai sunt şi alte întrebări, desigur...
Dar mai este ceva… o altă întrebare, fără răspuns…
Să presupunem că un om ştie şi poate dovedi că va avea loc, peste un anumit timp, o catastrofă planetară… Ce să facă ?... Dacă va comunica ştirea oamenilor, atunci, iniţial, fireşte că nu va fi crezut… Va fi considerat un şarlatan sau un nebun…
Este o măsură de protecţie a oamenilor… Să nu se alarmeze inutil…
Dar să presupunem că omul care ştie că va avea loc catastrofa planetară, aduce dovezi foarte clare despre asta… Ce se va întâmpla atunci ?...

Oamenii vor intra, în panică, poate că mulţi se vor sinucide, va fi un haos cumplit, în ciuda unora care vor încerca să preîntâmpine asta… Iar când se va produce catastrofa, aceasta îi va găsi pe mulţi, deja morţi.
Ce este mai bine, ca omul care ştie de catastrofă să tacă, să nu spună nimănui de aceasta sau dimpotrivă, să spună, să avertizeze ?... Dacă nu va spune nimănui şi a tăinuit, va fi un păcat, dacă va spune, atunci va fi foarte posibil ca lumea, înspăimântată, să reacţioneze imprevizibil… Aşadar ce este mai bine ?...

COMPETIŢIE ŞI COOPERARE

În general supravieţuirea omenirii se datorează, în mare măsură, unui raport optim, pe de o parte între competiţia dintre diverse grupuri sociale şi pe de altă parte, între cooperarea dintre alte grupuri sociale... Dacă există numai competiţie, (adică o continuă confruntare), atunci, rezultatul acesteia este haosul şi moartea... Invers, dacă există numai cooperare, atunci rezultatul acesteia este plafonarea, stagnarea şi în cele din urmă, involuţia şi dezorganizarea...
Numai un raport optim între competiţie şi cooperare, poate face ca omenirea, în ansamblu, să supravieţuiască în lupta cu mediul... Competiţia şi cooperarea sunt, aşadar, cele două componente ale existenţei şi ale dezvoltării sociale !...
Nu trebuie uitat asta...

DESPRE ENIGMELE ISTORIEI

De ce există enigme ? Ce s-ar întâmpla dacă istoria ar fi cunoscută în amănunt ? Ce determină apariţia şi persistenţa enigmelor ? Iată câteva întrebări la care cu greu se poate răspunde. De fapt sunt trei categorii de enigme.

- O primă categorie de enigme este reprezentată de faptul că o serie de informaţii sunt ascunse pentru marea majoritate a oamenilor (sunt secrete de stat, secrete ale unor organizaţii sau instituţii); numai un număr restrâns de oameni au acces la acele informaţii...
- A doua categorie de enigme este reprezentată de faptul că informaţiile sunt vagi, disparate, incomplete, nu au o semnificaţie clară, sunt simbolice sau sunt codificate (spre exemplu vestigii, urme, texte indescifrabile).
- A treia categorie de enigme este reprezentată de informaţiile pierdute, despre care există numai unele indicii şi atât...

S-ar părea că enigmele constituie o necesitate în evoluţia omenirii şi că niciodată nu vor fi elucidate cu excepţia cazului când ar fi posibilă călătoria în timp (într-o formă oarecare) şi s-ar putea astfel descifra toate enigmele...
Pe de altă parte, chiar şi în acest caz, o întrebare rămâne: dacă s-ar elucida toate enigmele istoriei, atunci civilizaţia umană ar fi oare mai bună ?...

DE CE EXISTĂ VIAŢA ?

Iată o întrebare la care cu greu se poate răspunde... Sunt şi alte întrebări interesante... Ce rost au civilizaţiile în Univers ? De ce apar şi dispar civilizaţiile ?... Pot îndrăzni să visez... Poate că viaţa a apărut NUMAI la un moment dat al evoluţiei Universului, cândva, când exista un raport sau un echilibru optim între energia, substanţa şi informaţia Universului... După aceea VIAŢA nu a mai apărut... S-a perpetuat numai...

DESTINUL ŞI LIBERUL ARBITRU

Cred că există o legătură între complexitatea unui sistem şi numărul gradelor de libertate al acelui sistem. Ar putea fi o legătură de directă proporţionalitate: cu cât un sistem este mai complex (mai evoluat), cu atât dispune de un număr mai mare de grade de libertate (are o mai mare libertate) şi invers, cu cât un sistem este mai simplu (mai involuat sau mai primitiv) cu atât este mai constrâns (are un număr mai mic de grade de libertate). Aşadar un sistem (şi în general, o entitate) cu cât va fi sub influenţa "destinului", cu atât va fi mai puţin evoluat, mai simplu, mai primitiv şi dimpotrivă, cu cât va fi sub influenţa "liberului arbitru", cu atât va fi mai evoluat, mai complex...
Evoluţia înseamnă autonomie, iar simplitatea înseamnă dependenţă.
Spre exemplu, se pare că sunt unii oameni predestinaţi, alţi oameni sunt liberi, iar alţi oameni sunt şi predestinaţi şi liberi – aceştia sunt oamenii creativi, geniile...

◈

PATRU ÎNSEMNĂRI

Cine ştie ce evenimente se produc în Univers, chiar în această clipă, câte drame, câte nenorociri, în timp ce pe planeta Pământ, oamenii suferă, se nasc şi mor, muncesc şi se distrează, se joacă şi se roagă ?...

◉

Să îţi trăieşti viaţa astfel încât, atunci când vei ajunge la capătul ei, să poţi spune că moartea nu are importanţă...

◉

Poate că ar fi bine să te gândeşti câteodată că fiecare zi este o viaţă şi prin urmare să trăieşti fiecare zi cu maximă intensitate...

◉

Orice dezorganizare, anarhie, antagonism, haos, poate produce, la un moment dat, o anumită ordine sau poate declanşa o anumită evoluţie... Orice haos poate genera ordine şi orice ordine oricât de complexă, se poate degrada şi poate deveni haos...

◈

CONCLUZIA UNEI VIEŢI

Existenţa este rareori numai fericire, numai bucurii, de multe ori este plină de amărăciune... Existenţa înseamnă neîmplinire, dramă, suferinţă, nelinişte, nedreptăţi de tot felul, iluzii pierdute... Să luăm lucrurile aşa cum sunt, nu aşa cum am vrea noi să fie... Idealul este foarte greu de atins... În felul acesta vom suferi mai puţin şi vom avea, astfel, o anumită şansă de a supravieţui ceva mai mult timp...
Din păcate pentru mine, eu nu am putut niciodată să iau lucrurile aşa cum sunt...

◈

OMUL ŞI POMUL

A fost odată un pom mare şi frumos care creşea la marginea unui drum… Un om se adăpostea sub ramurile pomului, în timp ce era secetă, în timp ce era ploaie şi vijelie... Într-o iarnă geroasă, omul a tăiat pomul şi l-a ars pentru a se încălzi… Apoi, într-o vară călduroasă, ajungând la locul unde, cândva, creştea pomul, se prăbuşi din cauza căldurii şi a oboselii...
Pomul nu mai era acolo să îl adăpostească...

◈

ENIGMELE DINOZAURILOR

Dinozaurii au trăit pe planeta Pământ timp de 150 de milioane de ani şi nu au încetat să evolueze, apoi au dispărut, nu se ştie exact din ce cauză... CUM ANUME AU REUŞIT SĂ SUPRAVIEŢUIASCĂ timp de 150 de milioane de ani ?...

Oare specia umană va reuşi să supravieţuiască atâta timp ?...

UNIVERSUL ŞI GÂNDIREA...

Gândirea bivalentă, adică gândirea caracterizată prin două valori (afirmaţia şi negaţia) este cea mai simplă formă de gândire. Un exemplu banal, un exemplu concret. Orice om poate urmări foarte uşor un meci de fotbal, de handbal, de volei, de hochei, de polo... Pentru că sunt numai două echipe care se confruntă... Orice om poate urmări foarte uşor un meci de tenis sau de şah, pentru că sunt numai doi jucători care se confruntă... La fel, în procesul gândirii, se confruntă deci numai două valori, respectiv afirmaţia şi negaţia... Dacă însă într-un meci de fotbal vor juca trei echipe, sau patru echipe sau mai multe echipe, atunci puţini oameni vor putea urmări un astfel de meci, poate chiar nimeni...

La fel, dacă ar exista o gândire cu mai mult de două valori, în afară de afirmaţie şi negaţie, atunci totul s-ar complica !...

Actualmente, gândirea bivalentă este aceea care ne permite să cunoaştem Universul ! Civilizaţia umană este caracterizată de o astfel de gândire...

Pe de altă parte, poate că din perspectiva unei gândiri cu mai multe valori (aşadar o gândire polivalentă), vom putea cunoaşte Universul Complex sau MARELE UNIVERS, pe care acum numai îl bănuim, altfel spus, viziunea despre Univers ar fi cu totul alta...

Mai trebuie subliniat că dacă o anumită realitate este mult mai complexă decât civilizaţia umană, atunci va fi foarte puţin probabil să poată fi cunoscută acea realitate de către civilizaţia umană; va putea fi cunoscută totuşi, dacă civilizaţia umană va ajunge, prin evoluţie, la o complexitate compatibilă cu acea realitate...

Poate că, peste opt mii de ani, oamenii care vor trăi atunci, vor gândi cu totul altfel decât gândim noi, acum... De ce nu ?...

ALEGERE...

Multe întrebări se pot pune, cu privire la viaţă, la moarte, la Univers, la conştiinţă... Unele întrebări au primit deja răspunsuri, la alte întrebări însă nu s-a răspuns şi probabil că nu se va răspunde niciodată...

Este o continuă căutare de a găsi răspunsuri la tot felul de întrebări, iar răspunsurile la întrebări înseamnă noi cunoştinţe... Cu cât şti mai mult, cu atât simţi nevoia să şti şi mai mult... Ceea ce cunoşti nu este decât o verigă, o legătură către ceva şi mai complex... Dacă te vei opri la ceea ce este cunoscut, dacă îţi vei impune o limită la care să te opreşti, atunci nu vei mai participa conştient la existenţa Universului...

Pe de altă parte, sunt unii oameni care pot să aleagă: fie o cunoaştere perpetuă, fie o viaţă limitată şi banală...

DUMNEZEU – ACOLO, UNDEVA, CINEVA VEGHEAZĂ !...

Mi s-a pus odată întrebarea aceasta, *"Ce este DUMNEZEU ?... "*
Iată ce am reuşit să răspund...
Mai întâi este de făcut precizarea că întrebarea de tipul "CE ESTE ?...", reprezintă o întrebare care implică o definiţie... După cum se ştie, definiţiile sunt de mai multe feluri... Se defineşte ceva prin raportare la altceva mai general - spre exemplu ce este un laptop ? Una dintre definiţii ar fi că laptopul este un microcalculator personal portabil de greutate şi dimensiuni reduse… Un obiect sau un lucru se mai poate defini recurgând la percepţie – spre exemplu ce este o cană ? - se poate defini arătând pur şi simplu cana şi răspunzând - aceasta este cana - care poate fi văzută, pipăită, etc.
În cazul întrebării "CE ESTE DUMNEZEU ?..." situaţia nu mai este chiar aşa de simplă, întrucât DUMNEZEU are un caracter de maximă generalitate...
Un caracter de maximă generalitate are şi noţiunea de existenţă... În decursul timpului au exitat numeroşi oameni, filozofi, gânditori, savanţi, care au încercat să definească existenţa...
Înţelegerea noţiunii de existenţă se face în general nu printr-o propoziţie, prin cuvinte, adică în general se intuieşte, este o înţelegere dincolo de limbaj... Se înţelege pur şi simplu, în general, ce este existenţa...
La fel stau lucrurile şi în cazul conştiinţei... Şi la fel stau lucrurile şi în cazul răspunsului la întrebarea... ce este Dumnezeu ?... S-a observat de multă vreme că în natură există o anumită ordine temporală şi spaţială, că există o cauzalitate, o determinare a lucrurilor, o succesiune a evenimentelor, în unele cazuri, o anumită fatalitate sau un destin... De asemenea a existat întotdeauna o interacţiune între oameni şi natură şi între oamenii înşişi... Toate astea au impus cu necesitate un răspuns la o întrebare fundamentală - ce anume generează sau produce toate astea ?... Şi bineînţeles, de ce ?... Ca urmare s-a impus un răspuns... şi acesta a fost... Dumnezeu !... A fost imaginat în numeroase feluri...
Ca un bătrân sau ca fiind ceva fără o formă anumită, o fiinţă omniprezentă, atotputernică şi atotcunoscătoare, infinită, absolută, răspândind o iubire profundă şi imaculată, cu o inteligenţă infinită... Unii oameni presupuneau prezenţa lui Dumnezeu în orice lucru, în orice timp şi oriunde... În altă ordine de idei, sunt tot felul de speculaţii, sunt tot felul de interpretări...
Spre exemplu, unele concepţii cosmologice actuale au introdus principiul antropic, care constă în aceea că Universul a fost generat tocmai pentru a permite apariţia şi dezvoltarea complexităţii, a vieţii, a omului, a conştiinţei... Astfel, în anumite scenarii cosmologice, s-a observat că dacă unele constante fizice, spre exemplu viteza luminii în vid, constanta acţiunii minime sau constanta Planck, constanta Hubble, ar fi avut valori mai mici sau dimpotrivă mai mari, Universul ar fi arătat cu totul altfel şi nu ar fi permis apariţia complexităţii, a vieţii, a conştiinţei...
Totul pare a fi astfel aranjat încât în acest Univers să fie posibilă şi mai mult decât atât, să fie necesară apariţia complexităţii !
Aceasta ar fi ipoteza cosmologică bazată pe principiul antropic...
Ceea ce are drept consecinţă ideea că Dumnezeu ar fi o inteligenţă inimaginabilă, o complexitate supremă...

Drept urmare, încercările de a răspunde la întrebarea ce este Dumnezeu, vor fi sortite eşecului pentru că ar trebui să îl definim prin ceva şi mai general, şi mai complex sau ar trebui să-l arătăm, să-l percepem prin simţuri... Ori Dumnezeu, nu este perceput ca fiind ceva material - deşi există şi interferenţe cu lumea materială... Dumnezeu poate fi perceput la un nivel superior şi anume la nivelul spiritual… Pe de alta parte, problema credinţei a fost şi este una destul de importantă... Credinţa poate fi privită din mai multe perspective...
Spre exemplu din perspectiva parapsihologică... Din această perspectivă, credinţa apare ca un fel de contact cu o anumită formă de energie, benefică sau malefică (sunt cunoscute de altfel relatările consemnate în diverse cronici, referitoare la vindecarea miraculoasă a unor bolnavi de către unii sfinţi sau de către persoane care respectă cu stricteţe prescripţiile religiei)...
Credinţa din punct de vedere social şi psihologic, poate fi privită şi ca un fel de adaptare sau de orientare sau ca o modalitate de integrare a individului în mediul natural sau social... Credincioşii se pot orienta în mediul social şi natural într-un anume fel, conform cu preceptele dogmei religioase...
Aceştia au o anumită conduită şi au anumite aspiraţii... Credinţa însă este ceva ce depinde de spiritualitate... Unii oameni pot nega existenţa lui Dumnezeu...
Cu toate acestea Dumnezeu există...
Un orb din naştere, poate să afirme că nu crede în existenţa Soarelui, întrucât nu l-a văzut niciodată... Soarele însă va continua să existe, să răsară şi să apună în fiecare zi, indiferent dacă cineva crede sau nu în existenţa lui...
Aşadar... CE ESTE DUMNEZEU ?... În sfârşit, să încerc să răspund...
DUMNEZEU ESTE COMPLEXITATEA SUPREMĂ, INTELIGENŢA SUPREMĂ, LIBERTATEA SUPREMĂ...
A încerca să defineşti şi să înţelegi complexitatea supremă şi inteligenţa supremă este ca şi cum ai încerca să rezolvi ecuaţii diferenţiale cu ajutorul unui... abac... Sau este ca şi cum ai încerca să ajungi pe Lună cu un... automobil...
Pe de altă parte, întotdeauna am fost de părere că trebuie să apelez la Dumnezeu pentru ajutor şi protecţie, cu încredere şi nicidecum cu teamă, nicidecum cu frică... După opinia mea, ar trebui să ne apropiem de Dumnezeu cu multă încredere, nu numai fără teamă, dar chiar cu ataşament şi respect...
Frica este o stare de nelinişte sufletească fiind cauzată de un pericol şi reprezintă de fapt o gândire negativă… Frica a apărut şi s-a dezvoltat la oameni din timpuri foarte vechi, fiind legată de pericolele iminente datorate mediului, ar fi un fel de semnal de apărare în faţa unui pericol... Cam asta ar reprezenta frica sau teama... în esenţă... Ori frica de Dumnezeu, ar implica faptul că Dumnezeu ar fi perceput ca fiind un pericol... Pe de altă parte se zice că... să nu faci cutare lucru dăunător sau imoral deoarece dacă îl vei face, te va pedepsi Dumnezeu...
Ei bine, Dumnezeu nu pedepseşte, ideea de pedeapsă este una pur omenească, la fel ca şi sentimentul de frică, de teamă, de panică, de groază...

NU TREBUIE SĂ UITĂM CĂ, DINCOLO DE INFINIT, DINCOLO DE ABSOLUT, VEGHEAZĂ CINEVA !...
NU TREBUIE SĂ UITĂM CĂ DUMNEZEU NU IMPUNE NICIODATĂ NIMIC, NU SE IMPUNE NICIODATĂ, NIMĂNUI...
DUMNEZEU OFERĂ ÎNSĂ TOTUL ŞI NU CERE NICIODATĂ NIMIC...
ESTE BUNĂTATEA SUPREMĂ, ÎNŢELEPCIUNEA SUPREMĂ, SPERANŢA SUPREMĂ...
ESTE CUNOAŞTEREA SUPREMĂ, IUBIREA SUPREMĂ, ADEVĂRUL SUPREM...
CA URMARE, FIECARE ÎL POATE GĂSI ÎN SINE...
TREBUIE NUMAI CA FIECARE SĂ ÎŞI DESCHIDĂ SUFLETUL !...
IAR CÂND FIECARE ÎŞI VA DESCHIDE SUFLETUL, ATUNCI VA FI BINE, VA FI SPERANŢĂ, VA FI PACE, VA FI ADEVĂR, VA FI NEMURIRE, IAR MINUNILE VOR AVEA LOC PENTRU TOŢI, ÎN FIECARE ZI...

CHEMAREA STELELOR

"Două lucruri umplu sufletul meu cu mereu nouă şi crescândă admiraţie, cu cât mai des şi mai stăruitor gândirea se ocupă de ele: cerul înstelat deasupra mea şi legea morală în mine."
IMMANUEL KANT

*"**T**oată viaţa am fost un visător şi un om chinuit... Am văzut multe, am citit mult, am visat mult. Îndeosebi a fost un vis, un ideal care m-a urmărit toată viaţa, dar, din păcate, acest ideal nu a fost şi nu va fi realizabil ! Să mai mărturisesc şi faptul că, datorită imposibilităţii de a-mi realiza idealul, viaţa mea a fost zbuciumată, lipsită de clipe de fericire !... Să mai spun şi faptul că imaginea stelelor m-a tulburat şi încă mă tulbură profund ! Această imagine îmi sugerează mai multe idei, cum ar fi ideea de forţă colosală şi de depărtare imensă, ideea de speranţă şi singurătate, ideea de viitor şi trecut, de putere, de măreție şi de intensă nostalgie, ideea de infinit şi de profund mister... Da ! Aceasta a fost cauza pentru care întreaga mea viaţă a fost şi încă este un chin continuu, o neliniște aproape insuportabilă ! Aceasta a fost tentaţia depărtărilor, tentaţia necunoscutului, CHEMAREA STELELOR ! Întotdeauna am dorit să îmi construiesc o navă cosmică şi să zbor spre stele, să hoinăresc prin spaţiul cosmic, pentru că, acolo mă aflam în largul meu !*
În tinereţe, atunci, cândva, eram entuziasmat. Realizasem tot felul de planuri şi scheme despre nava cosmică, pe care chiar voiam să o construiesc !
Spre exemplu, întocmisem nenumărate planşe referitoare la geometria navei, la propulsia navei şi la motoarele acesteia, la compartimentarea navei, la sistemele de comandă şi control, în sfârşit, la multe alte componente care alcătuiesc o navă cosmică... Însă, nu am putut să o construiesc, din nenumărate motive !
Dar, acest ideal nerealizat, acest vis imposibil de înfăptuit, m-a chinuit toată viaţa...

Astfel, cu timpul, care a trecut pe nesimţite, am devenit pesimist, neliniştit… Acum, când privesc stelele, simt că sunt prizonier, închis într-o temniţă din care îmi este imposibil să ies ! Cu toate acestea, nu mă resemnez ! Voi construi o… capsulă a timpului în care voi depozita spre exemplu cărţi, fotografii, aparate, tot felul de probe de minereuri, seminţe şi ţesuturi biologice închise în recipiente vidate şi multe altele… Voi mai pune şi modelul navei cosmice pe care am dorit atât de mult să o construiesc, pentru a zbura spre stele !
În sfârşit, voi mai pune şi un mesaj, pentru cei ce vor veni... Îi voi ruga, pe ei, cei ce vor veni, să îndeplinească acest vis de a zbura spre stele, care, sunt sigur, nu a fost numai al meu…
Să ştie, cei ce vor veni, că din stele am venit şi spre stele ne vom duce !…"

✶

Capsula a rămas îngropată timp de zece mii de ani, când a fost descoperită de către o echipă de arheologi. Însă ceea ce a uluit lumea ştiinţifică de atunci, a fost descoperirea unei capsule IDENTICE la mii de metri adâncime, pe planeta Aral, aparţinând unui sistem stelar aflat în constelaţia Orion… S-a avansat totuşi ipoteza că ar fi vorba despre un fenomen paranormal de materializare creat în spaţiu şi timp de către acel om necunoscut, care, datorită atracţiei sale deosebite către cosmos, precum şi a sufletului său imaculat, ar fi realizat, acea extraordinară performanţă de a materializa, departe, foarte departe, în alt loc şi în alt timp, capsula timpului, pe care şi-o imaginase cândva, în acele zile demult pierdute în negura istoriei…
MISTERUL ESTE DE NEPĂTRUNS !…

Cu bine,
Constantin M. BORCIA, OCTOMBRIE 2009, BUCUREŞTI - ADÂNCATA

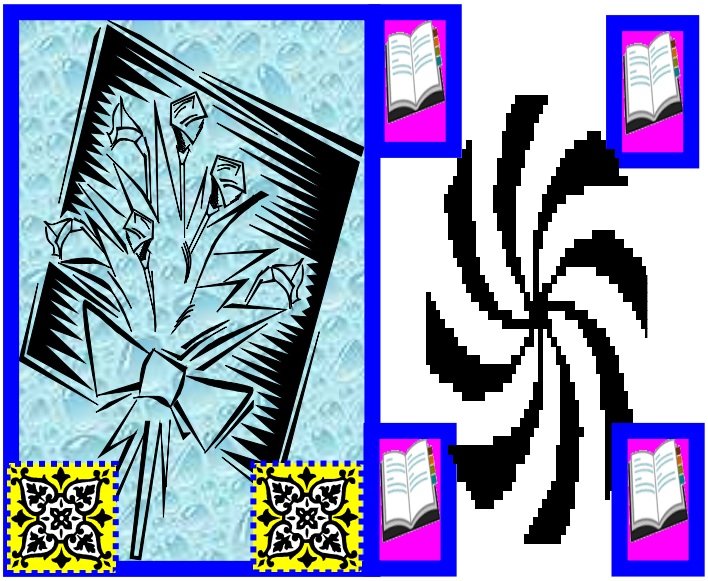

TEXTS IN ENGLISH

CALL OF STARS

(EXISTENTIALIST POEMS AND NOTES)

FOREWORD

"You should take a seat apart,
Finding yourself again,
When with noises of the vane,
Time is passing, time is coming."

MIHAI EMINESCU

Life viewed from the inside...

I have gathered here some of my most sincere and true pieces of life experience.
I must specify that on writing this book, I experienced an intense sense of the existence and I wished to convey it to the readers… Here, through these words, I intended to let out all that is truest and nicest in my soul, I wished that these words help those in need of a moment of a self-denial… I attempted to build a melange of dream, existentialist living and poetry, which I thought to constitute a characteristic of life.

On the other hand, IS MY CONVICTION: *SOMEBODY, OUT THERE, SOMEWHERE, IS WATCHING, BEYOND INFINITY…*

The content of the book is :

- **" Somewhere, somebody, out there, is watching..."** – comprizing some existentialist poems.
- ***"Tears for a nicotiana"*** – gathering some throughts about the existence.

Maybe the Universe is a labyrinth,
A labyrinth where you advance, return, rise,
Rest, dream, advance again,
Until you reach by an end, where you stop... forever !
Still, maybe it is not that way,
Maybe the labyrinth exit is nowhere,
Maybe the labyrinth is endless,
Maybe you walk through the labyrinth towards the infinite... who knows ?
Maybe the stars will call upon us !...
Maybe out there, somewhere, beyond infinity,
Somebody is watching... who knows ?...

All the best,
Dr. Chem. Constantin M. BORCIA

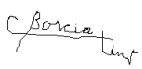

October, 1974 - October 2009; Bucharest - Adancata

Translation: Mr. Sergiu Ioan

SOME EXISTENTIALIST POEMS AND NOTES

CALL OF STARS

Left I from Earth
Five thousand years ago,
Left I strolling through sidereal space
And who knows when
I will walk again
Among chestnuts...
It was then, long, long ago,
A heavy night,
And stars lost in the distance
There appeared mysterious, alluring...
And an eagerness, fierce, consuming
Covered me as I watched stunned, the huge distance...

Now I am far from stars and from the Earth,
Unknown and alone in the sidereal world ...
Concerned by the depth of the dense night
And I think that somewhere
Far away, where really ?
The planet on which we stayed a while
Space is lost in the abyss, while changing...
And a fierce longing and consuming engulfed me
And I went to Earth where,
Hoping to find it , like any other time...

But here I am...
Oh, everything has changed!
I felt alien, lonely,
Although I wanted to remain, never going to stop !
To the sky I looked
I saw the stars that shine,
Calling me there...
So I went back, stolen by their magic,
Travelling in space without end...
And we all went on, without stopping,
Until again, I was taken by the longing
For the Earth, the planet on which we stayed a while...
When we got there, again I felt
Foreign and lonely...
And again I went to the stars,
Stolen by their magic...
I did this for thousands and thousands of times ...
I also always returned, leaving over and over again...
That is what's written for me, to come and go, to come and go,
Always and always and forever !...

DESPAIR ! ...

A star has faded in the distance
The universe has collapsed,
Leaving behind loneliness
And an infinite mystery...

Not the only that disappears,
Others will follow,
And never, alas, in the distance,
Will they show !

A star has faded in the distance
Its mirage has left me,
It is quiet and depressing
And an empty black, scattered...

And yet, I see a spark,
The star has not been extinguished,
But it's only an illusion,
Because the heavenly body astral no longer lit !

A star has faded in the distance,
Its call has never come
Oh, how much despair
Is in my soul forever hurt !...

It was a star off in the distance,
Somewhere life was extinguished,
Leaving behind a memory
And a sad soul, without hope...

OUT THERE, SOMEONE TO GUARD...

I sat the summer, the old bandstand
Thinking about life and death,
Wishing that I had known the world,
Reading book after book!
And suddenly, while reading a captivating book,
I remembered that in a previous life,
Even so, as then, that summer, I sat in a gazebo
And I was thinking about life and death,
And I thought that people know,
The life that I dealt with savant matters...
I hoped that I could get there, the stars, somewhere,
And we hope to do something special, once...
But it was none of these,
But I learned something,
That there BEYOND INFINITY, ensure, somewhere,
Ensure someone with endless love,
While we, poor mortals, dream immortality !...

YOU ARE NOT THE LATTER! ...

Oh, restless dreamer,
You are not alone,
You are not the latter!
After you
There are others who will come
And there will be thoughts and hopes
The future of endless, impenetrable...
Over the graves,
It will always lift countless stars,
Forever, forever, forever !...

TEARS FOR A NICOTIANA. . .

It was a hot summer and a white ***nicotiana***, delicate, spreading an wonderful perfume, bravely faced the terrible heat for a week. Seven days and seven nights as he lived, he used every second to live her life unjustly short, with maximum intensity and to give me all that was best: beauty, softness, perfume ...
When it withered and died, I felt the same pain as a friend who has died...
And I cried... I wept for the beauty, the generousity and love that lasts little, unjustly in the least, and not ask anything, but offering all...

NO YOU NEVER ...

When I think of you ... negligible probability I was before I was born and then we have overcome many other obstacles to get what they are, well, I quake! I quake when I think that it could well not be born I never, never did exist...

It would have been better? It would have been worse? I do not know! It is hard to imagine, to understand what that means ... there never ...
On the other hand sit and wonder: how many individuals could have existed, but there have not been and will never exist? ...

HE WANDERED THOUGHTS ...

Many things will not be over one million, over one billion years ... Then there will be nothing that I feel and know, than perhaps vagrant thoughts that cross my mind now about absolute nothingness, eternity, becoming, absurd...

UNANSWERED QUESTIONS

Why is the Universe? I find it an indecipherable enigma, especially with how I imagine that is eternal and infinite in diversity. Perhaps this issue goes beyond my thinking, maybe this question is meaningless, perhaps ... The universe is absurd! There are possibilities that ultimately, it leads me nowhere but I resigned me to my inability to find a plausible answer as to how ...
However, I hope you answer this question and many others, in a future more or less remote, when I moved enough... Maybe ...

CALL OF STARS ...

I am suggested the following ideas by the stellar image: tremendous power and tremendous distance, hope and loneliness, future and past, power and greatness, infinite and profound mystery... Stars have always fascinated me... I always felt their attraction always heard their call! ...

Translation: translate.google.com, Mr. Sergiu Ion

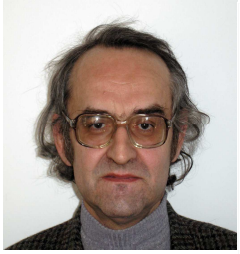

Constantin M. BORCIA : 1956, octombrie, 23;

Facultatea de Fizică - Universitatea Bucureşti – 1986;

doctor Chimie – Universitatea "Politehnica", 2005, Bucuresti.

Lucrări elaborate (selecţie):

BORCIA, **C**., ALEXIU, F., GH., GEORGESCU, I,I., TEODOR, R.S., : – "Aspects concerning certain radio-chemical characteristics of the Lower Danube sediments", *21*st Conference of the Danube countries, "On the hydrological forecasting and hydrological bases of water management, 2-6 September 2002, Bucharest, Romania. ISBN 973 – 0 - 02759 –5, **2002**, (CD-ROM Proceeding).

BORCIA, **C**., BATUCA., D, GH., : – "Radioactive pollution hazard of the Danube river along the Romanian reach"- *21*st Conference of the Danube countries, "On the hydrological forecasting and hydrological bases of water management, 2-6 September **2002**, Bucharest, Romania, ISBN 973 – 0 - 02759 –5, 2002, (CD-ROM Proceeding).

BORCIA, C : - "Viaţa mea este ca un labirint (Jurnal oniric)" ŞI "Destinul vieţii în Univers" (Anexa: Moartea şi supravieţuirea), regie proprie, ISBN 973–0 - 03143 – 3, Bucureşti, România, **2003.**

BORCIA,**C**., GEORGESCU I. IULIA_ - "The accumulation of radionuclides in the marine sediments of the romanian coastal area of the Black Sea", *The Black Sea Coastal Interaction / Phenomena and Related Impacts and Applications, Interantional Workshop, Constanta, Romania, 13 – 15 May **2004**.*

BORCIA,C.:"Aspecte privind complexitatea proceselor de poluare a mediului acvatic"– IPSI,Venice,**2004.**

BORCIA, C : - "Modelarea matematică a proceselor radiochimice în funcţie de regimul hidrologic al sedimentelor dintr-un anumit sector al fluviului Dunărea" – teza doctorat, Universitatea "Politehnica" Bucuresti, Bucureşti, octombrie, **2004.**

BORCIA, C : "Marele mister al Marelui Univers – între realitate şi fantezie", Bucureşti, **2005.**

BORCIA, C : "Moartea şi supravieţuirea – între certitudine şi ipoteză", Bucureşti, **2005.**

BORCIA,C: "Acolo cineva veghează (proza fantastică şi poezii existenţiale)", Editia semnal, Editura Printech, Bucureşti, Romania,
ISBN (10) 973–718 – 521 – 8,ISBN (13) 978 – 973 – 718 – 521 – 1, **2006**

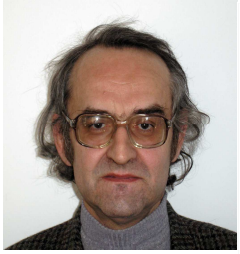

Constantin M. BORCIA – born: 1956, Octobre, 23. Bachelor in Physics (University Bucharest) – 1986; doctor in Chemistry –2005 ("Polytechnic" University of Bucharest); writer.

Elaborate work (short selection):

BORCIA, **C**., ALEXIU, F., GH., GEORGESCU, I,I., TEODOR, R.S., : – "Aspects concerning certain radio-chemical characteristics of the Lower Danube sediments*", 21*st Conference of the Danube countries, "On the hydrological forecasting and hydrological bases of water management, 2-6 September 2002, Bucharest, Romania. ISBN 973 – 0 - 02759 –5, **2002**, (CD-ROM Proceeding).

BORCIA, **C**., BATUCA., D, GH., : – "Radioactive pollution hazard of the Danube river along the Romanian reach*"- 21*st Conference of the Danube countries, "On the hydrological forecasting and hydrological bases of water management, 2-6 September **2002**, Bucharest, Romania, ISBN 973 – 0 - 02759 –5, 2002, (CD-ROM Proceeding).

BORCIA, C : - "My life is like a labyrinth (day-dream diary)" AND "The destiny of life in the Universe" (Annex: Death and survival), under own control, ISBN 973 – 0 - 03143 – 3, Bucharest, Romania, **2003.**

BORCIA,**C:** GEORGESCU I. IULIA_ - "The accumulation of radionuclides in the marine sediments of the romanian coastal area of the Black Sea",

*The Black Sea Coastal Interaction / Phenomena and Related Impacts and Applications, Interantional Workshop, Constanta, Romania, 13 – 15 May **2004**.*

***BORCIA, C.,** : - "Aspects regarding the complexity of the aquatic environment polluting processes", IPSI (Internet, Processing, Systems for e-education/e-business, and Interdisciplinaries) review, Venice, **2004**.*

BORCIA, C : - "Mathematical modeling of the radio-chemical processes, function of the hydrological regime of the sediments within a certain section of the Danube" – doctorate thesis, Polytechnic University of Bucharest, Bucharest, October, **2004**.

BORCIA, C : "The great mystery of the Large Universe – between reality and fantasy", Bucharest, **2005**.

BORCIA, C : "Death and survival – between certainty and hypothesis", Bucharest, **2005.**

BORCIA, C:" SOMEBODY, OUT THERE, IS WATCHING (fantastic prose and existentialist poems)", Signal edition, Printech publishing house, Bucharest, Romania,ISBN (10) 973–718 –521– 8, ISBN (13) 978 – 973 – 718 – 521 – 1, **2006**

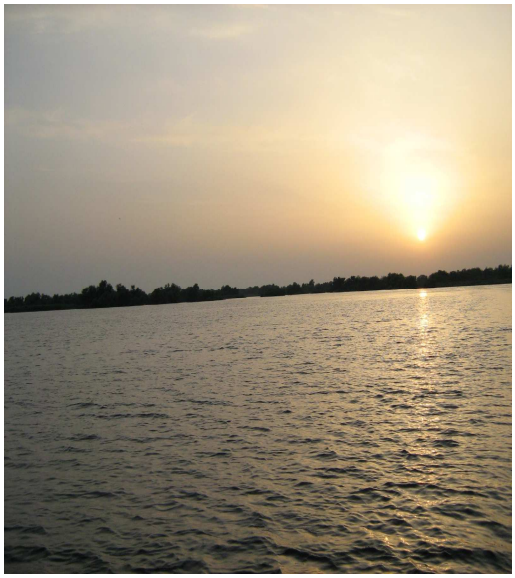

Alte cărți:

⇒ "Moartea şi supraviețuirea - între certitudine şi ipoteză" – eseu
⇒ "Dincolo de lumea efemeră" – proză fantastică
⇒ "Marele mister al Marelui Univers – între realitate şi fantezie" - eseu ştiințifico-fantastic
⇒ "Tentația necunoscutului" - proză ştiințifico-fantastică
⇒ "Universuri imaginare" – ficțiuni
⇒ "Locuitor în lumea viselor" – ficțiuni
⇒ "Societatea fără principii" – scenete umoristico- absurde
⇒ "Un paradis pentru fiecare" – scenete umoristico-absurde
⇒ "Universul, viața, conştiința - între adevăr şi iluzie" – ipoteze

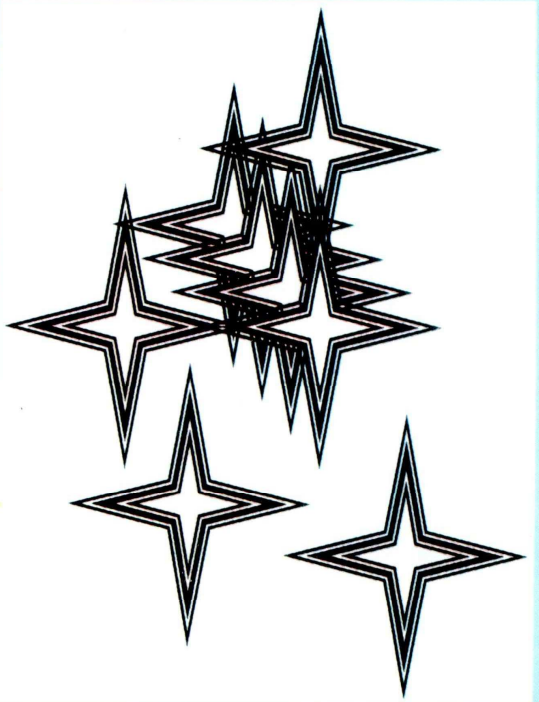

Oh, neliniştit visător,
Tu nu eşti singurul,
Tu nu eşti cel din urmă !
După tine,
Mai sunt şi alții care vor veni
Şi vor fi gânduri şi speranțe
În viitorul fără de sfârşit, de nepătruns...
Peste morminte,
Se vor înălța mereu nenumărate stele,
La nesfârşit, la nesfârşit, la nesfârşit !...

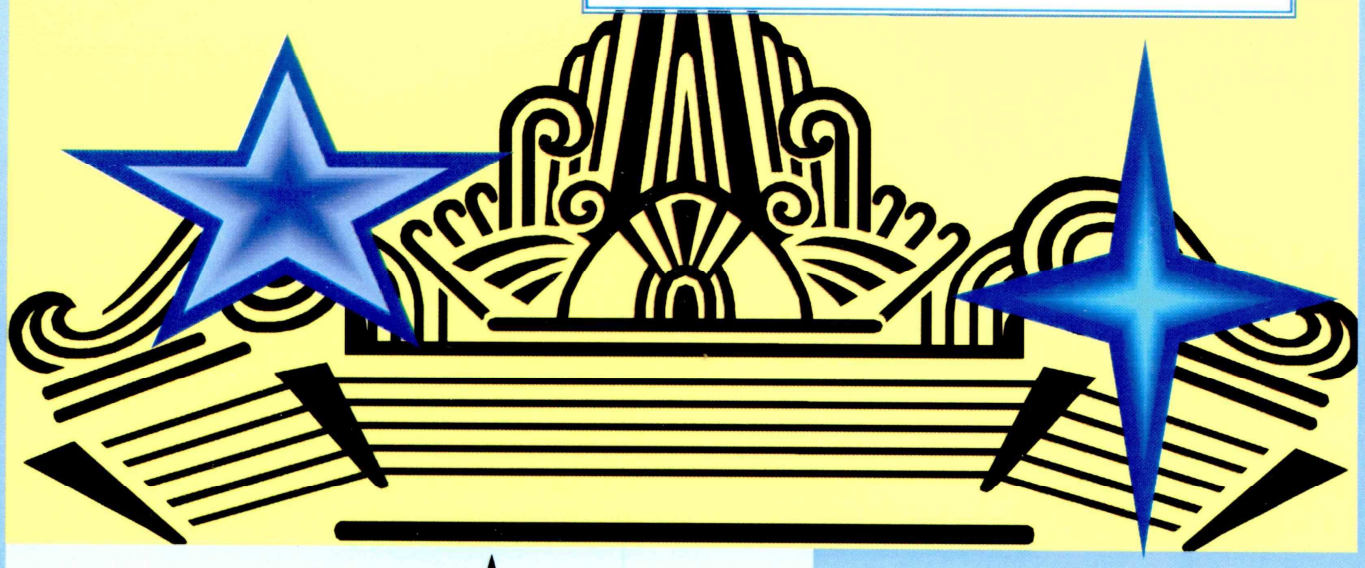

ISBN 978-606-521-465-1